

MANUSKRIPTER / MANUSCRIPTS

Frie Fugle (Emanuel Gregers, DK, 1922)

Nordisk Films Kompagni

Ns 1852/a (pdf: p. 2-15)

Ns 1852/c (pdf: p. 16-107)

Ns 1852/d (pdf: p. 108-115)

Ns 1852/e (pdf: p.116-121)

Det Danske Filminstitut / Danish Film Institute

Synopsis of:

* ARTEMIS SEBASTOPOL *

by

BETTY MARIE AHLBERG

The Characters:

Captain Eric Anson (alias Eric Anderson)
Naomi, his wife (alias Mimi Renaud)
Sylvia, their daughter (alias Kate Scott)
Claud Selwyn
Paul Selwyn, his nephew
Bertha, Anson's housekeeper
Peter Miller, the butcher
His wife
Artemis Sebastopol
The fisherman) her foster-parents
His wife)
Saint Valéry
Marthe Gérard, owner of an artists' hotel

The "Linden Farm" belongs to Captain Anson. The farm lies some distance away from the nearest railway station. The estate is large and well kept, the house itself rather idyllic, covered with vine and surrounded by splendid gardens and lawns.

Miller the butcher drives up to the house, cracking his whip to announce his coming. He greets old Bertha, the housekeeper, who comes out of the kitchendoor. They start talking while Miller gets down the meat from his wagon, and one learns from their conversation, that Captain Anson is a morose, forbidding looking man, who has the reputation that he has never smiled during the 10 years he has lived on the farm. But he is not cruel; sad rather.

Sylvia, his daughter is in her room. She is a delicate looking girl of about 17, a dreamy melancholy sort of a girl, whose life has been rather difficult, owing to her father's disposition. She is passionately fond of music, plays both the violin and the piano, but her father's detests all that pertains to music, and Sylvia only plays as a rule when he is away from the house. This attitude by her father, causing friction between them at times, must be blamed for the hard expression which often marks her face, a face that under more favourable conditions would always show her to be what she really is: a fine little girl at heart.

Miller chats on with Bertha and gets his meat on the scales. He then informs her, that he has just had a letter, telling him, that the young girl, whom he has promised to get as help for Bertha, will be arriving on the next Friday. From Miller's explanation it is learned, that the girl is barely 16, but she is a good worker, and has helped to keep her foster parents by working on the farms in the neighborhood. Miller admits that it is a sort of draw-back, that the girl probably is an illegitimate child, in any case nameless, but as he says, then there will be no nonsense with any family, and it was also very romantic, the manner that James, the fisherman found her.

He tells Bertha, that 16 years ago James and his wife went down to their boat an early morning, and there, in another boat, a boat bearing the name of Artemis Sebastopol, they find a newly born baby girl. They adopt this girl, and call her after the boat, Artemis Sebastopol. She has been raised by the fisher folk, and according to Miller, has had more beatings than food.

Bertha is almost moved to tears over the doleful story, full of pity for the little foundling, and Miller is rather tickled over the success he has had in interesting Bertha in the girl.

Sylvia on the other hand, having managed to hear the greater part of this conversation, is not so pleased, as she does not seem fitting that Captain Anson's daughter shall have the company of an 'illegitimate', a girl who does not know who her parents were.

Captain Anson comes galloping into the yard, and Miller takes his departure. He remarks before going, that the bogey-man looks gloomier than ever today. Bertha says that she will expect the new girl on Friday.

Sylvia has flown to her room on hearing her father coming, and when he comes upstairs, he stops before her door and calls her name. She hides behind a curtain, so when he looks in to her room, he does not see her, only her dog. He sees her notes on the piano, and closing them up he throws them at one side. As soon as he has left the room Sylvia comes out from her hiding place and complains to herself over the fact, that he wants to keep her from what she loves, her music.

Anson has gone to his own room. He is very preoccupied, does not bother with the letters he has brought with him from the post office, but once more picks up a newspaper, which he evidently has seen at the post office already, for his eyes turn immediately to the paragraph he seeks. This is but a short notice to the effect, that Mr. Claud Selwyn, the engineer, has returned home after spending many years abroad. Anson seems to be a good deal moved over this notice, staring out in front of him and repeating the name: Claud Selwyn.

In the meantime Sylvia, in her room, has picked her mother's picture from the piano. This picture shows a slender young woman in riding costume, the hard hat pushed a bit back on her head, revealing a wealth of dark curls. A wonderful face, full of life, a pair of proud, daring eyes, and a full, rather sensual mouth, but a mouth that is ever ready to laugh. Sylvia gazes at this picture and says to, that she would never have let her little girl suffer.

Captain Anson dreams over the newspaper, and faces the knowledge, that Claud Selwyn, the friend of his youth, has come home, and has come to the same district where he, Anson, is now living. Sylvia has been driven to the piano by her own emotions, and her playing irritates Anson as he sits in his room, but his mind is too full of his own thoughts of the past to occupy itself with Sylvia's playing.

He cannot forget the night, many years ago, the last night Claud Selwyn was home before went abroad, the night when Anson's own castle of happiness fell in a heap. He remembers how Naomi, his wife had played to their guests, played on her violin to Claud Selwyn, his nephew, Paul, and to himself, who was then Eric Anderson. He himself did not particularly care about his wife's playing, he never did, but his guests were very much enraptured, for she was really a very fine artist.

Young Paul, who is a very good looking man, cannot keep his eyes off Naomi, and she is pleased over the appreciation shown her by the two guests, and she also shows her resentment over her husband's coldness towards her art. The playing is interrupted by the appearance of little, two year old Sylvia, who has evidently woke up from her sleep and comes in-to the room in her little nightie. Her mother motions for her to run along upstairs again, while her father takes the youngster on his lap. Naomi continues her playing, and Paul is plainly deeply entranced. Naomi finishes her Rhapsodie, and the baby is taken away by the maid, Bertha. The Selwyns thank Naomi for her wonderful music.

While Paul's infatuation for Naomi has been rather plain, she has not given any reason

for suspicion, that she perhaps return Paul's feelings, but whether from pique over her husband's attitude, or through a genuine feeling for Paul, she does exchange a glance with Paul, which her husband notices.

It has been arranged beforehand, that Anderson (Anson) will leave this same night with Claud Selwyn, seeing ~~xxxxxxx~~ his old friend on his way, but Paul will remain behind. Claud Selwyn says to Naomi, that her husband has promised to look after his dear Paul, and he hopes that she also will try to make the young man less lonesome, and once more a swift glance passes between Naomi and Paul.

Suspicion grows in Anderson, but he controls himself outwardly, and seemingly in the best of spirits he and Claud Selwyn set out on their journey.

But Anderson manages to change his whole schedule, so that already the very next morning at daybreak he stands outside his own door, and carefully lets himself into the house. He has just come into the hall, when there is the evidence of somebody moving upstairs. Anderson slips behind a corner, and sees from there Naomi and Paul Selwyn coming down the stairs. She is evidently in deep negligé, with a kimono thrown over her night-dress. Paul has his arm around her, and her head rests against his shoulder as they walk down the stairs.

They two are on the point of saying good-bye, when Anderson, picking up a riding whip, jumps towards them. They are naturally startled and before they have had a chance to get over their surprise Anderson slashes Paul across the face with the whip, at the same time pouring his curses over them both. Paul staggers back, but quickly recovers and is on the point of throwing himself at his attacker, but Naomi steps between them. Anderson pushes her to one side, and says to Paul, that if he has the spark of manhood in him, then he will meet him and let fate decide between them. Paul bows in assent, and he leaves the house.

Anderson turns to his wife and bids her to leave his house within the hour. She is for the moment a little shaken, but quickly collects herself, and goes upstairs. Anderson goes entirely to pieces when he is alone, his misery almost making him insane. Then he hears his wife coming and he also collects himself. Naomi has only thrown a coat over her night things, and carrying a small handbag she comes down the stairs, her violin case in the other hand. She hesitates a little at the bottom of the stairs, her face pleading for mercy, but her husband is cold as ice and does not notice her presence. She sighs and leaves the house.

He had never seen Naomi again, and he had taken Paul's life in a duel, fought in such a manner, that he had no difficulties himself. Then he had sold out and had moved to another part of the country, to the "Linden Farm"

While Anson has let his thoughts run back to the past, Sylvia has started to play her violin, and suddenly Anson notices that she is playing the rhapsodie, which Naomi played that night long ago. He listens for a moment then suddenly gets up. Sylvia is still playing when her door is torn open and her father comes in. She sees his excitement and understands he is angry with her. She meets his look bravely. He tears the violin from her and makes a motion as if he wants to smash it, but he checks himself and says, that she drives him mad with her playing and if there is not a stop to it, then he is going chop both her piano and her violin to pieces. He throws the violin on the piano and leaves the room without another word. Sylvia sits down, clenches her hands and stares with a look of a hunted animal. -----

The good fisher folks evidently did not keep particularly good track of the days, for Artemis arrives at the village one day ahead of schedule. She gets off the train, that is she is almost put off by the conductor who knows that this is her destination, for she would hardly have had the courage to get off otherwise, as she is travelling for the

for the first time in her life. She is decked out in what the fisherfolk have cared to give her in way of finery, and she is decidedly an ugly duckling, as she steps off the train, a new chapter of her life thereby taking its beginning. Uncouth and unkempt as she is, her features are fine, and she has the makings of the beautiful girl that she later turns out to be.

She hesitates at the station, and finally picks up sufficient courage to ask a porter where she may find Peter Miller, the butcher. His shop is close to the station, and she is directed to it.

Miller and his wife are at breakfast when she comes to the door, and they are surprised to see her, as she is one day ahead of time. She is however invited in with friendliness, and gets something to eat.

A couple of hours later Miller and Artemis arrive at "Linden Farm". Miller signals by cracking his whip, as is his usual custom, but it takes some time before a farmhand comes along and tells Miller, that the captain and Sylvia are out, and that Bertha also has gone down to the village.

Miller cannot neglect his own work for the sake of being a Samaritan, and he deposits Artemis, with her poor bundle of extra clothes, at the front door. After giving her a little good advice as to how one comports in the better society, Miller drives off, leaving behind him a very uncomfortable Artemis, who is already quite certain that she is entirely out of her own element.

She has come from a primitive life, from a poor fishing village, and here she sits all alone, in a strange district, waiting to see the people who are going to employ her, without even the scant moral support which Miller's presence would have given her. It is no wonder that Artemis is fighting to keep away her tears.

This purgatory lasts for an hour, then her heart jumps into her mouth, for into the yard comes Anson on horse-back, right up to the main entrance where Artemis sits. He is attired in a fashionable riding suit, and to Artemis he appears as a revelation from another world. Anson looks at her in surprise and asks what she is doing there. Artemis is far too gone to be able to answer him, she devours his person with her unblinking eyes. She has never seen fine a man in all her young life.

The captain repeats his enquiry, and at last she comes out of her trance sufficiently to hand him a note which Miller has given her, a note which introduces her as the new help in the kitchen, Artemis Sebastopol, who has come a day too soon. The captain looks at Artemis, and the merest suspicion of a smile plays over his lips, he who has the reputation that he cannot smile.

Artemis brightens a bit as she sees his milder expression, and she ventures to introduce herself in what she believes is the right manner amongst the quality. Anson is still nearer a real smile, but quickly catches himself and when he sobers like that, Artemis almost sinks into the ground.

During all this Anson's horse has been standing by him, and it gets a bit impatient now, and starts to scrape its front feet. The captain turns towards it, but Artemis is ahead of him, takes hold of the bridle and quiets the horse by running her little red nose rub over its soft mouth. The captain nods in approvement and Artemis is proud, and she leads the horse to the drinking trough, while the captain tells himself that she not entirely an idiot.

A hand takes the horse, and Artemis, picking up her bundle, follows at the heels of the captain, who takes her to the kitchen. Here he tells her to sit down and wait till old Bertha arrives. Artemis curtsies clumsily when he leaves her to go to his own room.

(In the original manuscript there comes a couple of scenes here, which perhaps will not be regarded as being in good taste in English speaking countries. --- Anson is reading when his door carefully opens, and Artemis sticks her head in. Her face is woeful, and she is holding her tummy. Anson finally divines what is the matter, and tells her, it is the last door on the right hand side. He has barely got himself settled again when Artemis comes rushing in panic, explaining that she had accidentally pulled a chain and the water had come rushing.)

If these incidents cannot be used, then something else ought to be substituted, for the above has been too much for the Captain, who laughs as he has not been known to laugh by anybody on the farm. ----

While he is still laughing Sylvia and Bertha arrive, loaded with parcels, and it is a little difficult for them to believe thier own eyes and ears - the captain roaring with laughter. At last he gets himself so much collected that he can introduce them to the new inmate in the house. Artemis stares with admiration at Sylvia, another revelation for her today, while Sylvia receives her rather cool, and refuses to notice Artemis' outstretched hand.

Bertha takes command and quickly gives Artemis something else to think about; she turns the girl around and looks her over and shakes her head doubtfully, as the girl does not look as if she was very strong, and then she is evidently also an idiot; a lot of help she will be, says Bertha. Artemis is ordered to help get the parcels out to the kitchen, and then she is shown to the room that is going to be her own. It is of course a paradise to anything she has ever seen in her life.

As the days pass Artemis discovers that she has got a responsible position. She is busy carrying water to the kitchen for the boiler, when Bertha tells her that the captain is shouting for Artemis. In her excitement she drops a pail of water, which must be dried up quickly and then off to the captains room. He is waiting impatiently for her, and motions for her to help pulling off his riding boots. She does this in such a way, that when the boot comes off, she sits down on the floor, much to her embarrassment, and to the captain's amusement. It seems as if her appearance on the farm has brought a change in the captain, who is now ever ready to laugh over her dilemas. He asks her how she likes it with them so far, and she answers that she likes it very fine, but she thinks that they are over-cleanly.

Sylvia has also changed her riding things and rings her bell. Artemis hears it, as she has picked up the captain's boots for taking them down in the kitchen to be shines. She hurries to Sylvia's room. The captain looks after her with a little smile, then he also leaves the room. He hears Sylvia ordering Artemis about, cautioning her to see to it, that her riding dress is better brushed than last time. After Artemis has gone to the kitchen Anson goes into Sylvia's room and says, that he has noticed that since Artemis has come, there is none of them that can help themselves, and he suggest that they make a change in this, as Artemis after all is only a young girl like Sylvia is. Sylvia is peevd over this and asks, if he intends to adopt Artemis into the family. He answers that at least she is going to be treated kindly, and as he has discovered that even the other help on the farm are making use of Artemis, he is going to put his foot down. (here are some pictures of Anson out early in the morning, finding that Artemis has been ordered by one of the hands to feed some cattle. She gets scared when he finds her, but he puts her at her ease, and together they walk into the garden, where he discovers her love for nature and her knowledge of bird life and the habits of wild things.)

Anson tells Sylvia that he would like her to look a little after Artemis, and try to teach her good manners, and he himself will look after her education, which is far from being what it might be. Sylvia is not over pleased with this, and says that it is a nice task that captain Anson gives his daughter, to educate a nameless girl. He looks sadly at her, but says firmly that this is what he wishes, and thus it will be.

Anson looks a little at Sylvia, then he kisses her and says, that they have grown too much away from one another, and why? She looks at him with tears in her eyes and asks him pleadingly to allow her to go away to finish her music studies. Immediately he is his own hard self and tells her, that she may cultivate her taste for music at home when she has time, but that she must never dream of making anything serious out of it. Sylvia laughs at him in her disappointment, she is half hysterical in her high-strung manner. Anson looks at her sadly and leaves her room.

Artemis has by now finished polishing his riding boots and cleaning Sylvia's suit. The captain enters the kitchen. He tells Bertha that he does not want Artemis to do that sort of things any more; he wants her to try to make something more out of herself than a mere slavey, and from tomorrow she has to appear in his room every morning for lessons. Bertha shakes her head doubtfully, while Artemis is happy. When Anson has gone, Artemis says to Bertha, that the captain is a fine gentleman, and it is fine that he is a widower. Bertha looks at her in surprise, and Artemis puts her hands on her hips and announces, that she likes the captain, and when she is really grown up she is going to marry him. Bertha nearly falls over from amazement, then she hands the presumptuous youngster a lusty earwarmer, delivered with such good will, that Artemis drops down into her chair with a howl. But quickly her face brightens again. There had been something homelike about that slap, how it reminded her of her home, and she nods kindly and with a smile to old Bertha.

A year has passed. It is a cold and dark Fall evening, when a motor car comes up to the farm. The captain comes out from the stables, with a lantern in his hand. The car has not yet into the yard, and the captain enters the house. Artemis is in the diningroom, where a fire is burning on an open fireplace, and as she throws some wood on the fire, the flames from this show us, that she outwardly has altered a lot during the past year. She is no more the clumsy and ill-dressed farm girl, but smart and sweet, with her hair nicely arranged. Bertha comes in with preparations for setting the table, and Artemis gets busy at once.

The arrival of the motor car is heard in the yard and a horn is tooted. The captain is surprised over such an unusual visit and steps out again. He comes out in the dark and calls out, asking if it is him, Captain Anson, that they are looking for. The driver of the car, who proves to be alone, has goggles on, and answers yes to Anson's question. He has seemed to be startled by Anson's voice. The captain turns around and switches on a light, and as it gets light, one sees on the goggled visitor, that he has been surprised by seeing the captain. He gets out of the car and walks up the stairs to Anson and says: Anderson, by God, Anderson, and alive! Anson is startled and the stranger quickly slips off his goggles and takes his hat off, and it is Claud Selwyn, an older Selwyn than he who left ten years ago, but still there is no doubt. Anson stutters his name, and leans against the door frame. Then he collects himself and asks Selwyn to enter the house. Anson lets Selwyn into the sitting room, and faces him quietly. Selwyn returns his look. Then the captain says, that he is at Selwyn's disposal, that they will be undisturbed here, but that he would like not to have a scandal for his daughter's sake.

Selwyn has regained his usual calmness, he asks the captain's permission to sit down, and then he regards Anson with a mixture of pity and sarcasm. The captain is far from sharing the other's calmness. His forehead is wet from perspiration, and his mouth is so dry that he cannot speak, and his mind flies back to that morning when he killed Selwyn's nephew. Selwyn divines all that is going on in Anson's mind, and he regards his old friend with a look that is more sad than angry. He then says that he has not come as the revenger, even though Paul was very dear to him, but time has given him opportunity to think and to understand and forgive.

Anson can hardly believe that he hears right and he looks incredulously at his friend; then at last he understands that he has not lost this friendship which he has always

valued so highly. Trembling with emotion he makes a motion as if to clasp Selwyn's hands, but stops himself and says quietly, "God Bless you, Claud!", running his hand over his forehead as if he has just woke up from a heavy dream. Selwyn regards him with kindness and sympathy, and says that he, Anson, needs to get away from all the thoughts of the past; that things went that time as they were bound to go, that he had caged a wild bird, who followed her nature and sought freedom. Anson lifts his head and looks at his old friend, then he hides his face in his hands, and by the shaking of his strong shoulders one sees, that he is weeping. Selwyn nods quietly: it is better for his old friend to weep away all those old sorrows.

Sylvia in her room sits down at the piano and starts playing. Downstairs Selwyn hears the music and listens. The captain lifts his head and looks with a sad face straight ahead of him.

Artemis knocks gently at the door to the room where the two men are sitting, and as she gets no answer, she opens the door slowly a little, so hears the following from Anson.

Anson says to Selwyn, in answer to an unspoken question, that it is Sylvia who is playing, Sylvia, Naemi's child and true daughter, but that he, Selwyn, must remember that Sylvia is to believe that her mother is dead. The captain's face is hard as he says this, and Selwyn nods with understanding.

Outside at the slightly open door, Artemis is shaken by what she has heard, and she quietly pulls the door shut again.

Selwyn sits for a moment in deep thoughts, then he says, that he, Anson, is playing a dangerous game, for the world is but small, and he, Selwyn, had seen Naemi six months ago in Buda-Pest. The captain rises and supports himself against the back of the chair, so as not to fall, but he does not say anything.

Artemis has not moved from the door. She has let her head droop, and she presses her hand against her heart. What she has heard has made a deep impression upon her. Though-what business of hers is it, that her master's wife is still living? In any case, his sorrow touches her closely, and she senses that she will come as a relief, if she now disturbs the two men by coming into the room, and she once more knocks at the door, but this time she knocks loudly.

She comes into the room and the men turn towards her. She says with a gentle smile that supper is served. The captain says a few words to the girl, who withdraws. Selwyn has risen and has regarded her with a look that is both respectful and admiring. Anson asks Selwyn, if he will, if he can, accept his hospitality. Selwyn looks at him with pity, then he nods with a smile and offers him his hand. They exchange a long handclasp and regard each other closely, and both their faces show, that there is peace in their hearts. Then Selwyn masters his emotion, and with a smile motions to the door and addresses a question to the captain. The captain says with a little embarrassment, that she, why she is only Artemis Sebastopol, a sort of superior servant, and Sylvia's only companion. Selwyn nods, without really understanding, then the captain takes his arm and leads him into the diningroom.

Sylvia has come into the diningroom before the men arrive there. She has made her toilet for the occasion. Her hair is particularly well arranged, and she has a very short and tight black silk dress on, which shows off her slender shape, and the rather low neck discloses her slim neck and young bosom. She looks like an exotic bit of imported china. She hears the men at the door and jumps up from her chair.

The two men come in, arm in arm, and Sylvia is presented by the captain. The young girl gives Selwyn her hand with great friendliness and self-possession. Selwyn keeps her hand in his and looks at her with his open honest eyes. She almost takes away his breath,

for in spite of her extreme youth she has the air of a woman of the world about her, and her glances are just a little too bold for his taste...and with a somewhat awkward bow he lets her hand fall. The captain explains to Sylvia, that Mr. Selwyn is an old friend of his, that he has known all of their family, and that he has carried her on his arms when she was a baby. Sylvia is pleased and claps her hands for joy, but suddenly she gets serious and says gently, that then Selwyn must have known her mother, and was not she too wonderful. Selwyn nods with animation, he is quite carried away with the memory of Naomi; then he sobers and looks at the captain with embarrassment, and Anson is just as embarrassed. But just then Artemis appears with some food for the table and the tension is relieved, as they sit down to the meal.

Artemis waits on Selwyn, who glances over at Sylvia. Sylvia looks at him coquettishly, and he is forced to smile back to her, but with some reserve. He glances at Artemis again, and he cannot help admiring her, and confesses to himself, that he would not hesitate about his choice between the two girls,

The next day Sylvia does her best to monopolize Selwyn, partly perhaps because he has known her mother, but also because he is a male stranger, on whom she tries to make an impression. She gets him into her room, a room which he does not like very well, as it, like Sylvia herself, has something of the hot-house about it, there is something artificial about her and her room which he cannot define. She gets him placed on a couch amongst cushions, a bear amongst Dresden china he appears. Artemis comes in, and he draws a sigh of relief. Artemis brings glasses and some small cakes, and Sylvia brings forth a bottle of port. Artemis is asked to stay, and they all have wine and cakes. Then as Sylvia sits down to the piano and commences to play. While she plays Selwyn regards Artemis steadily, he says to himself that he has never seen a sweeter girl, he is so full of Artemis, that he hardly follows the music, but Artemis is very much interested in Sylvia's playing. Sylvia finishes her play and turns to her audience, and as the Selwyn has enjoyed Artemis' presence so much, he is almost enthusiastic in his praise of the music. Sylvia is pleased, drinks another glass of wine and then takes her violin. As soon as she commences to play it gives a set in Selwyn. She is playing the same rhapsody as that night long ago, when Naomi played to them for the last time. With the violin Sylvia is an artist, and as she plays Selwyn gets almost entranced, near tears. When she has finished he gets up shakily and giving Sylvia both his hands he tells her, that she looks just like her mother when she plays that tune, the number which had laid so many audiences at her mother's feet. When she hears this Sylvia pales and presses her hand to her heart, for she hears now for the first time that her mother had been an artist, and she did not know it. Selwyn realises his mistake, and is embarrassed, and Artemis looks reproachfully at him. He tries to remedy his mistake by telling Sylvia that life is not easy for a woman who chooses to be an artist, and he tells her to get all thoughts of such a career out of her mind, for as he says, it is rare that a woman can both artist be and live her life as woman at the same time, and those who try to strike a bargain bleed to death. And Sylvia asks if her mother bargained, and if she was unhappy. Selwyn nods, and Sylvia stands a little and battles with her own emotions, then suddenly she flings herself on the couch and buries her head in the cushions. Artemis takes Selwyn's arm and motions to him that they have better leave Sylvia to herself and her grief.

When they get outside her door, Selwyn reproaches himself that he has let his tongue slip, and he seems to be so sorry that Artemis must try to console him, and he looks at her quite overcome by her youth and sweetness and goodness, and he tells her that she must be thankful for, that she has no talents of any sort, but that she is just that "happy, despised, worshipped, but never sufficiently valued" creation - only a little woman. Artemis laughs with slightly parted, moist lips, and he seems that there is a halo of youth and health and sex attraction about her, and he feels almost light headed and says to her, half in jest, that if she does not stop laughing like that he will be forced to kiss her. Artemis keeps on laughing... and he tries to catch hold of her, but she is too quick for him, and pushing a piece of furniture between them, she slips away and runs.

Selwyn is left behind, hugging the furniture that Artemis pushed at him, he curses gently and looks towards Heaven in comical despair....

...Selwyn remained a couple of days at the farm, and he had evidently forgotten what he came for in the first place, and the day he was to leave he gave the captain a big surprise. The captain was out in the yard, watching one of the hands currying a favourite horse, when Selwyn slowly comes towards him, and the captain cannot help seeing that there is something nervous and perplexed about him, that he clearly has something important on his mind. But he does not say anything till the man has taken away the horse, so that the two friends are alone.

Selwyn clears his throat and looks uncertainly at the captain, and at last manages to stutter, that there was something he wanted to ask the captain, to ask for his help, because, because he intended to get married. The captain draws back, stares astounded at Selwyn, regards him as if he fears for his reason. But Selwyn nods decidedly and says, that he quite understand that the captain is surprised, because he, Selwyn is elderly, and ugly and wrinkled, but he is going to get married anyhow, but he wants the captain to ask the girl for him if she will have him. The captain understands that Selwyn is in earnest... and he is just as embarrassed as his friend and says hesitatingly, that it is sheer madness, that Sylvia is only a child yet, and he gently grips Selwyn by the arm as he says this, and tries to reason with him. But Selwyn quickly makes his mistake clear to him by saying that it is not Sylvia he has in mind but Artemis. The captain looks at Selwyn as if the earth had opened at his feet, and he is only able to say after the other: Artemis. He collects himself slowly and still it is difficult for him to grasp what he has heard, and he is in a way almost offended, that the other dares to stretch out his hand for something which he feels belongs at the farm, in a certain manner his property. He is almost antagonistic towards Selwyn as he says: "Artemis... a servant... an illegitimate child!"

Selwyn puts the brakes on the captain quickly and says, that Artemis is the most natural, the sweetest girl he has ever met in his life, and if the captain will kindly ask her, or at least send her out here to him, Selwyn. The captain sees that there is no getting around it, so shaking his head he follows the other towards the kitchen door.

Artemis is alone in the kitchen when the captain comes in, and for the first time he looks at her as man upon a woman, and he sees her as she really is, a beautiful and finely built girl, and it takes a little while before he gets out what he has come to say, that his friend, Mr. Selwyn, outside there in the yard would like to talk with her. Artemis looks surprised, then nods, takes off her apron and goes outside. The captain looks thoughtfully after her.

Selwyn is walking nervously about as Artemis joins him. He meets her, looks kindly at her and makes several beginnings and at last manages to say, that he knows quite well that he is repulsive and disagreeable and old, but all the same, would she marry him? Artemis is staggered, looks both sadly and reproachfully at him, but he takes both her hands and says, that he is not making fun at her, that he likes her very much, with his whole soul, that he will carry her on his hands through life and give her a finer existence than she has ever expected. Artemis looks at him still, she is quite overcome, gets red and white and her lips tremble. Then she drops her eyes and says almost as if she cannot believe it, that he then finds her good-looking. In his eyes she reads that he finds her very good-looking. She looks at him a little, then the doubt comes over her that it can be right, that he will marry her, the servant, the nameless girl. But Selwyn nod and tries to take her hands again, but with a pleading glance she avoids him. She meets his eyes bravely as she sadly shakes her head with a sad little smile. Selwyn says with a bitter laughter, that he ought to have known, that it was impossible, that he is an old idiot. He moves a little away from her and she looks at him with tears in her eyes, then she goes over to him and takes his hands and says, that he is so good and

strong and that she does not like to hurt him, but she feels that she is not free as long as Miss Sylvia and the captain perhaps need her. Selwyn nods and pats her hand. She looks at him with wet eyes and says falteringly that she is so grateful to him for wanting her, for showing her that he values her so much that he was willing to make her his wife, that she for that reason has risen in her own estimation. He gives her a melancholy smile and then he asks her to promise him, that if there comes a day when she feels that she is not needed there, then that she will come to him. An expression of dread steals over her face, but she conquers her feelings and nods. He is then obliged to take leave with her and in parting he asks her, if he may kiss her a single time ...on her cheek, she smiles at him with sparkling eyes and offers him her fresh red lips, and then she runs into the house.

The captain is still in the kitchen when Artemis returns. She gets embarrassed when sees him and awkwardly starts to put her apron on again. The captain regards her with some uneasiness and has difficulty with his question to her, a question which makes Artemis still more embarrassed, but to which she answers, that she had said that as long as the captain and Miss Sylvia needed her, then her place was with them, and if that was not the right answer? The captain appears to be almost relieved, and he nods in agreement, without seeming to realise his own superb egoism. The big kettle on the stove starts boiling and Artemis flies over to take it off, but the captain quickly interferes, asking to be permitted to do it for her. In her surprise she upsets some of the water which falls on the fire, raising a lot of steam, while she and the captain look at each other... not as master and servant, but as man and woman. For the first time in many years the captain realised that there existed other women in the world besides Naomi. They look at each other for a few short moments, and then Anson says something as an apology for his clumsiness, and leaves the kitchen, somewhat confused. Artemis looks after him with big, yearning eyes.

Selwyn left, lonesome as he had come, but his visit was to bring a serious result. It was only a few days later, when Sylvia one evening confided in Artemis, and told her ~~xx~~ that she was so unhappy and could not stand it any longer, and that one fine day they would wake up and find that she had run from it all. She would not waste her youth as she had wasted her childhood, just to please her father. Artemis is shocked and pleads with Sylvia that she must not, cannot cause the captain this sorrow. The two girls face each other and measure strength, but Sylvia insists, that now that she knows that her fine wonderful mother was a great artist, her own decision is made. She will not be unhappy and her mother was, she will not be sacrificed as her mother was. Artemis is surprised to find so much strength in the frail girl, and she is on the point of protesting, when Sylvia stops her and asks her to go and not to worry her any more. Artemis goes towards the door where she stops, looking sadly at Sylvia. She has put on her night gown, in which she does not look much over 12, and suddenly she rushes over to Artemis and putting her arms about her she kisses her and says, that she must not worry, that she is the dearest girl in the world, and that it is not her fault that they are as different as night and day. One more kiss and Artemis is pushed out of the door.

When Artemis woke up the next morning her first thoughts were of Sylvia, and she went to her room. She tries her door, and finds it locked, she calls Sylvia's name and gets no answer. Now she is really afraid and goes to the captain's door and knocks. When he comes to the door she tells him of her fears, and he comes with her to Sylvia's room. As he does not get any answer from Sylvia, he puts his shoulder to the door and forces it open. The room is empty and so is the little bed room. Artemis finds a letter on a table and hands it with shaking hands to the captain. It says, that as she has learned what a great artist her mother was, she herself now sees her own way and her own goal clear before her. If she reaches this goal, then he shall hear from her, and if she is unsuccessful, then he must consider her as dead. She asks him to try to forgive and forget his loving Sylvia. And she sends her greetings to Artemis and Bertha whom she will never forget.

The captain hands Artemis the letter without a word and sinks down into a chair, his face in his hands. Artemis runs through the letter and then looks at her master with deep sympathy and love in her eyes. He looks up, and he finds some consolation in what he reads in her face, and he quietly gives her his hand, and she presses it against her heart, her eyes full of tears, but they avoid each others' eyes.

A couple of days later Madame Marthe Gerard gets a new pensioner. Madame Gerard is the proprietress of an artists' hotel in the capital. She herself is an old pro. and looks it. She looks Sylvia over with a critical eye, but is evidently satisfied, as Sylvia is shown a room, which she takes.

Later Sylvia meets most of the other guests, who are gathered in the parlour before dinner is served, and she runs through the cross-fire of curious and analytical looks with considerable flutter of her heart. She is introduced as Miss Kate Scott from Canada, a musician.

Sylvia is far from being comfortable, but her nervousness is noted by a young man, who comes over to her and introduces himself as Saint Valéry, also a musician, and he manages with great tact to make her forget the strange surroundings. He is an aristocratic-looking man, dark and good-looking. He gets Sylvia to talk about herself, and tells her about his own ambitions of an artistic career, though he regards his talents with humorous modesty. Saint Valéry is evidently somewhat above the rest of this mixed lot of pros, and Sylvia cannot help feeling attracted to him, though she is far from being well. He notices her distress once or twice, but she makes light of it and says that she will be alright after a good night's rest. She is tired from her long journey. She goes to bed right after she has had her dinner.

Home at the farm life went on very much like usual after Sylvia's departure. Still it is only natural that they missed Sylvia there, and that the Captain looks to Artemis for company in his lonesomeness, that these two are thrown still more together, and Artemis gets to be more and more indispensable as the days pass. It is therefore with some uneasiness that the captain notices that Artemis receives letters from Selwyn, and he suggests to her, that some fine day she will leave him also. She says that she has told Selwyn once and for all, that as long as her master needs her, there is nothing that will induce her to leave him.

Some months pass, and Sylvia has settled down in her new existence. She makes very good progress with her music, but her health is far from good. Then a fine day there is considerable excitement in the little hotel, and Sylvia learns from her landlady that the great artist, Mimi Renaud, the violinist, is coming to town, and she always does her old friend, Madame Gerard, the honour of staying with her during her visits to the capital, and she promises Sylvia the treat to hear Mimi Renaud, as she often plays for the guests of the hotel. Sylvia is interested, as she has heard about this artist of international repute. Saint Valéry tells her that he has met Mimi Renaud. By this time he is deeply attached to Sylvia, but he is very uneasy about her continued weakness and poor health.

The great Mimi Renaud arrives with her manager. Mimi is the former Naomi Anderson, Sylvia's mother, but there is no likeness between the present rather stout, somewhat faded woman and the young beauty of the photo which Sylvia treasures as the likeness of her dead mother.

Mimi Renaud is received with great enthusiasm by all the other guests of the hotel, and she exchanges boisterous greeting with those that she knows. Saint Valéry and Sylvia keep in the background, and Sylvia is rather disappointed, that this painted, almost coarse woman is the celebrity she has heard so much about. Mimi has exchanged greeting with all the others when she notices Saint Valéry, and she comes over to him and greets him with evident pleasure, giving him both her hands. Then she regards

the pale young girl, keenly but not unkindly and is introduced to her. Mimi comes with a rather tactless allusion to a former sweetheart of Saint Valéry's, much to the embarrassment of both Sylvia and him, and when Mimi sees that she has made a false step she quickly changes over to a voluble discussion of another subject and snatches Saint Valéry's cigarette case; she helps herself to one. Dinner is announced, and they all go into the dining room, except Sylvia and Saint Valéry, who remain back for a little moment.

Sylvia drops into the sofa and when Saint Valery asks her if she is not having any dinner she says that she cannot get over her surprise and the shock it has been to her to find how coarse and ordinary Mimi has shown herself to be. Saint Valery says that she must not go by the surface of Mimi or for that matter any of these artists, himself included. At the bottom he knows that Mimi is good and kind and helping to others, and he knows that she has had a wreck once in her life. It is the life that they lead, always on the go, a gipsy existence at best, an endless wooing of public favour, which makes them what they are. He says that in many ways he does not feel himself worthy of her friendship. She smiles up at him and says, that she knows how good he is and that he needs no excuses in her eyes. And hand in hand they go into the dining room.

After dinner Mimi entertains in her room, the best in the house. There is plenty to drink and the air is full of cigarette smoke. Mimi herself is in high spirits, she has eaten and drunk well and she loves this adulation of the other, less fortunate artists. Sylvia and Saint Valery keep themselves a little outside the crowd, and Sylvia feels still more repulsed by Mimi, ... till she commences to play for her guests. Then Sylvia, like all in the room, is carried away by this great artiste, who is able to play on their heart strings at will. She plays the rhapsodie which Sylvia herself loves so well, and Sylvia is unable to control her feelings and her face is wet with tears, when Mimi stops. Saint Valery sees her emotion and takes her hand in sympathy and she admits that Mimi is wonderful, irresistible when she plays, even if she is otherwise almost common.

Mimi gets her glass filled, and looking around the room she sees Saint Valery with Sylvia, and she drinks a toast to them all, and to Love, the pure, unselfish Love, the Love she herself was once fool enough to believe in.

Sylvia and Saint Valery are painfully affected by this, while Mimi's manager only remarks, that Mimi should not be so bitter, as it was her own fault if she had once married a Bourgeois. Mimi is evidently jolted and is on the point of coming with a sharp answer, but she quickly softens, and her eyes get a far away look; she thinks of her short married life, her husband and her little girl. A happy smile comes over her face - but then as quickly she changes over to her usual cynical, hard self, and she says with self-contempt, that fool like she was, she loved him, she adored him, but they were not made for one another, and at her first false step he threw her out like a dog. Her face is now a hard, coarse mask, almost hateful, and she seizes her glass again. She wants to forget, forget at any price.

Sylvia suffers, both bodily and mentally. She can hardly breathe in the heavy atmosphere and she is painfully shocked over Mimi Renaud's behaviour. Saint Valery reads her thoughts and gently suggest that they go into his room for a little while. Sylvia nods gratefully.

Saint Valery's room is very tastefully furnished, with a splendid grand piano as part of the furniture. Sylvia drops down on one of the chairs and Saint Valery looks at her with great uneasiness, and hurriedly gets out some wine. While he is thus engaged Sylvia bursts into a violent sobbing and hides her face in her hands. Full of fear Saint Valery runs to her side and drops on his knees by her side. He gently takes her hands from her face and he sees that her eyes are shining with fever. She whispers that she is suffering, so much, that she longs, longs for her home and her father and all that she left so foolishly. He nods in understanding, and asks her to tell him of all that which she longs for. She sits a little while dreamingly, then she slowly begins to tell him, about the farm and her dear father and about Artemis and old Bertha; her pent up longings and homesickness is let loose

She sobs desperately, then she withdraws her hands from his and dries her face. He does not know what to do to comfort her, forces her to drink a glass of wine, sits down by her side and puts his arm around her and tries to calm her. She gets more quiet and tells him that she has felt so badly lately, so ill, that she at times fears that she shall never see her dear ones again, and if it had not been for Saint Valery then she would have died long time ago. With a happy and tender smile he draws the brave little girl close to his heart and kisses the tear-stained face. She nestles contentedly in his arms, and they sit still for a little. Then her face is suddenly contorted with pain, she clutches at her heart and then she sinks swooning together in his arms.

Saint Valery puts her gently upon the sofa and then rings for the maid. Then he gets Sylvia into her own room, where the landlady and the maid get her into bed. A doctor is sent for at once. After the doctor has made an examination of Sylvia he tells Saint Valery, that it is a serious case, that her lungs are weak and her strength badly impaired, but that a blood transfusion and great care may save her.

Saint Valery is broken hearted and can only nod in silence to what the doctor says, and he hardly knows when he is left alone. He sits in despair for some time, he does not know what to do. Then he suddenly thinks of Mimi Renaud and hurries to her room. She is alone when he comes in and greets him cheerfully, but quickly sobers when she reads in his face that there is something seriously wrong. She asks him to tell her what has happened, and he does so with shaking voice. And he ends with telling her that he loves this little ~~pink~~ girl, who has changed the whole world for him, and now perhaps he is going to lose her. And in any case money will be needed, and his own funds are low as always, and he does not know anything about Sylvia's finances. Mimi's face loses its usual hardness, and we get a glimpse of the goodness which lies under all her coarseness and cynicism. She gently pats the young man's cheek and goes to her handbag and trunk and gets out what money she has with her and hands it to him without a word. He looks at her with tear-filled eyes and kisses her bejewelled hand.

But while it had been a comparatively small sacrifice for her to hand over her money, it was a real struggle for her to bring herself to go into the sick-room with Saint Valery. She hates the thought of sickness; she abhors the smell and the atmosphere of hospitals and sick-rooms, even the sight of the nurse in Sylvia's room is enough to make her want to turn around and run. But she does go into Sylvia's room the next morning, and she brings fruit and flowers with her. Sylvia is awake, and though she is not too pleased over this visit, she forces a smile and thanks for the gifts and the visit. Mimi sits down by the bed and pats Sylvia's hand, telling her that she must not tire herself by talking. While she sits there chatting to the sick girl her eyes roam around in the room, and she sees a picture in a frame on Sylvia's dressing table. Mimi gets up and walks over to the dressing table in order to have a closer look at this picture. She picks up the frame in both her hands and her face loses all its colour; then she slowly turns towards Sylvia and asks her who this represents, and Sylvia tells her that it is a picture of her father.

To Mimi it seems as if the whole universe suddenly stands still, her legs tremble under her, and her arms drop powerless down to her sides, the picture falling on the floor with smashed glass. The nurse rushes to her side and puts her arm about the swaying Mimi while Sylvia sits up in Bed with a little scream. But Mimi quickly collects her wits, smiles to the nurse and says that now she is alright again, and stoops to pick up the picture from the floor, and sees that the captain's name and address is written upon the back of the picture, which she then places on the table. Sylvia asks her with interest if she has known her father, to which Mimi quietly says that she has. Sylvia is at once full of eager questions, but the nurse stops her and forces her to lie down. Then Mimi asks Sylvia with trembling voice, if she has a picture of her mother. Sylvia slips her hand under her pillow and brings forth the beloved picture of her mother, which she hands to Mimi. Mimi looks at this old picture of herself for a long time, while memories almost overwhelm her, and her eyes fill with tears. Sylvia looks at her with sparkling

eyes and says that her mother was wonderful, a beauty and a lady and a great artiste, and she has mourned and mourned because her mother died when she was so little, and she cries again over the loss of her mother. Mimi breathes heavily and asks Sylvia who has told her all that, and Sylvia says that that has her father done of course. Mimi's face is a mixture of mute suffering and wondering happiness. She throws back her head with a gesture as if she is now prepared to carry her burden. She presses Sylvia's hands and hurries out of the room, while Sylvia looks after her with wondering eyes.

Outside Sylvia's door Mimi stops and leans against the wall. Just then Saint Valery comes up the stairs with flowers and other parcels for Sylvia. He looks with surprise at Mimi's disturbed face, but she tells him that he must not mind her, she has only seen a ghost, her own youth, and it has taken all the go out of her. Saint Valery does not understand her, of course, and suddenly her face changes expression and some of her usual energy comes back and she says to Saint Valery that Sylvia's family must be notified at once, and that she must not die, she has got to live. He presses her hand and she goes into her own room, while Saint Valery goes into Sylvia's.

At the Linden Farm Capt. Anson receives a telegram. Artemis brings the telegram into his room. She is greatly excited, as telegrams are something unusual, and she feels it may be some news of Sylvia. It is evident from the captain's face that this telegram makes a strong impression upon him, also that it is of a surprising nature. He hands it to Artemis who reads: "Fate has brought me together with our daughter. She is very ill, and you must come at once. Address is Hotel Y. Xville. Naomi."

All colour leaves Artemis' face as she reads this wire, and she closes her eyes in pain. She looks at the captain, whose face has become set, and she hears him say, that this is of course a plot, that she is trying to catch him again, that he shall forgive and forget, ... but never!

At first Artemis is happy to hear him say this, but quickly she puts her own ego into the background and tells the captain that he has no right to say that, for if Sylvia is ill, then everything else must be of secondary consideration. It rather shocks the captain to hear Artemis say this, that she dares to tell him his duty, but he quickly realises that she is right, and thanks her for saying her meaning and says that he will leave at once and Artemis is coming with him, both for Sylvia's sake and his own.

And thus it happens that two days later, as Mimi Renaud sits by her window, she sees the captain and Artemis get out of a car outside the hotel. Mimi is rather overwhelmed by her emotions at seeing him again and by the knowledge, that she will have to talk to him within a few moments now. She feels the old hatred to him for having put her out so brutally flare up again. She clenches her fists and bites her lips, as she totters away from the window.

She leans heavily against the table as the door opens and a maid shows the captain and Artemis into her room. They have taken off their outside clothes and hats, and remain standing inside the door in silence. Mimi looks from the young, beautiful girl to the man with the hard face and greying hair. And slowly the expression of her face changes; hatred disappears and only a warm and deep feeling of sorrow remains, and impulsively, with outstretched hands she goes to meet him... and he takes her hands and clasps them violently.... and with this mute, powerful handclasp they forgive each other... they put away their hatred.

Artemis is a silent witness to this scene, and she is jealous. She hates this painted, elderly woman, whom she regards as the root of all the evil that has befallen them. The captain now asks Mimi how Sylvia is, and she shakes her head despairingly and says that she is very low, and that the doctor now means that a blood transfusion is the only and last hope, and they have only been waiting for the captain to arrive, before they had this operation performed.

Rampen
abse

ARTEMIS SEBASTOPOL

Nr. D-Ns, 1852 1852/0
ARTEMIS SEBASTOPOL (DK, Emanuel
Gregers, 1922)

FRIE FLUG E⁴ N 5

FRIE FLUG

Artemis Sebastopol.

Skuespil i 5 Akter
efter
Betty Marie Ahlbergs Roman
af samme Navn.

Hovedpersonerne:

Kaptajn Eric Anker (alias Legationssekretær
Ankerstjerne)
Naomi, hans Hustru (alias Mimi Renaud)
Sinnet, deres Datter (alias Kate Scott)
Claus Selwyn, Ingeniør.
Paul, hans unge Slægtning.
Birthe, Ankers Husbestyrerinde.
Peter Emanuel Munk, Slagter.
Hans Kone.
Artemis Sebastopol.
Fiskeren) hendes
Fiskerkonen) Plejeforældre
Saint Valéry.
Mathé Gérard, Ejerinden af et "Hotel garni".

Bipersoner.

ste
1--- Akt.

1.

Tekst: I en frodig Egn....med adskillige Kilometerstene mellem sig og den nærmeste Stationsby...laa den gode Gaard - "Lindegaarden"....

Afstandsbillede af Gaarden.

Opblanding. - En stor, idyllisk Gaard med en lang, lav, hvidkalket Hovedbygning, omgivet af en brun Veranda, hvis Træværk næsten helt skjules under Vinløv, Clematis og Caprifolium....
Gaarden har en stor, skyggefuld Have, - der gaar over i et fantastisk Vildnis. Ind i Billedet kommer Slagter Munk kørende. Han slaar lystigt Knald med Pisken, forsvinder gennem Porten.

1a.

Ved en Sidebygning.

Gamle Birthe kommer til Syne. En Hund halser.

2.

Sinnets Værelse. Sinnet var Datter paa Gaarden. Hun er en ung lidt spinkel Type paa en 16-17 Aar. Der ligger et melankolsk Præg over hendes Ansigt; i visse Stemninger noget haardt, der kan virke usympatisk, paa Bunden er hun god. I Øjeblikket er hun beskæftiget med at spille Violin. Ved hendes Fødder ligger en stor Newfoundland og følger hende med Øjnene.

3.

Ved en Sidebygning. Slagter Munk ruller op.

Gamle Birthe trisser hen til ham. Munk slaar et flot Knald med Pisken, før han springer af.

4.

Sinnets Værelse. Ved Lyden af Piskesmældet tager Sinnet hurtigt Violinen fra Kinden. Hendes Ansigt faar et Øjeblik det haarde Udtryk. Hunden har ogsaa drejet Hovedet og rejst sig. Sinnet gemmer hurtigt Violinen, saa siger hun,

Tekst: (idet hun bøjer sig over Hunden)
Saa, Prints, nu er Musikken forbi for denne Gang, og nu skal vi to kedø os, til Fader igen rider ud.

Hun gaar hen til Vinduet og kiger ud.

5.

Nærb. af Hunden, der ser efter hende.

6.

Ved Vinduet. Nærb. Sinnet ser ud. Pludselig gaar det tungsin- dige bort fra hendes Ansigt. Hun smiler, bøjer sig ud ad Vinduet.

7.

Ved en Sidebygning. Munk tager et Stykke Kød ud af Vognen, forhandler med Birthe, der er kritisk. Munk siger med et Grin,

Tekst: Lad være og være kritisk, Birthe. Det er saa læk- kert Ky'mad, at sæl Kaptajnen vil smile, naar han lægger det paa Tongen, - og han har da ikke smilet

3.

i de 10 Aar, han har boet her paa Gaarden; -
det er i hvert Fald ikke sivet ud.

Munk ler rasende, prikker Birthe, der forsøger at være alvorlig,
i Siden.

8.

Sinnets Værelse. Nærb. - Sinnet lukker Vinduet . Hun ser lidt frem
for sig halvt vomodigt, saa gentager hun pludselig -

Det er da i hvert Fald ikke sivet ud.

Hun ler pludselig ungpigeagtig, kalder paa Hunden og lister
sammen med den ud af Stuen.

9.

Trappen i Baggrunden. Dør ud til Gaarden. Sinnet kommer listen=
de med Hunden. Hun lægger sig paa Knæ ved Døren. Kiger ud gennem
Nøglehullet. Hun klapper i Hænderne, betyder Hunden, at den ogsaa
skal kige. Den adlyder interesseret.

10.

Ved en Sidebygning. Munk ler endnu. Kødet hænger paa Bismeren.
Munk læser Vægten af, Birthe ser mistænksom efter. Saa ser hun
paa Munks Ansigt, der smilende er vendt mod hende. Hendes eget
Ansigt faar uvilkaarligt et mildere Udtryk, naa det er ikke si=
vet ud, at vi ler her paa Lindegaarden.

11.

Ved en Sidebygning. \ Nærb. - Munk ser paa hende stolt over, at
hans Bemærkning fra før har slaact saa godt an,

Tekst: Nej, Kaptajnen gaar s'gu altid rundt, som havde
han slaact en ihjel. Det er helt uhyggeligt. Ku'
De ikke kille ham lidt, Birthe. De er jo en fiks
ung Pige.

Munk ler igen ubehersket.

12.

Trappe i Baggrunden. Dør til Gaarden. Sinnet og Hunden ler og=
saa ubehersket.

13.

Ved en Sidebygning. Birthe er gal, skælder ud, betyder Munk, at

han godt kan køre, men Slagteren siger hemmelighedsfuldt, idet han haler et Brev op af Lommen:

Jeg har en lille Overraskelse i Baghaanden, ellers havde jeg jo ikke turdet være saa næsvis. Det er s'mænd derfor, at jeg har ligget Vejen om ad Lindegaarden i Dag...derfor, at jeg har faaet Brev fra min Søster paa Hvidø om denne hersens Hjælpepige, jeg havde lovet at skaffe Birthe...

Birthe er uhyre interesseret, giver Hænderne en lille Renselsesproces i Forklædet og tager saa dybt grebet mod Brevet, som hun omhyggelig staver sig igennem...Det lyder noget i Retning af:

Brevtekst:

Goe broder, Peter Emanuvel!
Jaj tror nu, at jaj har funnet en pige, du vel blive Tilfres med. Hun er kuns 16 aar, men Næverne sidder got paa Skaftet, og hun har Lønge underhaalt sin fordrukne Plejefar Jens Hansen det Svin ved at Arbejde paa Gaarene her. Jeg senner hinner paa Fredag....

Birthe slutter Læsningen og giver sig til at forhøre Slagteren om Pigebarnet, da hun viger tilbage for at køre videre med den enerverende Brevlæsning..

14.

Trappe i Baggrunden. Dør til Gaarden. Sinnet og Hunden er ved at dø af Nysgerrighed.

15.

Ved en Sidebygning. Nærb. af Slagteren. Han tygger lidt paa det....Saa siger han tøvende:

Tekst: Ja-eh...Der er jo altsaa en lille Aberderbej - som man siger...idet Tøsebarnet jo altsaa er...som man siger...uægte....

16.

Nærb. af Slagteren og Birthe. Munk slutter sin Replik -- og skæler over til Birthe, der hoster genert og betænkkelig...Saa bøjer Slagteren sig over mod hende og siger i et poetisk Tonefald:

Tekst: Men saa er hun da fri for Vrøvl med Familien... Og det er saa morderlig romantisk med den Maade som Jens Hansens i sin Tid nedkom med hinner paa...

Forargelsen lægger sig hos Birthe og viger Pladsen for den mest uforfalskede Nysgerrighed...Og med store Øjne lytter hun til

Slagterens Foredrag...Billedet toner over i:

17.

Stranden ved et Fiskerleje. Tidlig Morgen. - Den halvgamle Fisker Jens Hansen (en lidt tvær og fordrunken Herre) gaar ledsaget af sin forsagte Kone ned til sin Baad, der ligger trukket op paa Stranden... Fiskerparret kommer med Sejl, Aarer og andre Grejer, som skal bringes ned i Baaden.

18.

Ved Baaden. Den bærer tydeligt det sjældne Navn: " Artemis Sebastopol". Fiskeren og hans Kone kommer, - lægger Grejerne i Baaden - og pludselig faar Konen Øje paa en lille, levende Bylt, der ligger i Baadens Agterstavn...Hun gør altereret sin Mand opmærksom paa Bylten. Konen pakker den op, - og den viser sig at indeholde et lille, spædt Figebarn, der tuder i vilden Sky. (Nærb.) Fiskerkonen faar Taarer i Øjnene af Rørelse og Betagelse, søger at berolige den Lille, - og selv Jens Hansen bliver sentimental og nedlader sig til at spøge med Hitebarnet, - og Resultatet bliver da ogsaa det gunstige, at dottes Ansigtstudtryk skifter fra Graad til Smil. - Billedet toner over i:

19.

Ved en Sidebygning. Nærb. af Munk og Birthe. Slagteren slutter af med at sige:

Tekst: Jens Hansens beholdt saa Barnet, og det fik Navn efter Baaden...men gode skal de nok ikke have været ved hender, - hun fik mere Tarsk end Mad, saa forvent er hun s'mænd ikke!

Birthe smaasnøfter...og er uhyre betaget. Hun smaa klapper Brevet for at vise sin Sympati for det stakkels Pigebarn...Munk er kende- lig stolt over den Succes, han har haft.

20.

Trappe i Baggrunden. Dør til Gaarden. Sinnet slaar Hænderne sammen i højeste Spænding. Hun ler, peger paa Døren. Hun lytter igen.

21.

Ved en Sidebygning. Munk fortsætter sin Succes.

Og for den lille Frøken Sinnet vilde det jo ogsaa være rart. Hun er vist lidt meget alone.

Birthe ser paa ham med Mistro i sine Øjne, men Munks Ansigt bærer Præg af den mest udprægede Ærlighed. Saa siger hun hurtigt.

Tekst: Ja Munk, skidt er det. Spille maa Barnet ikke, saa bliver han desperat. Ungdom maa hun heller ikke omgaas, saa Tak skal I alligevel have, fordi I skaffede denne unge Tøs. Hjælper det ikke, kan det heller ikke skade.

Munk griber hendes Haand, trykker den ærligt. Pludselig ser de begge til Siden.

22.

Trappe i Baggrunden. Dør til Gaarden. Sinnet rejser sig. Hendes Ansigt faar igen det haarde Udtryk.

Tekst: En Uegte, et Hittebarn, smukt Selskab Kaptajn Ankers Datter er omgivet af.

Hunden gør Mine til at springe op ad hende, men hun sparker den bort. Saa lytter hun pludselig mod Døren, løber derpaa hurtigt op ad Trappen.

23.

Gaardspladsen. Kaptajn Anker kommer sprængende ind i Gaarden. Han springer af Hesten, raaber "Jonas". En Karl kommer, tager sig af Dyret. Kaptajnen ser efter ham.

24.

Gaardspladsen. (Nærb.) Kaptajn Anker. En Mand med et haardt Ansigt, der umuligt kan smile. Ansigtstudtrykket er ikke ondt, snarere lidende. Han vender sig, gaar.

25.

Ved en Sidebygning. Anker passerer Birthe og Slagteren. Han hilser kort, idet han passerer. I Hænden har han en Pakke Aviser og et Par Breve. Man lægger Mærke til, at den ene Avis har været aabnet.

26.

Ved en Sidebygning (Nærb.) Munk ser langt efter ham.

I Dag var den ualmindelig mørk.

Birthe ser ogsaa efter Kaptajnen. Derpaa skynder hun paa Munk.
 Saa venter jeg Pigebarneb paa Fredag.
 Hun trisser væk.

27.

Geardspladsen. Munk kører.

28.

Sinnets Værelse. Sinnet gaar op og ned ad Gulvet i stærkt Oprør.
 Af og til kruser et ironisk Smil hendes Ansigt. Hun standser ved
 Døren, lytter. Derpaa springer hun hen, gemmer sig bag et Gardin.
 Hunden, der har siddet i en Krog, staar krigersk midt paa Gulvet,
 stirrer mod Døren.

29.

Trappegang. Kaptajn Anker kommer. Han standser, kalder: Sinnet!
 Da ingen svarer, aabner han Døren, udenfor hvilken han staar.

30.

Sinnets Værelse: I Baggrunden Døren, i hvilken Anker ses. Han gaar
 søgende frem, klapper Hunden paa Hovedet. Saa gaar han hen, ser et
 Øjeblik paa Nodestolen og paa den opslaaede Node. Lukker den ir-
 riteret og kaster den bort. Derpaa gaar han. Naar han er ude, kommer
 Sinnet ind i Billedet. Hun griber hastigt Noden, sætter den igen paa
 Plads. Hun gemmer Hovedet i Hænderne.

Hvorfor spærrer han mig ude fra alt Liv, fra Musik-
 ken, som han ved, jeg elsker, hvorfor skal jeg nøjes
 med Fiskerens Hittebarn.

31.

Kaptajn Ankers Arbejdsværelse. Anker staar ved Skrivebordet. Han
 læser Udskriften paa de Breve, han havde i Haanden. Kaster dem bort
 i Tanker eet efter eet, derpaa tager han uden at se paa den Avis,
 der var opslaaet, han ved, hvor den ligger, og hans Øjne ved straks,
 hvor de skal læse. Der staar:

...Ingeniør Claus Selwyn, der efter mange Aars Ophold
 i Udlandet har slaet sig ned herhjemme, har i...

Anker stryger sig over Hoaret, saa gentager han Claus Selwyn og
 stirrer frem, idet Avisen glider ned paa Bordet.

32.

Sinnets Værelse. Den unge Pige rejser sig. Gaar saa hen til Spinettet, hvis fornemste Pryd er et Kvindeportræt i en oval Guldramme. - Hun tager Billedet i Haanden og sætter sig og betragter det med fugtige Øjne.

33.

Nærbillede af Fotografiet. Det forestiller Sinnets Mor. En purung, slank Kvinde i stramtsiddende Ridedragt. Den høje Hat er skubbet lidt tilbage, et Væld af mørke Krøller bruser frem under Skyggen - og et vidunderligt ungt Ansigt ler en i Møde med stolte, dristige Øjne og en stærkt buet, sanselig Mund, der blotter alle de hvide Tænder i et Smil, der beruser...

34.

Nærb. af Sinnet. Hun betragter ømt Moderens Billede og hvisker:

Tekst: Mor - hvorfor skulde du ogsaa dø fra mig, inden jeg lærte dig at kende... Mor - du vilde aldrig have ladet din lille Pige lide og længes...!

Og hun bøjer sit bedrøvede, smalle Ansigt ned over Billedet, gaar saa energisk hen og tager Violinen frem.

35.

Kaptajn Ankers Arbejdsværelse. Nærb. Anker kaster et sidste Blik paa Avisen, saa glider han grublonde ned paa en Stol, siger:

Tekst: Hans Ungdoms bedste Ven var ved et Tilfælde hav-
net paa samme Egn, skulde Fortidens Skygger vende
tilbage med ham.

Anker støtter forpint Hovedet i Hænderne.

36.

Sinnets Værelse. Ved Spinettet. Sinnet kommer ind i Billedet, sætter sig foran Spinettet og begynder at spille.

37.

Kaptajnens Arbejdsværelse. Nærb. Kaptajnen løfter Hovedet... Musikken deroppe fra irriterer ham... Men saa kommer Claus Selwyn igen i hans Tanker, - han tager Avisen, krøller den sammen i Haanden og stirrer frem for sig med et ulykkeligt, fortvivlet Blik...

Tekst: Han havde aldrig kunnet glemme hin Aften, der læa mange Aar tilbage... Den sidste Aften, Claus Selwyn tilbragte i Danmark før sin Afrejse... den Aften, hvor hans eget Lykkeslot styrtede i Grus...

Hans Øjne bliver stive og hans Aandedræg tungt... Ind over Bille= det toner:

37a.

Salon eller Havestue. Naomi - ung og smuk som paa det Billede, Sinnet har - staar med Violinen under Hagen og spiller... Hendes Tilhørere er hendes Mand, Eric Ankerstjerne (Alias Kaptajn Anker), hans noget ældre Ven, Claus Selwyn, og dennes unge Slægtning, Paul Selwyn... Eric er som altid, naar Hustruen spiller, en meget kold og reservoret Tilhører, hvorimod de to andre er Fyr og Flamme...

38.

Tekst: Claus Selwyn skulde rejse, og han vilde følge ham en Dagsrejse paa Vej... Vennens unge Slægtning og Adoptivsøn - Paul - skulde derimod blive i Byen...

Nærb. af Paul Selwyn. Han er ung, køn og charmerende... Hans brændende Øjne er ikke fra Naomi... og han lader til at være lige saa betaget af hendes Person som af hendes Spil.

39.

Salonen.

Naomi slutter af - og nikker taknemmelig smilende til de to Selwyn'ers Bifald... Og hun betragter Manden med et Blik, der røber, at hun er vred paa ham, fordi han gørholder sig saa passiv...

Claus Selwyn siger bønfuldende:

Tekst: Vidunderlige Naomi... nægt ikke en onsom Mand hans sidste Bøn... Spil den Rapsodi, De ved, jeg elsker!

Naomi nikker smilende, - og sætter igen Violinen til Hagen.

40.

Nærb. ved Døren, der har staaet paa Klem. Den aabnes forsigtigt, - og en sky lille 2-Aars Pige (den lille Sinnet) kommer til Syne... Hun er i en lang Natkjole, som hun løfter op i med den ene Haand, - og hun er øjensynlig lige vaagnet op af Søvn.

41.

Nærb.af Naomi. Hun vender sig om mod sin lille Datter og -uden at slippe Violinen - giver hun med strenge Minor og Geberder til Kende, at hun ikke maa komme og forstyrre.

42.

Nærb.ved Døren. Det trækker op til Graad i den lille Piges Ansigt, - og hun begynder forskræmt at trække sig tilbage.

43.

Salonen. Faderen rejser sig med mørk Mine og skynder sig hen til Døren, - løfter den lille Pige op paa sine Arme og gear hen til sin Plads med hende...Men den lille Pige strækker Hænderne ud efter Claus Selwyn, og han faar hende saa paa Skødet...Pauls Blik er ikke vejet fra Naomi...

44.

Nærb.af Naomi. Hun giver sig med hele sin Sjæl hen i Spillet.

45.

Ved Bordet. Eric Ankerstjernes Blik er mørkt...Han ser hen paa Paul, der uden at slippe Naomi med Øjnene og uden egentlig at vide, hvad han gør, sidder og kradsrer nogle Blyantsord ned paa en af de sammenfoldede Aviser, der ligger foran ham.

46.

Nærb.af Claus Selwyn. Den lille Pige er falden i Søvn paa hans Skød...

47.

Salonen. Naomi slutter af, - Paul klapper med skinnende Øjne, og Claus Selwyn giver med kraftige Hovednik sit Bifald til Kende. - Eric Ankerstjerne gaar hen og ringer paa Pigen og tager saa Sinnet fra Vennen. - Benne og hans Slægting gaar hen til Naomi og takker hende for den Nydelse, hun har berebet dem...Birthe kommer ind, - og lille Sinnet bliver overgivet i hendes Varetægt.

48.

Nærb.af Eric ved Bordet. Han ser med Bisterhed i Blikket hen mod sin Hustru - og saa falder hans Øje paa den Avis, i hvis Margin

Paul sad og kradsede noget ned. Og han læser:

Blyantskrevet Tekst: Naomi Naomi Naomi Naomi Naomi, du dej-
lige -

Eric's Ansigt bliver mørkt... En hæs lig Mistanke vaagner op i ham...
og han ser hen mod de 3, der staar foren Flygelet...

49.

Nærb. af de 3 ved Flygelet. Claus Selwyn kysser ærbødig Naomi's Haand,
lægger saa sin Arm om sin unge Slægtning's Skulder og siger i en
spøgefuld Tone:

Tekst: Deres Mand har lovet at tage sig pænt af ham her, -
det kæreste, jeg ejer!... Og De lover mig at staa ham
bi dermed?...

Naomi nikker - og hun og Paul veksler et lynsnart Blik, i hvilket
der luror et underfundigt Smil...

50.

Nærb. af Eric. Mistanken faar mere og mere Tag i ham... Hans Blik
bliver som Staal - og han knytter Hænderne... Med en Viljeans-
spændelse faar han dog lagt sit Ansigt i de rette, ligegyldige
Folder.

51.

Salonen. Claus Selwyn vinker ad Vennon: - De maa af Sted nu!...
Paul gaar hen og stikker sine Aviser til sig, - og medens de
4 Personer gaar hen mod Døren til Hall'en, toner Billedet over i:

52.

Kaptajnens Arbejdsværelse. Nærb. som 37. Han kæmper med den vold-
somme Bevægelse, som de tunge Minder hensætter ham i.

53.

Kaptajnens Arbejdsværelse Nærb. Han stønner - som led han fysisk...
Støtter sit smertende Hoved i den ene Haand og ser frem for sig med
et glansløst Blik.

Tekst: Mistanken i ham var vakt og gnavede som en Orm
i hans Hjerte... Han lagde sin Rejseplan om og vend-
te allerede hjem henad Korgangry...

Han bider Læberne sammen... og hans Blik bliver mørkt og flick-
kende. - Ind over Billedet toner:

53a.

Foran Villaens Indgangsdør.

Det er en kold, blæsende og regnfuld Efterårsnat - lige før Daggry. - Anker kommer - væd, forpustet og ophidset - ^{og} lukker sig stille ind.

54.

Vestibulen. Anker kommer ind, - sætter stille Haandtasken fra sig og affører sig Hat og Overfrakke...Saa lytter han anspændt og trykker sig ind mod den brede Trappe, der fører op til 1ste Sal...Paa Afsatsen foroven kommer Paul og Naomi til Syne...Han har Armen om hendes Liv, og hun hviler sit Hoved mod hans Skulder.

55.

Nærb.af Anker. Hans Øjne bliver blodskudte...og han vakler...Med en Viljeanspændelse betvinger han sin Svaghed og ser op mod Afsatsen.

56.

Øverst paa Afsatsen. Paul tager Afsked med Naomi.Hendes lysblaa Kimono blotter omtrent de hvide Skuldre og den slanke Hals...Paul presser lidenskabeligt sine Læber mod hendes Hals...

57.

Nærb.af Anker. Med en Haand, der ryster af Ophidselse, river han en Ridepisk ned fra Væggen - og gear med usikre Skridt hen mod Trappen.

58.

Øverst paa Afsatsen. Idet Anker glider ind i Billedet, hører de to ham komme - og vender sig forfærdede imod ham...Men inden de er kommen dem af deres Overraskelse, - hugger han sin Ridepisk i Ansigtet paa Paul og overrøser ham med Forvandelser...Paul vakler tilbage...for i næste Øjeblik at ville kaste sig over sin Angriber, - men Naomi holder ham tilbage...Anker skubber sin Hustru til Side og siger haardt og ubønhørligt:

Tekst: Saa sandt De har den mindste Ære i Livet, forpligter De Dem til at møde mig, saa vi kan lade Skæbnen gøre op os imellem!...

Paul nikker trodsigt, - søger at fange Naomis Blik...men hun ser ikke paa ham, men lader til at have travlt med at hylle sig ind i

sin Kimono...Saa bukker han kort for Anker og gaar.

59.

Vestibulen. Paul gaar ned ad Trappen - og ud.

60.

Øverst paa Afsatsen. Anker vender sig langsomt mod sin Hustru... strækker bydende Haanden ud og siger haardt:

Tekst: Og du...du, Føjte...forlader endnu i denne Time mit Hus!

Det giver et Ryk i Naomi...hun ser op, vil sige noget, men bider det i sig...vender sig og gaar bort med sænket Hoved.

61.

Nærb.af Anker. Han er ved at falde og maa støtte sig tungt til Gelænderet for at holde sig oppe...Fortvivlelsen er ved at gøre ham afsindig...og han ler...ler som en gal. - Men pludselig skifter hans Ansigt Udtryk...han hører sin Hustru komme, - og hans Træk bliver kolde og hærde.

62.

Øverst paa Afsatsen. Naomi kommer, - hun har kastet en Kaabe om sin Kimono og et Tørklæde om Hovedet...I en lille Haandtaske har hun sine fattige Ejendele, - og hendes Violinkasse er Hovedparten af hendes Bagage...Hun tøver med at gaa ned ad Trappen...hendes Blik er fortvivlet og tigger om Medlidenhed...Men Anker lader, som om han slet ikke ser hende, - og saa gaar hun.

63.

Vestibulen. Hun gaar ned ad Trappen, - kaster et sidste, dvælende Blik op mod den ubevægelige Skikkelse - og lukker sig saa ud.Billedet toner over i:

64.

Kaptajnens Arbejdsværelse Nærb. - som 53. Anker støtter forpint Hovedet i sine Hænder...

Tekst: Naomi havde aldrig krydset hans Vej siden.Paul Selwyns Liv havde han taget i en Duel,og Vennen havde han ikke genset. - Selv var han efter mange Aars Omflakken havnet her - i en fremmed Egn - under et fremmed Navn...

Han sidder et Øjeblik slovt sammensunken...Saa løfter han lyttende Hovedet...

65.

Sinnets Værelse.Nærb. Den unge Piges smidige Fingre løber let og legende hen over Strengene...Hun spiller paa Livet løs...Hendes Stilling og hendes Given sig hen i Spillet er som Moderens i Bill.44.

36.

Tekst: Det var den samme Melodi - Rapsodien - som Naomi havde spillet hin Aften...

Kaptajnens Arbejdsværelse. Han lytter tungtaandende...Bliver mere og mere ophidset, - rejser sig pludselig og skynder sig ud.

67.

Sinnets Værelse. Hun spiller stadig, - men saa bliver Døren revet op og Faderen staar derinde - Hun ser, at han dirrer af Ophidselse, - forstaar, hvad det gælder, og hendes violblaa Øjne møder Faderens, - fjendtligt, forbitret. - Med funklende Øjne river han Violinen fra hende, gør en Bevægelse, som vilde han knuse den mod Gulvet, - men han tager sig dog i det og siger hæst:

Tekst: Du gør mig gal, Sinnet, med dit evindelige Klimperi!... Bliver det ikke anderledes, - ved Gud i Himlen jeg hugger dine Instrumenter til Pindebrænde!

Sinnet svarer ikke, men hendes Øjne taler for hende, - og Faderen holder ikke hendes Blik ud. - Han smider Violinen paa Spinettet, vender sig og gear - uden at sige et Ord mere...Sinnet sætter sig stille ned paa Bænken foran Spinettet, - fælder Hænderne om det ene Kne - og stirrer frem for sig med Øjne, der er som et jaget Dyrs... Afblænding.

Slut paa 1 ste Akt.

2den Akt.

68.

Tekst: Det lod til, at de ikke var særlig stive i Almanakken paa den gode Ø Hvide, - for Artemis kom i alt Fald en Dag for tidlig...

Stationsbyens Jernbaneperron. Toget bunler ind, - holder, og enkelte Rejsende myldrer ud...Billedet toner over i:

69.

Nærb. ved en Bagperron. I den aubentstaaende Jernbør står Frøken Artemis - frygtløs og beklemt uden at turde vove sig ud i Nedstigningen. Spinkel - nærmest radmager er hun, det hørgule Haar er set stramt op, hendes store, slugvorne Øjne har en fosforagtig Glans som en Kats, Ørene stritter frejdigt ud, og Munden er spærret vidt op. - Hun er i sin Konfirmationskjole, der er af yderst anselig Længde - rimeligvis for at give hende et mere værdigt Udseende, og hun har en Hat paa, der ligner et omvendt Vandfad, og som er udstyret med to Kalkunfjer midt i Panden. Et Ravkors har hun paa Brystet og en Botaniskasse i Rem over Skuldren, samt en beskedan Bagage, der er samlet i to blaaternede Lommetørklæder...Midt paa Maven hænger et ikke alt for kolossalt Papskilt og dingler, - og paa det er "Modtagerens" (c.Slagter Munks) Adresse skrevet (blyantsskrevet og ikke tydeligere, end at man maa have en Plakettekst i Nærbillode for at læse det!)...Tøsens Ansigt er bedet i Angstens Sved, - og hun kan ikke bestemme sig til at staa af...Men en behjertet Konduktør, der kommer ud fra Kupeen, fear dog losset hende af ved at give hende et venskabeligt Puf.

70.

Perronen. Nærb. En Portør spørger hende om, hvor hun skal hen...

Svaret: - Artemis spærrer Munden en ekstra Omgang op i Forfjamskelse - og i Undren over Mandens Spørgsmaal!...Spørgsmaalet gentages, - og omsider finder Artemis - der har samtlige Hænder optaget - paa med store Hovedbøjninger at henlede den Spørgendes Opmærksomhed paa Papskiltet. - Manden læser:

Kartontekst: Til Slagter Munk.
Aslev Station. Venligst.

Porteren griner forstaaende, - snurrer Artemis en halv Omgang rundt og peger mod et Hus, der ligger i Stationsgaden. Artemis gør nogle kraftige Haandbevegelser som Tegn paa, at hun er med, knikser med begge Ben til Farvel og tøfler af, - Billedet toner over i:

71.

Slagterens Spisestue. Munk og hans trivelige Madam sidder foran et Fod, der svulmer af Kampebøffer, og spiser, som gjeldt det Livet.

72.

Narb. ved en Dør. En forskræmt og klodset, bestøylet Fod skraber mod Døren forneden.

73.

Slagterens Spisestue. Slagterparret skeler ubegavet hen mod Døren, bag hvis højtsiddende Glasrude Artemis' Kalkunfjer kommer til Syn, - og Madam Munk triller saa hen og lukker Gæsten ind. - Den af Angst og Benovelse stadig sveddryppende Artemis præsenterer sig, - og det godlidende Ægtepar bider Latteren i sig og giver "Tøsen" en hjertelig Velkomst. Madam Munk hjælper hende af med "Bagagen", men da hun ogsaa vil have Artemis til at lægge Matten, værger dennes Indehaverske sig med "Neb og Klør", - det Pragtstykke vil hun ikke for alt i Verden skilles fra!...Saa faar hun da Lov at beholde den, - bliver placeret ved Bordet, og Slagteren vælger et Par velvoksne Bøffer over paa hendes Tallerken, - medens hans Kone øser Sauce og Kartofler op til hende.

74.

Narb. af Artemis. Hun kan ikke faa Maden i sig...og Fortvivlelsen lyser hende ud af Øjnene...Endelig opgiver hun Ævred helt og siger benligt:

Tekst: Hvis det ikke kreperer Madammen, vil jeg hellere lade det fare...Det lugter saa sært alt sammen!

75.

Spisestuen. Den kenne Slagterkone er lige ved at blive fornæret -

og vil nøde det arme Pigebarn til at spise, - men Munk bremser hende og siger godmodigt:

Tekst: Stik hellere Tosen en Kop Kaffe og nogle gode Hvede-basser... Hun har det ligesom Hvalpene, der skifter Gaard, De skal først vænne sig til Luften det nye Sted, inden de kan æde!

Slagterkonen bliver atter velvillig og svanser ud i Køkkenet...

76.

Spisestuen. Narb. Artemis ser paa Bøfferne, som skulde hun faa ondt, saa lister hun sig til at skubbe Tallerkenen væk, skæver saa over til Slagteren.

Tekst: Hos Jens Hansen havde jeg faaet Hug, hvis de stegte Sild havde lugtet saadan.

77.

Spisestuen. Narb. Slagteren løfter Hovedet, ler polisk over til hende.

Tekst: ...slog han godt, Jens Hansen.

78.

Spisestuen. Artemis ler himmelhøjt, idet hun er nærved at trykke sig gennem Stolen. -

Ja og tit.

Slagtermadammen kommer ind med Kaffe i en Kampekop - samt et stort Fad med Hvodebrød. - Alle Herlighederne anbringes foran Artemis, - og Slagteren anbringer sig ved hendes ene Side og Konen ved hendes anden.

79.

Narb. af de tre. Artemis' Ansigt tæer op - og bliver til et stort forfjamsket og teknormeligt Smil. - Hun spiser og drikker med hele Hovedet, - og Egteparret animerer hende til at tage for sig af Retterne. ...Afblanding.

80.

Tekst: De Munk og Artemis et Par Timer efter holdt deres Indtog paa "Lindogården", læs den som uddød...

Gaardspladsen. Opblanding... Slagterens Karetøj holder herinde, - og han selv gaar - med den belæssede Artemis i Hælene - rundt for at finde et eller andet levende Menneske. - Han kiger ind ad Køk-

kondgren, -ad Hovedderen, -men der er tont.- Saa bliver han staaende og raaber - med Hænderne som Raaber. Artemis stirrer maabende paa ham.

81.

Nærb. af den stirrende Artemis.

82.

Gaardspladsen. Nærb. Munk ser sig raadvild om.

Tekst: Ja, Herr Kaptajnen er altsaa ikke hjemme, - og det er Frøkenen og Jomfru Birthe osse, - og hvornær de kommer, ved jeg heller ikke...

Slagteren klæder sig i Krøllerne, fatter saa en Beslutning og traaver hen til Hovedtrappen - med Artemis som Bagtrop.

83.

Ved Hovedtrappen. Munk faar - ved Hjælp af Haandkraft - Artemis placeret mellem Tøjbylterne og giver hende Ordre til at blive her, til der kommer nogen. - Og han fortsætter med at sige:

Tekst: Nu husker du, hvordan du skal gerere dig... Ikke noget Spyteri - og ikke nogen Fingereren ved Næsen... men bare: "Javel, Herr Kaptajn"... "Tjovværende" og paa den Dur!

Artemis nikker og spærrer Munden op og lader Haanden glide hen under Næsen, hvilket indbringer hende en ny Formaningstale. Hun sukker og stønner, siger:

Tekst: Det her klarer jeg aldrig med saadan et rejdi fint Herskav... Jeg er allerede saa grullig beklent i Maven...

Og hun vrider sig som en Orm og tager sig til Beklømmelsens Arnested. - Munk smiler oppuntrende til hende, kradser et Par Ord ned paa en Seddel og anbringer denne i Dørsprækken. - Saa stikker han Artemis en Rulle Chokolade til Selskab, siger Farvel og gaar.

84.

Gaardspladsen. Munk gaar hen til Køretøjet, entrer op - og ruller bort.

85.

Ved Hovedtrappen. Nærb. af Artemis. Hun stirrer melankolsk efter ham, - kiger sig lidt omkring og bliver mindre og mindre modig ved

Situationen. Snart ruller Taarerne tungt ned over hendes svedige Kinder, - hun linder en af Støvlerne, der trykker hende og stikker Fingrene ned bag Kjolebæltet, der strømmer ulideligt... Jo, hun har sandelig nok at være fortvivlet over...

Tekst: Her sad hun ganske mutters ene i et fremmed Land, paa en fremmed Gaard... Var det vel saa underligt, at hun længtes voldsomt efter den lille Ø, hvor hun havde levet sit Liv, - selv om dette meget langt fra havde været gemytligt...

Hun græder jævnt, - kommer saa i Tanker om Chokoladerullen og giver sig til at sæbne for den... Og snart skyller Taarerne ned om hendes chokoladefarvode Mund og gør hendes lille Ansigt endnu mere smudsket end før... Afblænding.

86.

Tekst: En Timestid gik paa denne lystige Maade - og saa...
Gaardspladsen. Kaptajn Anker, - der er iført en fornem Ridedragt, - sprænger ind i Gaarden og styrer Hosten hen foran Indgangen til Hovedbygningen.

87.

Foran Hovedtrappen. Kaptajnen rider ind i Billedet, - svinger sig af Hosten og er næsten ved at havne i Hovedet paa Artemis, der sidder paa det nederste Trappetrin og gloer paa ham med sæben Mund... Anker betragter hende forbausset, - men paa sit Spørgsmaal: "Hvad i al Verden bestiller hun her"?... faar han intet Svar.

88.

Nærb. af Artemis. Hun folder Hænderne og bliver ved at glo paa Rytteren som i Ekstase. Hendes beundrende Blik drikker ham ind Tomme for Tomme. Aldrig har hun set saa fornem en Herre, og aldrig har hun set en Mand, paa hvis Ansigt der ikke vokser Skag...

89.

Foran Trappen. Kaptajnen gentager sit Spørgsmaal, - og endelig fører den fortryllede Artemis op og rejser lige til Jorden. Men tale kan hun ikke endnu og peger derfor - med store Hovedbevægelser mod Slagterens Sæddel i Dørsprækken. - Kaptajnen tager Lappen og læser:

Brevtekst: Ærbødige Onskyldninger. Nye Pige Artemis Sebastopol kommen en Paastgang for tidlig. Har afsat hinner paa Trappen, da jeg fandt Gaarden tom.

Ærbødigst
Peter Emanuel Munk.

Kaptajnen ser paa Pigebarnet - og en Antydning af et Smil opklarer hans ellers saa strenge Ansigt.

90.

Nærb. af Artemis. Da hun ser Smilet, vaagner Modet op i hende, - hun aabner Munden til et bredt Grin, - hendes svedige, taarevædede og chokoladesmudsige Ansigt straalere som en Sol, og hun flakser med de lange, tynde Arme som en Stork med Vingerne...Og hun forklarer velvilligt:

Tekst: Artemis Sebastopol...javel, - Tjenerinde...efter Jens Hansens Skude,...hvis ded ikke kreperer Husbond....

91.

Ved Trappen. Smilet kommer igen om Kaptajnens Mund, men saa finder han det rigtigst at blive noget mere striks i Udtrykket, - og han siger kort:

Tekst: Her er ingen Husbond her...Her hedder det, - Ja, Herr Kaptajn...og Nej, Herr Kaptajn!

Artemis knækker underdanigt sammen, - skeler op til Kaptajnen og siger saa lavt:

Tekst: For Jens Hansen er min Plejefar, der to' mig te' sig...For..eh...Jæ'er...hvis ded ikke kreperer Hus...Javel, Herr Kaptajn...usgte!

Og hun "kører" forvirret rundt paa den ene Fod...Kaptajnen rømmer sig og ved ikke rigtig; hvordan han skal optage hendes uventede Tilstaaelse. -

92

Nærb. ved Stentrappen. Ridehesten skraber utaalmodigt med Forbenet paa Trappen.

93.

Ved Trappen. Kaptajnen vender sig mod Hosten, - men i det samme er Artemis henne ved den, tager den i Bidslet og beroliger dens Nervøsitet ved at glide med sin lille røde Næse henover dens bløde

Mule:- Kaptajnen nikker anerkendende,- og Artemis stråler sejr-
stolt:

94.

Gaardspladsen. Og hun fører Hoppen hen til Vandtruget og giver
den at drikke. Giver sig imedens til et afspåle Dyret.- Gaards-
karlen entrer trevent op ad Klokken.

95.

Kort Nærb. af Anker. Han nikker:

Nej, hel Idiot er hun i alt Fald ikke.

96.

Gaardspladsen. Karlen kommer hen og tager sig af Dyret,- og
Artemis vandrør,- snublende over sin lange Kjole - hen til Trappen
efter sine Bylter - og travler saa - i Hælene paa Kaptajnen -
ind ad Døren til Køkkenet.!!

97.

Køkkenet. Kaptajnen ind med Artemis, plenter hende ned paa en Stol
og erklærer, at nu maa hun blive her, til Birthe kommer,- Saa gaar
Anker ind til sig selv, og Artemis knikser - med Anvendelse af
begge Ben - efter ham.

98.

Nærb. af Artemis. Hun ser sig maabende om i det store, fine Køkken,-
saa faar Næsen sig en Omgang med Haandfliden - og saa begynder
Knobene i Maveen paa ny.

99.

Del af Kaptajnens Arbejdsverelse. Kaptajnen kommer ind i Billedet,-
faar Ild paa en Cigar og gør sig det muligt i Sofehjørnet...
Men han har kun siddet et Øjeblik,- da han lytter - og ser hen mod
Døren.

100.

Nærb. ved Døren. Den løbnes langsomt paa Klem, og Artemis' lidende
og grædende Ansigt kommer til Syn. Hun lader til at være i Vande
og mumler genert og fortvivlet nogle uforstaaelige Ord.

101.

Nærb. af Kaptajnen. Han er ærgerlig over Forstyrrelsen og spørger, hvad der er i Vejen...Hendes Ord og Gebærder forstaar han ikke.

102.

Nærb.af Artemis i Døraabningen. Hun jamrer sig,- skyder Maven frem i Døraabningen og folder klynkende Hænderne over nævnte Le-gemsdel.

103.

Nærb.af Kaptajnen. Han ryster uforstaaende paa Hovedet,- men pludselig gaar der et Lys op for ham,- og han raaber:

Tekst: Der - helt ned ad Gangen - sidste Dør til højre!

104.

Nærb.af Artemis ved Døren. Hovedet forsvinder en-to-tre!

105.

Tekst: Men et Øjeblik efter lød et forfærdeligt Skrig... som kun et Menneske i Dødsfare kunde frembringe... gennem Huset...

Arbejdsværelset. Kaptajnen farer rædselsslagen op,- kaster Cigaren og styrter hen mod Døren.Men inden han naar den,rive den op,og ind tumler Artemis med blussende Kinder og vildt stirrende Blik... Hun støtter sig gispende mod Væggen.

106.

Nærb.af Artemis. Hun fremstønner:

Tekst: Vandet-Vandet-død kommer!...Jæ trak i en Tingest - og saa kom det.

Og Angstens Taarer triller hende ned ad Kinderne.

107.

Arbejdsværelset. Kaptajnen knækker sammen,- slæber sig hen til Sofaen og kaster sig ned paa den,rystende over hele Kroppen... Saadan ler han!...Og Artemis stirrer hen paa ham med store,forvirrede og uforstaaende Øjne...

108.

Tekst: Før første Gang - siden Eric Ankerstjerne blev til Eric Anker - lo han... Den lille Bondepige havde bragt Menneskets Ven, den gode, sunde Latter med sig...

Nærb. af Kaptajnen. Han ler som en besat... Først høst og hult som hos Folk, der er af Vane med at le, - saa stærkere, hjerteligere og klarere, indtil Tænderne rinder ham ned ad Kinderne.

109.

Hele Arbejdsverden. Sinnet og Birthe kommer ind ad Døren fra Haven - belæssede med Pøkker - De stirrer forbløffede paa den leende Kaptajn og den maebende Artemis og ved ikke, om de tør tro deres egne Øjne... (Bill, suppleres evt. med et Par Nærb.) - Endelig faar Kaptajnen samlet sig saa meget, at han kan præsentere de Kommandoer for det nye Medlem af Husstanden.

110.

Nærb. af Artemis og Sinnet. Artemis stirrer med Boudring og Betagelse paa den fine, unge Pige, - der koldt og overlegent betragter hende. - Saa strækker Bondepigen troskyldigt sin snavsede Hånd frem til Goddag - med det Resultat, at Sinnet kaster Nakken tilbage og vender sig fra hende.

111.

Arbejdsverden. Den kritiske, unge Dame svæver ud af Stuen... Artemis stirrer maebende efter hende, - men hun faar andet at tænke paa, for Birthe tager et solidt Tag i hende og underkaster hende et kritisk Eftersyn... Hun ryster betænksomt paa sit gamle Hoved:

Saaen en Spløjs... der sidder vist ikke mange Kraftter paa hende... og saa temmelig indskrænket er hun da vist ogsaa... Jo, det kan blive en køn Medhjælp!...

Hun betyder med en Haandbevægelse Pigebarnet, at nu kan hun godt gaa... og dybt kniksende for Kaptajnen retirerer Artemis og Birthe.

112.

Nærb. af Kaptajnen. Han tager leende den Cigar op, som han før kastede fra sig, - rynker paa Næsen - og tænder en frisk... Og saa gaar han leende til Hvile i Sofakrogen.

113.

Køkkenet. Dagene gik, og Artemis opdagede snart, at hun havde faaet en betroet Stilling... Birthe staar og skraller Kartofler. Paa Komfuret er der fuldt Blus. Dampen staar op fra Vandbeholderen. Artemis kommer forpustet ind fra Gaarden med to Spande Vand. Hun fylder Vandbeholderen. Birthe følger hende med Øjnene.

114.

Korridor. En Dør gaar op, Kaptajnen brøler: Artemis...

115.

Køkkenet. Artemis taber Spanden af Forskrækkelse... Der er Kaptajnen... Birthe skynder paa hende: Gaa nu og fald ikke i Søvn. Artemis styrker af.

116.

Kaptajnens Arbejdsverelse. Kaptajnen ser utaalmodigt med Døren. Den gaar op, og Artemis kommer ind. Han sætter sig, betyder hende, at hun skal trække hans lange Støvler af. Hun tager fat.

117.

Kaptajnens Arbejdsverelse Nærb. Artemis slider, saa hun er ved at sprænges. Pludselig giver Støvlen efter, og hun sætter sig paa Halen med Støvlen i Haanden. Hun ser helt betuttet paa Anker, saa brister hun i Latter.

118.

Kaptajnens Arbejdsverelse. Nærb. Anker ser først alvorligt paa hende; da hun sætter sig paa Halen, brister han igen i den hjertelige Latter, der nu efterhaanden kommer, naar han ser Artemis. Han ser lidt paa hende, siger saa:

Tekst: Naa, hvad synes du saa om "Lindegaarden"?

119.

Kaptajnens Arbejdsverelse. Nærb. Artemis ser op paa ham:

Naa, ja synes, I er meget flinke, men I er saa renlige. Kaptajnen ser forbløffet paa hende. Hun kiler løs paa den anden Støvle.

120.

Sinnets Værelse. Hun har afført sig sin Ridedragt og staar i Kimono. Hun ser lidt paa sig selv i Spejlet, tænder saa en Cigaret, gaar hen og ringer.

121.

Kaptajnens Arbejdsværelse. Artemis har Støvlerne i Haanden. Hun ser paa Kaptajnen: De skal straks være blanke - saa hører hun Ringningen. Jøsses, det er Frøkenen. Hun vender sig og forsvinder som et Lyn. Kaptajnen ser efter hende med et lille Smil. Saa gaar han efter.

122.

Korridor. Artemis kommer med Kaptajnens Støvler i Haanden. Sinnet lukker sin Dør op.- Hvor bliver du dog af? Artemis farer forbi hende. Kommer et Øjeblik efter tilbage med Sinnets Kjole og Ridedstøvler og stølper af Sted.

Gør det nu ørdentligt. Sidst var der en stor Plet paa Kjolen.

Hun drejer langsomt Hovedet mod Faderens Dør, tager det hurtigt til sig og vil gaa.

123.

Korridor. Anker staar i sin Dør og hører Sinnets Bemærkning til Artemis. Han rynker Brynne, gaar ud ad Billedet.

124.

Sinnets Værelse. Fader og Datter kommer ind. Han ser længe paa hende.

125.

Sinnets Værelse. Nærb. Kaptajnen ser paa Sinnet, saa siger han:

Jeg har lagt Mærke til, at siden Artemis er kommen i Hus, er der ingen af os, der kan hjælpe os selv. Skal vi ikke se at ændre dette. Hun er jo en ung Pige som du.

126.

Sinnets Værelse. Nærb. Sinnet vender sig mod ham. Hun har Taarer i Øjnene og siger harmfuldt:

Hun skal maaske optages i Familien.

127.

Sinnets Værelse. Kaptajnen ser harmfuldt paa hende:

Hun skal i hvert Fald behandles som et Menneske.
Før Dag bliver hun jaget op. Da jeg i Morges gik min
Tur...

Ind over Billedet toner...

128.

Ved Svinestien. Overtøning fra 127. Kaptajnen kommer gaaende. Han standser og undersøger Svinebestanden. Pludselig fæstes hans Opmærksomhed ved, at Svinene staar samlede i en Gruppe. Han jager efter dem. De flygter, og Artemis kommer til Syne trygt sovende paa en Fodersæk. Kaptajnen skridter over Rækværket og gaar hen til hende.

129.

Ved Svinestien. Nærb. Kaptajnen vækker Artemis. Hun springer med et Vræl op og vil flygte, men Kaptajnen holder hende tilbage. Hvorfor sov du?

130.

Ved Svinestien. Nærb. Artemis gnider Øjnene, saa bliver hun endelig vaagen.

Tekst: Fordi jeg var søvrig, og siden Jonas har fundet paa, at jeg ska' give Hestene sidste Foder om Aftenen, og Røgteren, at jeg ska' jenne Svinene ud om Morgen - er det lidt skralt med Søvn.

131.

Ved Svinestien. Kaptajnen staar forbavset og stirrer paa hende. Saa rækker han Haanden ud efter hende og trækker hende med sig. Billedet toner over i

132.

Sinnets Værelse. Overtøning fra 131. Kaptajnen:

Jeg spadserede med Artemis en Time, og jeg opdagede, at hun har for mange Pligter, men tillige, at hun har en god Forstand.

Billedet toner over i

133.

Skoven ned mod Mosen. De to kommer ind i Billedet... Artemis faar Øje paa en eller anden vildtvoksende Plante mellem Træerne, plukker

den og fortæller om dens løgende Egenskaber, som hun kender ovre fra sin Ø...Kaptajnen hører til i Tavshed, men er dog lidt imponeret over Tøsens Viden...De gaar videre.

134.

Ved Mosen. De to kommer, - Artemis er virkelig betaget ved Synet, lægger Hovedet paa skraa og spiler Næsen ud før med alle Sanser at inddrikke de mange stærke og krydrede Dufte fra Mosen...Kaptajnen betragter hende med vaagnende Interesse...Saa gør Artemis ham opmærksom paa en Opdagelse, hun har gjort.

135.

Nærb. af en eller anden Fuglerede, i hvilken der ligger nogle hjælpeløse Unger.

136.

Ved Reden. De bøjer sig ned over den, - Kaptajnen vil tage en af Fuglene op i sin Haand, men Artemis afværger det ved at sige:

Tekst: Det er Synd...Saa vil Moderen ikke kendes ved den igen!

Kaptajnen ser helt duperet paa den Talende: Saa helt dum og uvidende er den Bondepige nu alligevel ikke!...Han lytter opmærksomt til Artemis' Foredrag, - nikker forstaaende og siger lidt efter:

Tekst: Du ved saa meget, som jeg ikke træde, Artemis...Kun de du ikke lide at vide mere.

Artemis' Ansigt er et stort Spørgsmaalstegn...Hun ved ikke, hvad det er...Men det maa være noget godt, forstaar hun og rækker med et straalende Smil sin arbejdsvante Næve frem. Og Kaptajnen trykker den...Saa rejser de sig.

137.

Ved Reden. Kaptajnen smiler til Artemis:

Spring nu hjem og sig fra mig til alle, der beder dig om noget, at du kun maa hjælpe Birthe.

Artemis tørrer sig om Munden, saa retter hun sig og siger med et stort Smil: Javel, Herr Kaptajn - og piler saa af Sted. Kaptajnen ser efter hende. Billedet toner over i

138.

Sinnets Værelse. Overtøning fra 137. Kaptajnen siger:

Tekst: Og nu har jeg besluttet, at du skal lære Artemis gode Manerer, mens jeg tager mig af hendes Uddannelse, at hun engang kan blive et Menneske som vi andre.

139.

Sinnets Værelse. Nærb. Sinnat siger:

Smuk Opgave Kaptajn Anker giver sin Datter: Optrædelsesførelse for et vægte Barn.

140.

Sinnets Værelse. Nærb. Kaptajnen ser bedrevet, men fast paa hende.

Det bliver, som jeg har sagt.

141.

Sinnets Værelse. Kaptajnen gaar hen og kysser hende paa Panden.

Vi er bleven saa fremmede for hinanden, hvorfor?

Hun løfter Hovedet:

Far, giv mig Lov til at rejse og dyrke mit Studium, mit Liv!

142.

Sinnets Værelse. Nærb. Kaptajnen farer sammen, bliver atter haard:

Nej, som jeg har sagt. Dyrk Musikken i din Fritid som Adspredelse, tænk aldrig og bed mig aldrig om det andet.

143.

Sinnets Værelse. Hun slaar en høj Latter op, gaar hen og stirrer ud ad Vinduet. Han ser et Øjeblik efter hende, saa gaar han.

144.

Køkkenet. Artemis er færdig med Støvlerne og Kjelen, hun skal netop til at gaa, da Kaptajnen træder ind. Han tager stille Støvlerne fra hende. Saa siger han til Birthe:

Artemis skal ikke gøre den Slags Arbejde mere. Nu skal hun lære noget andet; i Mørgen tidlig stiller hun hæs mig, og saa begynder hendes nye Tilværelse.

Han gaar. Birthe sætter Hænderne i Siden og ryster paa Hovedet. Artemis ser betaget efter Kaptajnen, sukker dybt, - rejser sig, presser Hænderne mod Brystet og siger følt:

Tekst: Birthe - Kaptajnen, ded er en god Mand! Ded er godt, a' han er Enkemand!

Birthe stirrer forbløffet paa Artemis, - sætter Hænderne i Siden og ser spørgende paa hende. - Hun fortsætter med svømmende Øjne:

Tekst: Birthe - min Birthe - Kaptajnen gefaller mig...
Naar ja' bli'r rejti stor, gifter ja' mej med ham!

Birthe er ved at falde bagover, - hun gisper efter Vejret og længer saa i næste Øjeblik den Formastelige en Lussing ud, der haade kan høres og føles, - Artemis trimler ned paa sin Stol - og stikker i et Brøl... Men et Øjeblik efter opklares hendes Ansigt.

145.

Tekst: Den Lussing gjorde hende saa sart varmen Hjer-
tet, Der var noget saa hjemligt over den. Og for
første Gang følte hun sig hjemme paa "Linde-
gaarden"...

Nærb.af Artemis. Hun glipper med Øjnene, ser hen mod Birthe og
nikker straalende og taknemmeligt til hende. Afblænding.

Slut paa 2den Akt.

3die Akt.

146.

Tekst: Et Aarstid efter - en kold og mørk Efteraarsaften - nærmede et Automobil sig "Lindegaarden".

Allé ved Gaarden. Opblending.- Et Automobil med stærkt lysende Lygter kører fremefter gennem den mørke Allé med de ribbede, blæsende Træer.

147.

Gaardspladsen ved Indgangen til Staldene. Kaptajn Anker kommer - efter endt Inspektion - ud fra Stalden og lukker omhyggeligt Stald-døren efter sig. Han har en tændt Lygte i Haanden, kaster et forskende Blik ud over den mørke Gaardplads, gyser af Kulde og Uhygge og gaar hurtigt op mod Hovedbygningen.

148.

Tekst: Før Artemis havde det været et betydningsfuldt Aar... Vel havde hun hele sit Fønd af Humør, Naivitet og Hjertensgodhed i Behold, men alligevel var hun blevet en anden...

Spisestuen: Nærb. ved Kaminen. Hun smider smaa nyvænde nogle Brødestykker paa Ilden, og i det flammende Lys fra denne ser man, at hun i det rent Ydre har forandret sig meget. Der er ikke noget af det pjokkede og latterlige Bondepige-Måne ved hende. Hun er frisk og sød, - fikst paaklædt og har en Frisure, der klæder hende... Hun sætter sig et Øjeblik paa Kamin Stolens Arm, - stirrer drømmende ind i Ilden og smiler saa med et Smil, der bløtter to dybe Smilehuller i en Kind, der er som en moden Færsk. - Saa faar hun pludselig travlt og rejser sig.

149.

Høle Stuen. Birthe kommer ind med Ingredienser til Aftensmaaden, - og Artemis begynder under munter Pludren at dække Bord.

150.

Hall'en. Kaptajnen kommer ind med Lygten, - anbringer den paa dens Plads.

151.

Nærb. af et Automobilhorn.

En Haand trykker paa Bolden: - Tøf - tøf!

152.

Hall'en. Kaptajnen lytter overrasket, - gaar saa hen til Yderdøren.

153.

Afstandsbillede foran Hovedtrappen.

I Billedets Forgrund: Bilen, - som den Fremmede netop stiger ud af. Indgangsdøren paa Trappen begynder at åbnes, og Kaptajnen kommer til Syn.

154.

Øverst paa Trappen. Kaptajnen kommer, - i Halvmørket - frem fra Døren, - bøjer Hovedet til Hilsen og siger saa:

Tekst: Er det mig - Kaptajn Anker, De søger?

155.

Kort Nærb. af Automobilistens Hoved. Ansigtet er næsten helt dækket af en "Automaske", bag hvis Glas man ser et Par hvasse Øjne lyse... Der kommer et Udtryk af Overraskelse og Forundring i disse Øjne, ... saa nikker den Fremmede bejgende.

156.

Tekst: Det havde givet et Ryk i den høje Fremmede... Han syntes, han skulde høre den Stemme...

Afstandsbillede foran Hovedtrappen - som 155. Kaptajnen bøjer sig ind bag Døren, - drejer paa Kontakten, og den stærke, elektriske Lampe over Døren kaster sit hvide, gennemtrængende Lys over Trappen og Bilen. - Anker kommer frem igen og bøder med en Haandbevægelse den Fremmede træde nærmere.

157.

Kort Nærb. af den Fremmedes Øjne bag Hornbrillorne. Øjnene lyser skarpt... Saa kommer der en nervøs Sitron i hans Øjenbryn... Man forstaaer, at han har gjort en overraskende Opdagelse.

158.

Afstandsbilledet foran Hovedtrappen - som 156. Den Fremmede skyn= der sig op ad Trappen.

159.

Øverst paa Trappen. Den Fremmede kommer op paa Afsatsen, - ser paa Kaptajnen med et søjgt, sugende Blik, der faar den anden til at studse. - Saa udbryder Automobilisten:

Tekst: Ankerstjerne - ved Gud i Himlen - Ankerstjerne ,
lyslevende!

Det giver et Chok i Kaptajnen, - han stirrer med store, stive Øjne paa den Fremmede, - der hurtigt tager Huen af, paa hvilken de store Brillen er fæstet... Det er Selwyn!... Ungdomsvennen, som han ikke har set siden sin skæbnesvangre Begivenhed, der hører Forti- den til... En aldrende Mand med et grimt og hæret Ansigt, - men med et ejendommeligt udtryksfuldt Ansigt, i hvilke et Par gode, milde Øjne straalte.... Kaptajnen mumler Vennens Navn, - støtter sig tungt mod Dørkarmen og kan ikke faa Øjnene fra den anden.. Omsider faar han dog med en Viljeanspændelse taget sig sammen, retter sig op og byder saa Selwyn - med en Hovedbevægelse - træde ind.

160.

Spisestuen. Kort Nærb. af Artemis. Hun staar ved Bordet og ordner hynnende nogle Blomster i et Glas, - lytter saa og drejer Hovedet mod Hall'en - Saa nikker hun forstaaende: Der er nok kommen en Gæst!... og fortsætter saa med sin Nynnen og Arrangement.

161.

Del af Arbejdsværelset. Kaptajnen lukker Selwyn ind, - og efter at have lukket Døren igen bliver han staaende og betragter tavst Vennen, der ser sig forskende om i Stuen. Saa vender Selwyn atter Blikket mod Anker - og denne riger omsider tøvende og afsnubbet:

Tekst: Her er vi uforstyrrede - jeg staar til din Disposition - men Skandale maa undgaas af Hensyn til - mit Barn -

Selwyn svarer ikke... Han har gjenfundet sin sædvanlige lune Ro, - sætter sig med et: "Du tillader"? - i en magelig Stol og betyder med et Nik, at den anden ogsaa bør sætte sig... Og saa iagttager hans blaa Øjne igen Kaptajnen med en sær Blanding af Medfølelse og Sarkasme.

162.

Nærb.af Kaptajnen. Han er ikke sig selv...Tungen klæber sig fast til Ganen, og paa hans Pande perler Sveden. - Han stirrer tungt frem for sig...Ind over Billedet toner:

163.

I et malerisk Skov - og Engparti. Eric Ankerstjerne duellerer med Paul Selwyn.(Et Par Nærb.af dem vises glimtvis) De fyrer, - og Paul sætter om, - dødeligt saaret. - Ind over Billedet toner:

164.

Nærb.af Kaptajnen - som 162. Han lukker Øjnene...og hans Ansigtstræk ligesom stivner i Smerte og Fortvivelse.

165.

Arbejdsverelset.Nærb.af Kaptajnen og Selwyn. Selwyn iagttager stadig opmærksomt sin Ungdomsven, - saa bøjer han sig frem mod ham og siger langsomt og stille:

Tekst: Jeg er ikke kommen for at hævne...Vel var Paul mig kær, som var han min egen Sø, - og vel har jeg i sin Tid gaaet med Hævntanker i Sindet, - men jeg har været meget ene...og meget syg... og jeg har tænkt...tænkt, til jeg forstod og tilgav!

Anker stirrer vantro paa Vennen...og endelig forstaar han, at han aldrig har mistet ham...Dirrende af Bevægelse rejser han sig, vil ligesom tage Selwyns Hænder, men betvinger sig - og siger stille:

Tekst: Claus...Gud velsigne dig!

Og han stryger sig med Haanden over Panden, som vaagnede han op af en tung Drøm!...Og saa sætter han sig igen...Selwyn betragter ham mildt og medfølelse, - rykker sin Stol nærmere mod hans - og siger:

Tekst: Du trænger til at komme ud af det, min Ven, - ud af alt det, der hører Fortiden til...Herregud, - Det gik jo kun, som det maatte gaa...Du spærrede en fri Fugl inde i gyldent Bur...og saa... saa fulgte hun sin Natur og skaffede sig Friheden igen!

Kaptajnen hæver langsomt Hovedet...der gaar en Trækning hen over hans brede Skuldre/- og saa gemmer han Ansigtet bag sine Hænder og brister i Gråd...Selwyn nikker stille:

Bedst om Vennen kunde græde hele sin Sorg ud! - - -

166.

Sinnets Værelse. Nærb. ved Spinettet. Sinnet finder nogle Noder frem....og begynder saa at spille.

167.

Arbejdsværelset. Nærb. af Kaptajnen og Selwyn. Selwyn ser lyttende opefter...kaster et forskende Blik paa Vennen...og lytter saa igen. - Kaptajnen tager omsider Hænderne bort fra Ansigtet - og ser med et bedrøvet og forpint Smil stift frem for sig.

168.

Spisestuen. Ved Døren til Arbejdsværelset. Artemis kommer ind i Billedet, - banker paa, men da ingen svarer, aabner hun Døren, - bliver saa tøvende staaende med Haanden paa Dørgrebet.

169.

Arbejdsværelset. Nærb. af de to Mænd. Selwyn ser spørgende paa Kaptajnen, der gør en Bevægelse op mod Sinnets Værelse - og med Smerte i Stemmen siger:

Tekst: Det er Sinnet...Naomis Barn....og Naomis tro Billede!....Men husk, at hun ved kun det, hun skal vide, - at hendes Mor er død!

Og Kaptajnens Ansigt bliver haardt og barsk . Selwyn nikker langsomt.

170.

Spisestuen. Nærb. ved Døren.

Artemis trækker sagte Døren til igen....Hun vil ikke forstyrre - og er desuden rystet over det, hun har hørt...Men hun bliver staaende.

171.

Arbejdsværelset. Nærb. af de to Mænd.

Selwyn sidder et Øjeblik i dyb Eftertanke, - og saa siger han:

Tekst: Du spiller højt Spil Ankerstjerne....Verden er lille...Jeg talte for 6 Maaneder siden med Naomi i Buda-Pest!

Kaptajnen rejser sig - og han støtter sig til Stoleryggen for

ikke at falde...Men han siger intet.

172.

Spisestuen. Nærb. ved Døren.

Artemis sænker Hovedet og presser Haanden mod sit bankende Hjerte. Det, hun har hørt, har gjort et sært Indtryk paa hende. Skønt, - hvad kommer det egentlig hende ved, at hendes Herres og Husbonds Hustru stadig lever....?....Kaptajnens Sorg gaar hende i alt Fald stærkt til Hjertet, - hun forstaar, at hun nu vil gøre en god Gerning ved at forstyrre, og hun banker haardt paa Døren og aabner den.

173.

Arbejdsværelset.

Artemis kommer til Syne i Døren, og Herrerne vender sig overraskede mod hende. - Hun siger med et sødt, lidt sky Smil, der blotter de dybe Smile huller i hendes bløde Kind, at Aftensbordet er færdigt. - Kaptajnen nikker lettet, siger et Par Ord til den unge Pige, der saa trækker sig tilbage... Selwyn har rejst sig og har betragtet hende med et baade ærbødigt og beundrende Blik....Nu gaar Anker hen til ham - og siger efter et Øjeblikks Tøven:

Tekst: Claus...vil du - og kan du gøre mig den Glæde at tage mod min Gæstfrihed!

Selwyn betragter Vennen med et Skar af Vemod over sine skarpe Øjne...Saa nikker han glad - og strækker sin Haand frem.

174.

Nærb. af de to Mænd.

De veksler et langt Haandtryk - ser hinanden dybt i Øjnene, og begges Ansigter faar et blødt, fredfyldt Udtryk...Saa gør Selwyn sig til Herre over sin Bevægelse, - gør med et Smil en Bevægelse i Retning af Døren, der faldt til efter Artemis - og retter et Spørgsmaal til Kaptajnen. - Denne siger

forvirret:

Tekst: Hun....?....Det...det var bare Artemis Sebastopol...En Slags bedre Tjenestepige...og min Datters eneste Selskab!

Selwyn nikker - uden rigtig at være med...Men Vennen tager ham hurtigt under Armen - og fører ham hen mod Spisestuen.

175.

Spisestuen. Nærb. ved Kaminen.

Sinnet kommer ind i Billedet, - kryber op i den store Kaminstol og varmer sig ved Ilden. Hun har det pragtfulde, rødbrune Haar snoet som en Turban omkring det smalle Hoved, - den lyse Silkekjole er meget kort og meget snæver, - Ermerne er meget korte, og Livet er dybt udskåret. Hun virker som en fremmed og forvirrende lille Luksus-Artikel....Pludselig ser hun hen mod Døren - og springer overrasket op.

176.

Spisestuen. Kaptajnen og Selwyn kommer ind - Arm i Arm....De gaar hen til Kaminen, og Sinnet og den Fremmede præsenteres for hinanden....Den unge Pige rækker venligt og med fuldkommen Naturalighed Selwyn Haanden.

177.

Ved Kaminen. Selwyn beholder forvirret Sinnets Haand i sin - og ser paa hende med sine aabne og ærlige Øjne...Men hun er næsten ved at tage Vejret fra ham med sit Væsens lette Atmosfære af Verdensdame og sit alt for dristige Blik - og med et kejtet Buk slipper han saa hendes Haand...Kaptajnen siger forklarende til Sinnet:

Tekst: Claus Selwyn er min Ungdoms bedste Ven...Han har kendt hele vor Slægt...har baaret dig paa sine Arme, da du var en lille Pige....

Sinnet klapper henrykt i Hænderne, - men pludselig skifter hendes Ansigt Udtryk, og hun spørger - i en blød og varm Tone!

Tekst: Saa har De ogsaa kendt min Mor...Hun var vidunderlig, - ikke?

Selwyn nikker straalende - ganske rovet med af Mindet...Men i næste Øjeblik bliver han hjælpeløs-forlegen, kaster et undersøgende Blik paa Kaptajnen, der er lige saa ilde til Mode som han selv...Men pludselig klarer Ankers Ansigt op...han ser hen mod Døren.

178.

Spisestuen.

Artemis kommer ind med den varme Ret, - og Kaptajnen skynder sig med at byde til Bords...Man sætter sig...Sinnet sidder lige over for Selwyn, - hvornår Artemis byder først.

179.

Nærb. af Artemis og Selwyn.

Med et blødt Smil beder hun ham tage for sig af Retterne...Selwyn kaster et lynsnart Blik over paa Sinnet.

180.

Nærb. af Sinnet.

Hun sidder og leger med sit Vinglas - rikker med et koket Smil over til Selwyn....

181.

Nærb. af Artemis og Selwyn.

Han gengælder Sinnets Hilsen med et venligt, men køligt Smil og ser saa op mod Artemis. Og der kommer igen det beundrende Udtryk i hans Øjne.

182.

Tekst: Og Selwyn betroede sig selv, at han syntes bedst om Pigen...

Ved Spisebordet.

Artemis gaar bort fra Selwyn og hen til sin Herre, - og Selwyn følger hende med Øjnene. - Kaptajnen beder med et venligt Smil Artemis vente et Øjeblik, - hæver sit Glas og byder Velkommen.
- - - - Afblænding.

Tekst: Sinnet var svært interesseret i Faderens gamle Ven...han havde kendt hendes Moder...han havde bragt et Pust med sig ude fra den store, vidunderlige Verden....Og allerede den næste Formiddag lagde hun Beslag paa ham...

Sinnets Værelse.

Optoning. - Sinnet aabner Døren for Selwyn og beder ham med et dybt, tøseagtigt Kniks træde nærmere...Han ser sig om i det lille, raffineret udstyrede Værelse...ser saa paa sin lille Værtindes pikante Skikkelse i den altfor stramme Jumber, der fremhæver hver Linje i hendes Krop brutalt og øggende. - Han er absolut uimodtagelig for hendes Charme, - den virker kun irriterende paa ham og uden Begejstring - uden et Smil - lader han sig placere mellem Rokosofaens bløde Puder, hvor han passer lige saa godt som en Bjørn i et Drivhus.

184.

Nærb. ved Sofaen.

Sinnet sætter sig paa Sofakanten, - byder Cigaretter og tænder selv en. - Hun er forceret livlig og koket - uden dog at være i Stand til at tæ sin Gæst op.

185.

Sinnets Værelse.

Men Selwyns Ansigt klarer op, - da Artemis kommer ind med en Bakke med Glas og Smaakager. - Sinnet klapper henrykt i Hænderne, - finder en mystisk Flaske Portvin frem fra et Skab og skænker op....Artemis trykker hun ned paa en Stol og tvinger ogsaa hende til at drikke. - Selwyn skærer en Grimasse, da han har smagt paa Vinen, - men faar dog hurtigt lagt Ansigtet i velvillige Folder igen. - Sinnet tømmer sit Glas helt og planter sig ned foran Spinettet - og begynder at spille.

186.

Nærb. af Selwyn og Artemis.

Selwyns Øjne er ikke fra Artemis...Aldrig i sit Liv har han

set noget saa sødt som hende, - og han er saa optaget af hende, at han daerligt nok lægger Mærke til Musikken...Artemis sidder med nedslagne Øjne og er den mest andægtige Tilhører, en Koncertgiver kan ønske sig.

187.

Nærb. af Sinnet.

Hendes Fingre løber legende hen ad Tangenterne...Uden at gøre nogen Pause i Spillet vender hun sig mod sine Tilhørere og ler til dem med sammenknobne Øjne.

188.

Nærb. af Selwyn og Artemis.

Han ser kun modvilligt bort fra hende, - men driver det dog til at smile til Sinnet. - Han er nu selv glad og straalende - takket være Artemis' Nærværelse, - og der er ligefrem Velvilje i det Blik, hvormed han betragter den Spillende.

189.

Sinnets Værelse.

Sinnet rejser sig, - nøjer dybt som Tak for de andres velvillige Bifald, - drikker overgivent et Glas Vin til og griber saa sin kære Violin....Begynder at spille.

190.

Nærb. af Selwyn.

Det giver et Chok i ham - og han stirrer paa Sinnet.

Tekst: Det var den samme Rapsodi, som Moderen havde spillet hin Aften...

Selwyn mander tungt...Minderne vælder op i ham, - og hans Blik søger igen Sinnet.

191.

Nærb. af Sinnet med Violinen.

Hun er selv ganske optaget af sit Spil....og hendes Ansigt er som forklaret af et indre, straalende Lys...Ind over Billedet toner:

192.

Nærb. af Naomi - som 44.

Hendes Ansigt har ganske det samme Udtryk som Sinnets...Ind
over Billedet toner:

193.

Nærb. af Sinnet - som 191.

Hun spiller videre - med søtre, tragiske, drømmende Øjne...

194.

Nærb. af Selwyn.

Han er stærkt betaget...næsten ved at græde.

195.

Sinnets Værelse.

Sinnet slutter af - og lægger Violinen. - Selwyn rejser sig
vaklende, gaar frem mod Sinnet, rækker hende begge sine Hæn-
der og siger med tyk Stemme:

Tekst: Hvor De lignede Deres Moder, da De spillede den...
Med det Nummer lagde hun altid Publikum for sine
Fødder!

Sinnet bliver dødbleg, - hun tager sine Hænder til sig og pres-
ser dem mod Hjertet....Og hun hvisker:

Tekst: Mor var Kunstnerinde...Og jeg vidste det ikke...
jeg vidste det ikke!

Og hun sætter sig - med underlige, stive Bevægelser, - ser paa
Artemis, der med alvorlige, bebrejdende Øjne møder hans Blik. -
Saa bøjer Selwyn sig ned over Sinnet.

196.

Nærb. af Selwyn og Sinnet.

Han iagttager hende opmærksomt, - forstaar, hvad der foregaar
bag hendes lille hvide, selvraadige Pande, - lægger sin Haand
paa hendes Arm og siger alvorligt:

Tekst: Bøstem Dem ikke til at følge Kaldet, Barn...
En Kvinde kan ikke baade være Kunstnerinde og
Kvinde...Vælger hun Kunsten, maa hun ofre Kvin-
den...Gaar hun paa Akkord, vil hun forbløde!

Sinnet hæver langsomt Hovedet...Saa spørger hun:

Tekst: Og min Mor...gik hun paa Akkord...blev hun ulykkelig?

Selwyn nikker stille. Sinnet stryger sig med Haanden over Panden, og der kommer en Trækning om hendes Mundvige, som var hun ved at græde. - Og pludselig - uden et Ord - lader hun sig glide nedhelt ned paa Sofaen og gemmer Hovedet mellem Puderne.

197.

Sinnets Værelse.

Artemis tager Selwyns Arm og gør en Bevægelse mod Døren. - Han nikker, og de gaar sagte ud...Sinnet bliver ubevægelig liggende.

198.

Nærb. af Sinnet.

Hun løfter Hovedet - stirrer fortvivlet frem for sig og brister saa i en voldsom Graad. - - - Saa lader hun atter Hovedet synke ned i Puderne.

199.

Hallen.

Selwyn og Artemis kommer tavse ned ad Trappen - og bliver staaende i Billedets Forgrund. Saa slaar han sig med den knyttede Haand paa Panden og siger:

Tekst: Jeg er ogsaa en slem Idiot at lade Munden løbe løbsk!...Hun skulde selvfølgelig aldrig have haft det at vide!

Artemis ryster paa Hovedet, men da hun ser det Udtryk af Ærgrelse og angstfuld Fortvivlelse, der er over den andens ærliche Ansigt, kan hun ikke andet end smile. Selwyn ser paa hende rørt og bedaaret af hendes Ungdom og Sødme - og siger saa med en løjerlig, rusten Klang i Stemmen:

Tekst: Artemis, - tak De Deres Gud og Skaber, - at De er saa velsignet blottet for Talenter, - at De er det lykkelige, foragtede, tilbedte, men aldrig højt nok skattede... "noget" - kun en lille Kvinde!

Og han ser paa hende - forelsket som en lille Skoledrøng....

200.

Nærb. af Artemis.

Hun ser med fremstrakt Hals og let adskilte Løber, - og der staar som en Glorie af Sundhed, Ungdom og frisk Sanselighed over hende.

201.

Neden for Trappen.

Selwyn aander tungt, - føler sig pludselig grebet af en let Svimmelhed - og siger saa med et melankolsk Suk:

Tekst: Artemis...Lyt til min loyale Advarsel!...Bliver De ved med at le paa den uopdragne, men hjerte= besnørende Maade, tvinger De mig til at kysse Dem!

Men Artemis holder ikke op at le...og han griber efter hende...

202.

Hall'en.

Hun viger, - men han følger efter...Med en lynsnar Bevægelse skubber hun saa Stuntjeneren (eller Paraplystativet) ind mellem hans udbredte Arme - og løber ud.

203.

Nærb. ved en Dør i Hall'en.

Artemis smutter hurtigt ud af Døren, - sender ham en klukkende, drillende Latter som Afskedshilsen og forsvinder saa.

204.

Hall'en..

Selwyn gør sig smaaabandende fri af den Stuntjener, han har favnet, - og rækker saa i komisk Fortvivlelse sine Hænder op mod Himlen. - Afblænding.

205.

Tekst: Et Par Dage blev Selwyn paa Gaarden...Sit oprindelige Erinde havde han øjensynlig ganske glent, og den Dag, han skulde rejse, udsatte han Kap= tajnen for en alvorlig Overraskelse...

Gaardspladsen paa Lindegaarden.

Staldkarlen er ved at strigle Ankers Yndlings-Ridchoppe, og

Kaptajnen følger med kritiske Øjne hans Arbejde. Karlen lader ikke til at kunne gøre det godt nok, for den anden tager selv Børsten og viser ham, hvorledes han skal bære sig ad. - Selwyn kommer tøvende hen imod dem, og Venne kan ikke undgaa at lægge Mærke til, at der er noget nervøst og forlegent over den Kommen- de, og at han øjensynlig har noget vigtigt paa Hjerte. - Først da Kaptajnen har sendt Karlen bort, faar Selwyn Munden paa Gled.

206.

Nærb. af de to Mænd.

Selwyn rømmer sig, ser usikkert paa Vennen og faar endelig frem-
stammet:

Tekst: Jo...der er altsaa det, at...at du kommer til at
hjælpe mig...For jeg...jeg har til Hensigt at
gifte mig....!

Kaptajnen viger tilbage...stirrer forbløffet paa den Talende og
lader til at være ganske sikker paa, at Manden maa være blevet
gal...Men Selwyn nikker bestemt - og siger videre (i et Nærb:)

Tekst: Du er forbavset, - jeg forstaar dig...Jeg er
grim, - jeg er rynket og arret og sær...Men gif-
tes vil jeg nu alligevel, og du kommer til at
spørge hende, om hun vil have mig!

Kaptajnen forstaar, at det er Alvor...han bliver lige saa for-
virret som Vennen og siger tøvende:

Tekst: Jamen Claus...Det er jo Vanvid....Sinnet er jo
et rent Barn endnu!

Og han tager blidt Selwyn om Skuldrene og forsøger at tale ham
til Rette...Men "Fricren" gør sig hurtigt fri og siger arger-
ligt:

Tekst: Sinnet....Gud Fader bevare mig vel...Nej, det er
virkelig ArtemisArtemis!

Kaptajnen ser paa den anden, som havde Jorden aabnet sig for
ham...."Artemis...?" - gentager han og lægger Armen om Hestens
Hals som for at finde Støtte. Han tygger paa den overraskende
Meddelelse, - kan ikke fatte det og er nærmest inderst inde for-
nærmet over, at Vennen strækker sin Haand ud efter noget, der

paa en vis Maade tilhører ham...Saa ser han op mod Vennen med et næsten fjendtligt Blik, - fremtvinger en kunstlet Latter og siger saa:

Tekst: Artemis...!...En Tjenestepige...et uøgte Barn...!
Men Selwyn bremses ham....og siger i en begejstret Tone:

Tekst: Hun er den naturligste, - den sødeste Pige, jeg har truffet i mit Liv...Og nu har du værsgod at fri for mig hos hende - eller i alt Fald at sende hende herind til mig!

Anker forstaar, at her hjælper ingen "kære Mo'r" - og hovedbystende vender han sig fra Vennen og kalder paa Karlen.

207.

Gaardspladsen.

Karlen kommer hen til Hesten, - og de to Venner gaar hen mod Hovedbygningen.

208.

Køkkenet.

Artemis er alene herude....Hun er ved at fylde en stor Kedel med Vand og sætte den over Ilden, - da Kaptajnen kommer. - Og for første Gang betragter han hende med "opladte" Øjne...Ser paa hendes smukke og fine, men dog kraftfulde Skikkelse, - hendes sunde og søde Ansigt og hendes store, blide Øjne...Og det varer lidt, inden han faar sagt:

Tekst: Artemis...Min Ven vil...vil gerne tale med dig... med Dem...

Artemis ser overrasket paa ham, - nikker saa og tager sit Forklæde af og gaar...Kaptajnen ser eftertænksomt efter hende.

209.

Arbejdsværelset.

Selwyn gaar nervøs op og ned ad Gulvet, da Artemis kommer ind. - Han gaar hen til hende, - omfatter hende med et kærligt Blik og gør forskellige Tilløb til at sige noget, - uden at faa det sagt. - Men endelig faar han dog fremstammet:

Tekst: Artemis...jeg ved godt, - at jeg er...frastøddende og ubehagelig og...og gammel, - men alligevel...Vil De gifte Dem med mig?

Artemis viger tilbage...ser med et baade smerteligt og bebrejdende Blik paa ham...Men han gaar hen til hende igen og tager hendes Hænder....

210.

Nærb. af Selwyn og Artemis.

Han ser paa hende og siger saa fast:

Tekst: Jeg gør ikke Nar...Jeg holder af Dem, Artemis, af min ganske Sjæl...Jeg vil bære Dem paa Hænderne...jeg vil byde Dem en Tilværelse, der er Deres Skønhed værdig...!

Artemis ser paa ham - helt fortumlet...Hun bliver rød, - hendes Læber skælver, og hun sænker Blikket...Saa ser hun atter op mod ham og siger ligesom tvivlende:

Tekst: Jeg er altsaa - smuk...

Selwyn nikker, - og i hans Øjne læser hun, at han finder hende meget smuk...Hun gaar lidt fra ham og støtter sig til Bordpladen...Saa kommer igen Tvivlen op i hende, og hun spørger:

Tekst: De vil gifte Dem med mig....En Tjenestepige... et usgte Barn....!

Selwyn nikker blidt - og vil igen tage hendes Haand...Men med et bønfyldt Blik og et forvirret Smil tager hun den til sig ...og sætter sig...

211.

Køkkenet. Nærb. af Kaptajnen.

Han er nervøs og ophidset, - kan ikke rigtig skjule det for sig selv, - hvor gerne han end vil det.

212.

Arbejdsværelset. Nærb. af Selwyn og Artemis.

Hun sidder endnu og stirrer frem for sig, - som om hun drømte... Selwyn bøjer sig ned over hende, - tager stille hendes Hænder og ser hende granskende ind i Øjnene...Hun møder tappert hans Blikryster saa med et lille bedrøvet Smil paa Hovedet...Selwyn slipper hendes Hænder og siger med en bitter Latter:

Tekst: Jeg burde ha' vidst det...Jeg gamle Idiot...!
Og han vender sig fra hende.

213.

Arbejdsværelset.

Han gaar bort fra hende, - hun ser efter ham med Taarer i Øjnene og gaar saa hurtigt hen til ham. Hun tager hans ene Haand mellem sine og siger bevæget:

Tekst: De er saa stærk og saa god...og jeg vil saa nødig bedrøve Dem...Men jeg føler mig ikke fri...Saa længe Frøken Sinnet...og...Kaptajnen har Brug for mig, maa jeg blive her!

Selwyn nikker stille - og klapper blidt hendes Haand...Hun ser op paa ham med sine fugtige - straalende Øjne og siger (i et Nærb.) stammende og hjælpeløst:

Tekst: Men jeg er Dem saa taknemmelig - saa usigelig taknemmelig...De har ladet mig forstaa, at ogsaa jeg er et Menneske...Jeg har oplevet noget!

Et vemodigt Smil kruser Selwyns Læber...Og lidt efter siger han:

Tekst: Vil De love mig Artemis at komme til mig den Dag, De er overflødig her...da de andre ikke længere har Brug for Dem...!

Der kommer et angstfyldt Udtryk i Artemis' Blik...Men hun betvinger Angsten og nikker bestemt...Saa tager han hendes Haand til Afsked...Han har svært ved at lægge Skjul paa sin Bevægelse...han bøjer sig frem mod hende og spørger:

Tekst: Maa - maa jeg kysse Dem til Afsked, Artemis, - blot paa Kinden...

Den unge Pige ser med et straalende Smil op mod ham - og rækker ham - ikke sin Kind - men sine friske, røde Læber til et varmt og ærligt Kys...Og saa iler hun ud af Stuen - og Selwyn ser sukende efter hende:

214.

Køkkenet.

Kaptajnen staar kritisk og undersøger en Kagerulle, da Artemis kommer. Hun bliver forlegen, da hun ser ham, og trækker kejtet

og nervøs sit Forklæde paa...Kaptajnen betragter hende spændt og faar sig kun med Besvar til at rette et Spørgsmaal til hende... Artemis ser ned i Gulvet og stryger med den ene Fod hen over Fliserne. Siger saa:

Tekst: Jeg sagde, at saa længe Kaptajnen og Frøkenen havde Brug for mig, var min Plads her...Var det ikke rigtigt?

Anker aander lettet op - og nikker bejaende i superb Egoisme....

215.

Nærb. af den tunge Kedel,

som Artemis før satte paa Ilden...Den fløjter lysteligt.

216.

Køkkenet.

Artemis flyver hen til Komfuret og maser med Kedelen for at faa den op....Men Kaptajnen farer hen til hende som en Raket:

"Artemis, lad mig gøre det"....

217.

Nærb. ved Komfuret.

Artemis er ganske maalløs, - og Kedelen glider ud af hendes Hænder, og dens Indhold strømmer ned over Ilden og Komfuret. Og Kaptajnen og Artemis staar og ser paa hinanden, - ikke mere som Husbond og Tyende, men som Mand og Kvinde.

218.

Tekst: For første Gang i mange, mange Aar gik det op for Kaptajn Anker, at der var andre Kvinder til end Naoni....

Køkkenet.

Et Øjeblik endnu staar de to ubevægelige...Saa kommer Anker med nogle forvirrede Undskyldninger og gaar...Artemis stirrer med blanke, længselsfulde Øjne efter ham. - Afblænding.

Slut paa 3die Akt.

4de Akt.

219.

Tekst: Selwyn drog bort - ensom som han var kommen, men hans Besøg skulde faa en skæbnesvanger Betydning....En Aften, da Artemis som sædvanlig børstede sin unge Frøkens Haar....

Sinnets Paaklædnings- og Sovevarelse.

Opblønding. - Sinnet sidder foran det trefløjede Toiletbord - iført en fantastisk Friserkaabe. - Hendes store Haar hænger tungt ned over Skuldrene, og Artemis er ivrigt optaget af at børste det. - Sinnet lader noget forceret og eksalteret, og hendes Livlighed er ikke helt ægte...Hun betragter kritisk sit Spejlbillede, - tvinger pludselig Artemis Hoved ned ved Siden af sit - og sammenligner de to Ansigter i Spejlet.

220.

Spejlbillede af de to Ungpigeansigter.

Sinnet koketterer ivrigt med sit eget Spejlbillede, - rynker paa Næsen af Artemis' smukke, runde Ansigt med de muntre Smilehuller, - kniber hende i Kindens Runding og siger:

Tekst: Jeg ligner en Madonna...eller maaske rettere en idealiseret Engel...og ikke som du en Basunen=gel med Kinder som Hvedebakkelse!

Og hun ler drillende og spydigt. Men Artemis rejser sig krænket - og fortsætter Børstningen af Sinnets Haar med saa megen Kraft, at Offeret for hendes Harme skriger - og beder om Naade.

221.

Et aabent Vindu i Paaklædningsværelset.

Nogle hæftige Vindstød river og slider i Vinduet, og Regnen begynder at piske ind.

222.

Paaklædningsværelset.

Artemis gaar hen og lukker Vinduet....Sinnet bliver siddende foran Spejlet (Nærb.) - og hendes Ansigt skifter Udtryk. - Det bliver trodsigt og fortvivlet, - og Taarerne presser sig frem

i Øjnene. Artemis kommer tilbage fra Vinduet og ser overrasket og angst paa sin Veninde...Sinnet griber hendes Haand og siger med skinnende Øjne:

Tekst: Misse, - du skal vide det, - for du sladrer ikke af Skole, - - - at jeg er bund-ulykkelig, - og at jeg snart løber fra det hele....Jeg vil ikke spille min Ungdom, som jeg har spildt min Barnedom - blot for at føje min Fader!

Det giver et Chok i Artemis, - hun stirrer vantro paa den Talende, men da denne med et Nik bekræfter sine Ord, viger Artemis' Raadvildhed Pladsen for Bestemthed. -

223.

Nærb. af de to unge Piger.

Artemis siger heftigt:

Tekst: Min lille Frøken løber ikke sin Vej...Jeg vil det ikke...vil ikke, at De skal bringe den Sorg over Kaptajnen!

De to unge Pigers Blik mødes...Og saa rejser Sinnet sig langsomt... Hun og Artemis ser paa hinanden som Modstandere, der maaler Kræfter, - og et Øjeblik efter siger Sinnet haardt og koldt:

Tekst: Nu da jeg ved, hvilken stor Kunstnerinde, min fine og yndige Mor var, staar min Beslutning fast... Jeg vil ikke være ulykkelig - som hun var det... jeg lader mig ikke ofre - som hun gjorde det!

Artemis stirrer forbavset paa den unge Pige....undrer sig over den Viljestyrke, den lille, spæde Skikkelse ligefrem udstraler... Hun vil sige noget, - men Sinnet bremser hende og siger:

Tekst: Og gaa saa, Artemis, og plag mig ikke mere!

224.

Paaklædningsværelset.

Sinnet vender sig fra Artemis, tager sin Friserkaabe af - og slaar Tæppet fra sin Seng. - Artemis gaar tøvende hen mod Døren til Sinnets lille Dagligstue, - bliver staaende der, - tung og beklent om Hjertet og ser med bedrøvede Øjne hen mod sin lille, trodsige Veninde (Nærb.). Sinnet føler den stumme Bebrejdelse, Artemis retter mod hende, - og hendes Ansigtudtryk bliver pludselig mildt og kærligt. - Hun løber i sin hvide Linons Natkjole,

i hvilken hun ligner en lille Pige paa 12 Aar, hen til Veninden.

225.

Nærb. af de to unge Piger ved Døren.

Hun slynger sine Arme om Artemis' Hals, kysser hende og siger:

Tekst: Godnat, Misse, jeg er jo slet ikke vred paa dig...
Du er Jordens bedste og sødeste, lille Menneske, - og du kan jo ikke gøre for, at vi to er saa forskellige som Nat og Dag!

Endnu et Kys faar Artemis - og saa puffer Sinnet hende blidt ud ad Døren.

226.

Sinnets lille Dagligstue.

Artemis kommer langsomt fra Paaklædningsværelset, - kaster et sidste uroligt og bekymret Blik tilbage mod Sinnet, der staar i Døren, - og gaar saa tøvende ud. - Sinnet staar et Øjeblik og lytter, - løber saa hen til Gangdøren og drejer den i Laas... Hun bliver staaende ved Døren, og hendes Ansigt faar et Udtryk af fast Beslutsomhed. - Hun ser hen mod Vinduet.

227.

Nærb. af Vinduet,

paa hvilket Regnen pisker.

228.

Sinnets Dagligstue. Nærb. ved Døren.

En Gysen gennemfarer den unge Pige...Hun vakler et Øjeblik i sin Beslutning, men straks efter er hendes Usikkerhed atter borte, - og hun nikker med en determineret Mine. - Afblanding.

229.

Tekst: Men den Nat var Artemis' Søvn meget urolig, - og den næste Morgen gjaldt hendes første Skridt Sinnets Værelse....

Gangen paa 1ste Sal.

Artemis kommer fra sit Værelse, - gaar over til Døren, der fører ind til Sinnets Stuer, og tager forsigtigt i Dørhaandtaget, men Døren er laaset. - Angsten og Uroen kommer over hen-

de, - hun kalder paa Sinnet, - rykker i Døren, - og da hun stadig intet Svar faar, løber hun hurtigt over Gangen.

230.

Gangen. Foran en Dør.

Artemis kommer, - banker paa Døren og siger noget....

231.

Del af Kaptajns Soveværelse. Nærb.

Kaptajnen rejser sig, kommer med et Spørgsmaal - og griber saa efter sin Slaabrok.

232.

Gangen. Nærb. uden for Døren.

Artemis staar i spændt Forventning... Hun er bange for, at der er sket noget forfærdeligt.

233.

Gangen.

Hun gaar langsomt hen mod Døren til Sinnets Værelse, og straks efter kommer Kaptajnen. - Med et Par Ord fortæller Artemis ham om sin Frygt.

234.

Nærb. foran Døren til Sinnets Værelse.

Kaptajnen bliver ogsaa urolig, - kalder paa Datteren, og da ingen svarer, presser han Skulderen haardt mod Døren.

235.

Sinnets Dagligstue.

Døren giver efter for Presset og springer op. Kaptajnen kommer ind, - fulgt af Artemis. De ser ind i Soveværelset, - det er tomt, og Artemis faar saa Øje paa et Brev, der ligger paa Bordet og rækker det med skælvende Hænder til Kaptajnen, der bryder det og læser:

Brevtekst: ...og nu, da jeg ved, hvilken stor Kunstnerinde Mor var, ser jeg min Vej og mit Maal. Naar jeg det, skal du høre fra mig, Far, -

naar jeg det ikke, er jeg død for dig. -
 Forsøg altsaa at tilgive og glemme
 din Sinnet.

P.S. Hils Artemis og Birthe. Jeg vil aldrig glemme dem, selv om de aldrig forstod mig.

Kaptajnen rækker tavs Artemis Brevet og synker saa ned i en Stol og skjuler Ansigtet bag sine Hænder...Artemis løber Brevet igennem, lægger det fra sig og betragter sin Herre med et Blik, der aander dyb Medfølelse og inderlig Kærlighed.

236.

Nærb. af de to.

Kaptajnen ser op mod Artemis - finder Lindring for sin Sorg og Fortvivlelse i hendes rene, medfølende Blik...Han strækker tavs sin ene Haand frem mod hende, og hun trykker den - med taarevædede Øjne - ind mod sit Hjerte...Men de ser ikke paa hinanden mere....Afblanding.

237.

Tekst: En Uges Tid senere fik Madame Mathé Gérard - Værtinden i Kunstnerpensionen "Grand Hotel de la Touraine" i Paris - en ny Pensionær - - -

Sinnets Pensionsværelse.

Billedet blændes kun saa meget op, at man faar fat paa Madame Gérard, - en bredbarmet og sorthaarct Kvinde først i 40'erne, der bærer Præg af tidligere at have været Varieté-Artist...Hun staar og betragter kritisk en Person, som man ikke ser. - Vedkommende lader dog til at finde Naade for hendes Ansigt, - hendes fede Træk bliver velvillige, og hun begynder at snakke og spørge... Billedet blændes helt op, - og man ser, at det er Sinnet, der er den anden Person...Hun er fiks klædt, - men ser træt og nervøs ud, - og hun smaaoster...Hun besvarer med en reserveret Mine Madame Gérard's Spørgsmaal, - har intet at indvende mod Værelset - og følger saa paa Madames Opfordring med hende ud for at blive præsenteret for de andre Gæster.

238.

Madame Gérards Salon.

Omkring i den meget store Salon med det med ribsfarvet Fløjlbetrukne Møblement sidder samlet en 14-15 Personer af begge Køn og alle Aldre...Hovedsagelig typiske Kunstnerfysiognomier. Her er alt mellem hinanden: Større "Stjerner" og mindre do, - en visse Spillelærerinde, en forsumpen Montmartre-Sanger, et Par excentriske, tøsede Amerikanerinder, en sladrevorn og giftig Elsasser, der ligner en hæsliq, oppustet Skrubtudse.... Det noget blandede Selskab sidder spredt i mindre Grupper, og Snakken gaar livligt. - Alles Øjne rettes dog mod Døren, da "Madame" kommer ind med den nye Gæst.

239.

Nærb. af Madame Gérard og Sinnet.

Madame tilnikker forskellige af sine Pensionærer fortrolige Hilsener - og siger saa præsenterende:

Tekst: Miss Kate Scott fra Kanada...Et endnu ubeskrevet Blad, - men en lovende Elev af Professor Olivier!

Den unge Pige ser sig interessoret rundt, - Madame mener at have gjort sin Pligt og trækker sig tilbage.

240.

Madames Salon.

De Tilstedeværende iagttager nysgerrigt Sinnet, - der føler sig genert over de mange undersøgende og kritiserende Blikke, der rettes mod hende. Men der er ingen hverken af Damerne eller Herrerne, der rejser sig, - der er ingen Venlighed i deres Miner, - og da Sinnet tøvende træder nærmere, stikker de Hovederne sammen igen og passiarer videre...Sinnet sætter sig stille paa en lille, umagelig Sofa ikke ret langt fra den Gruppe, i hvilken den utiltalende Elsasser er Midtpunktet. Fyren mønstrer hende igen - og betror saa sine Tilhørere, hvad han mener om hende. (Nærb.)

241.

Nærb. af Sinnet.

Hun er lige ved at græde...føler sig saa ubeskrivelig ene - og er for første Gang efter sin Flugt ved at tabe Modet...Saa er der noget, der fanger hendes Opmærksomhed, og hun ser hen mod Døren.

242.

Madames Salon.

En ung Mand, klædt som en elegant parisisk Boulevardherre, saa ung, at han endnu har lidt af Barnet over sig, kommer ind i Selskab med en ganske smuk, men meget sminket og pyntet Kvinde i Trediverne. - Han lukker Døren efter hende, og hun "fejer" straks hen til en af Grupperne, hvorimod hendes Kavalier bliver staaende inden for Døren og kiger skødeløst i en Avis, han har haft med sig.

243.

Nærb. af Elsasseren's Gruppe.

Elsasseren ser hen mod den unge Herre - og betror saa sit Publikum, hvad han mener om Kavalieren. Han siger

Tekst: At Aline Breton vil holde sig med saadan en Kavalier!...Han burde ikke taales her i det gode Selskab...Hans Type er ikke til at tage fejl af...!

De andre protesterer svagt, - men Elsasseren lader sig ikke overbevise.

244.

Nærb. af Sinnet.

Hun har ikke kunnet undgaa at høre Replikken, - og hendes Blik bliver haanligt og foragteligt. - At den modbydelige Fyr faar Lov til at søle sine Medmennesker til paa den Maade!... Saa ser hun hen mod Bagvaskelsens Offer...

245.

Nærb. af Saint Valéry ved Døren.

Saint Valéry kan ikke finde mere Nyt i Avisen, - skjuler en

Gaben og bestemmer sig med et Suk til at slutte sig til en af Grupperne. - Han ser sig om, - og hans Ansigt faar et Udtryk af den mest levende Overraskelse. - Han har faaet Øje paa Sinnet.

246.

Nærb. af Sinnet.

Hun ser hen mod den unge, elegante Modeherre med det lokkede, kastanjebrune Haar og de letsindige, men gode Øjne...Der er Sorg og næsten Fortvivlelse i hendes Blik...Der er noget hjælpeløst over hendes spinkle Skikkelse.

247.

Nærb. af Saint Valéry.

Hans Blik er slet ikke frækt og nærgaaende, - nærmest medlidende - og beundrende. Han tøver et Øjeblik og fatter saa en Beslutning.

248.

Madames Salon.

Han gaar langsomt over mod Sinnet, - fulgt af "Gruppernes" nysgerrige Øjne....

249.

Nærb. af Sinnet og Saint Valéry.

Hun ser genert - men alligevel glad op med ham. - Han bukker stilsfuldt og siger saa med et Smil:

Tekst: Maa jeg have Lov til at præsentere mig...
Saint Valéry...lidt af en Kunstner, - meget
lidt...lidt af en Døgenigt, - og desværre
slet ikke saa lidt....

Sinnet ler hjertelig over den Maade, han præsenterer sig paa, og rækker ham saa sin spinkle Haand, som han ærbødigt fører til sine Læber. Hun rykker lidt til Side paa Sofaen, - og han sætter sig saa ved Siden af hende og taler frit og utvungent til hende.

250.

Nærb. af Elsassereens Gruppe.

Bagvaskerens onskabsfulde Griseøjne er ikke fra de to, - og

det varer ikke længe, før han paa sin sædvanlige "stille" Maade, der giver Genlyd i Salonen, siger:

Tekst: En pragtfuld Konstellation...
Boulevardridderen og den lille tvivlsomme
Skønhed....

251.

Nærb. af Sinnet og Saint Valéry.

Den unge Pige bliver ligbleg og stønner sagte. Saint Valéry, der ogsaa har hørt Bemærkningen, lægger beroligende sin Haand paa hendes Arm, - nikker til hende og rejser sig saa determineret.

252.

Del af Madames Salon.

Han gaar roligt hen til Elsasseren, betragter ham et Øjeblik med funklende Øjne og siger saa:

Tekst: Min Herre...De vil maaske gentage den Udtalelse, saa jeg kan være sikker paa at have hørt rigtigt...Og saa skal De komme til at staa mig til Regnskab for den!

Elsasseren (Nærb.) synker sammen under den andens staalblanke Blik...stammer forvirret:

Tekst: Jeg...jeg sagde ikke noget...og...og sagde jeg noget, saa...saa mente jeg det ikke....

Han rejser sig skælvende...Saint Valéry ser foragteligt paa ham - og giver ham saa - rolig og behersket som altid - en knaldende Lussing...Elsasseren er ved at tumle om....

253.

Nærb. af Aline Bretons Gruppe.

Aline Breton nikker anerkendende til sin Ven og raaber:

Tekst: Bravo, Val...Jeg begynder ligefrem at blive stolt af dig!

Og hun klapper i Hænderne.

254.

Madames Salon.

Elsasseren vakler ud som en drukken, - flad og beskæmmet over sin Fiasko og snublende over Stole og Tæpper...Saint Valéry

gaar atter hen til Sinnet.

255.

Nærb. af Sinnet og Saint Valéry.

Hun rækker ham - med fugtige Øjne - sine Hænder, og han trykker dem stille....Der er slet ikke noget "levemandsagtigt" over ham nu, - han behandler Sinnet som en "virkelig Dame af det gode Selskab"....og hun er glad og taknemmelig over hans Godhed....Hun kommer til at hoste, - tager Lommetørklædet for Munden for at skjule det, - men han lægger dog Mærke til det og lader meget bekymret. - Hun slaar det hen...Den Hoste betyder ikke noget, - og snart gaar Passiaren atter livligt. - Afblønding.

256.

Tekst: Hjemme paa "Lindegaarden" gik Livet vel sin Gang...Men Sinnets Flugt havde kastet sine Skygger.....

Afstandsbillede af Haven med Hovedbyggn. i Baggr.

Opblønding. - Foran Hovedbygningen sidder Kaptajnen med et Tidsskrift i Haanden. Men han læser ikke...Artemis kommer ned fra Trappen med Whisky og Soda paa en Bakke...Bill. toner over i:

257.

Nærb. ved Bordet, hvor Kaptajnen sidder.

Hans Ansigt er mørkt, og han er hensunken i tunge, triste Tanker. Artemis kommer ind i Billedet, - sætter Bakken fra sig paa Bordet - og ser paa sin Herre og Husbond med et bekymret Udtryk i sine gode Øjne. Det lysner op i Kaptajnens Ansigt, da den unge Pige kommer, og hans Blik følger hende, - medens hun stiller Glas og Flasker frem for ham...Med et stille Smil nikker hun Farvel og vil gaa, men Anker griber hendes Haand og siger:

Tekst: Und dig nu et Øjeblik Hvile, Artemis...Jeg trænger til dit Selskab nu, at jeg ikke skal føle mig saa forfærdelig ene!

Artemis nikker rødmende, -- men undgaar at se paa den Talende og tager sky sin Haand til sig....Hun blander med skælvende Hænder Kaptajnens Whisky og sætter sig saa tvende paa den Stol, han har trukket frem til hende...Hun siger ikke noget, -- ser ned for sig, og et Øjeblik sidder ogsaa Anker tavs. -- Men hans Øjne er ikke fra hende -- og pludselig udbryder han:

Tekst: Men ogsaa du gaar vel snart fra mig...Jeg saa, der igen i Gaar var Brev fra Claus Selwyn, -- og jeg ved jo, hvad han har paa Hjerte!

Det varer lidt, før Artemis ser op...Men omsider fanger Kaptajnen dog hendes Blik, -- og saa siger hun forlegent:

Tekst: Jeg har een Gang for alle sagt Herr Selwyn, at saa længe min Herre har Brug for mig, tager jeg ikke fra "Lindegaarden"!

Ankers Ansigt faar et Udtryk af Lettelse....Han nipper til sin Whisky, kan ikke rigtig finde Ord og for at gøre Ende paa den lidt vanskelige Situation, rækker han saa Artemis Tidsskriftet og beder hende læse den Artikel op, som han var begyndt at læse...Og den unge Pige opfylder glad hans Ønske, -- og Kaptajnen lytter med Velbehag til hendes kørne, klare Stemme, og hans Øjne slipper ikke det smukke, rene Ansigt. -- -- -- Afblønding.

258.

Tekst: Nogle Maanedre gik, og Sinnet opholdt sig stadig i Paris...Takket være Saint Valéry havde hun nogenlunde fundet sig til Rette i de nye Forhold... Hun gjorde gode Fremskridt hos Olivier, men hendes Helbred var ikke godt...Saa hændte det en Dag....

Madames Salon.

Opblønding....Samtlige Pensionærer er forsamlede her, -- sidder gallaklædte og forventningsfulde, -- der hviskes, -- og alles Øjne er nysgerrigt rettet mod Døren...Saint Valéry er den eneste, der tillader sig at drive op og ned ad Gulvet...Men ogsaa han holder Øje med Døren, -- dog af en anden Grund end de andre....Han er ikke slet saa lapset som før, -- og hans Blik er roligere og mildere, -- mere drømmende, mere længselsfuldt...Døren gaar, og pludselig

farer hele Selskabet op...Men det er kun Sinnet, der kommer ind...Hun er forbavset (Nærb) over den Opstandelse, hun vækker, - men forstaar saa, at det ikke har været hende, - man ventede at se...For alle sætter sig igen ned - ærgerlige og skuffede...Kun Saint Valéry er glad, - han iler Sinnet i Møde, - og de søger hen i et Hjørne af Stuen.

259.

Nærb. af Sinnet og Saint Valéry.

Sinnet ser meget daarlig ud. - Hendes Øjne er unaturlig store og brændende med en fortørende Glød, - og hendes Kinder er smalle og blusser foruroligende. - Saint Valéry betragter hende ømt, - og paa et Spørgsmaal, hun stiller ham, svarer han:

Tekst: Ved De ikke, at Mimi Renaud, - Violinvirtuosen, - er kommen for lidt siden, og at hun ventes med Længsel...Hun bor altid her, naar hun er i Paris!

Den unge Pige nikker interessoret - og Saint Valéry gør saa en Bevægelse: - Der har vi hende!

260.

Madames Salon.

Selveste Madame Gérard aabner Døren for den ventede Kunstnerinde, der træder ind, fulgt af sin smart udseende Impressario...De Tilstedeværende farer op og modtager hende med Haandklap.

261.

Ved Døren. Nærb. af Mimi Renaud.

Hun er identisk med Naomi Anker...Men der er ikke megen Lighed mellem denne høje, svære og ekstravagant paaklædte Mimi med det mørke, oppustede Ansigt og den Kvinde, som Kaptajnen elskede, og hvis Ungdomsbillede Sinnet har...Hærgtet og gammel ser hun ud, - har Poser under Øjnene, - disse Øjne, der dog endnu har et glødende, intenst Liv....Hun modtager Bifaldet, som stod hun paa en Tribune, - nikker - og ler med sine hvide Tænder - og slænger overstadig Fingerkys ud til alle Sider.

262.

Madames Salon.

Pensionærerne samles om hende, - og hun veksler djærve Haandtryk og lige saa djærve Ord med dem...Kun Saint Valéry og Sinnet har holdt sig tilbage.

263.

Nærb. af Sinnet og Saint Valéry.

Han er noget nervøs og angstelig...hun ser skuffet ud og siger:

Tekst: Er det Mimi Renaud?....

Saint Valéry nikker....

264.

Madames Salon.

Mimi har faaet hilst paa de fleste, - da hun faar Øje paa Saint Valéry...Med et Udbrud af glædelig Overraskelse gaar hun hen til ham (Nærb.) og rækker ham begge sine Hænder...Saa iagttaget hun skarpt den blege, unge Pige, - skarpt, men ikke uvenligt og lader sig præsentere for hende...Tjatter saa Saint Valéry over Kinden og siger med en raa Latter:

Tekst: Fy, Val, - slænne, letsindige Val...Du har altsaa helt ladet Aline Breton i Stikken!...Har du virkelig Raad til det!....

Sinnet bliver dødbleg - og vender sig bort fra den Talende... Saint Valéry bider sig i Læben og lægger myndigt Haanden paa den ældre Kvindes Arm og beder hende med et Blik holde sin Tunge i Ave...Mimis Ansigt fortrækkes i pudsig-angerfuldt Udtryk, - hun slaar sig med Fingrene over Læben som for at paabyde sig selv Tavshed, - bliver straks overgivet igen - og napper ugenert Saint Valérys Cigaretetui og tilogner sig en Cigaret...

265.

Foran en Dør. Nærb. af en Pige,

der slaar paa Gongongen. - Det er Middagstid.

266.

Madames Salon.

Opbrud. - Mimi smider Cigaretten og lader sig villig bortføre af Madame selv. - De andre Gæster følger efter, - kun Sinnet og Saint Valéry bliver tilbage.

267.

Nærb. af Sinnet og Saint Valéry.

Saint Valéry gør en Bevægelse: - Skal De ikke følge Trop?.... Men Sinnet lader sig træt synke ned i Sofaen, - ser med et Udtryk af Modbydelighed efter Mimi og siger saa:

Tekst: Hvilken afskyelig, simpel Kvinde!

Saint Valérys Ansigt bliver alvorligt, - næsten bedrøvet... Han sætter sig, - betragter Sinnet opmærksomt og siger saa lidt efter:

Tekst: Mimi er god nok...hun har bare lidt Skibbrud engang...Naar De afskyr hende, bør De ogsaa afsky mig...med det Rakkorliv, jeg har ført... jeg, der synes, at jeg ikke har Ret til....den Glæde at tale med Dem!

Sinnet ser paa ham (Nærb.), - om hendes Læber spiller et sømt og blidt Smil...Hun tøver, - lukker Øjnene halvt, og saa kommer det langsomt lige som kartegnende:

Tekst: Dumme....dumme Saint Valéry,....at De ikke forstaar, at for Dem vil jeg altid finde Undskyldninger....Jeg ved, at De har en Oase af Godhed i Dem, tiltrods for den Verden De tilhører!

Han bliver helt bleg af Lykke...og som to forvildede Børn, Livet har handlet ilde imod, rækker de hinanden Haanden...De taler ikke, - men de ser paa hinanden med et dybt og straalende Blik, der siger alt... Saa gør Sinnet - med et lyst Smil - en Hovedbevægelse mod Spisestuen, - Saint Valéry nikker, - og de rejser sig...

268.

Madames Salon.

Og Haand i Haand gaar de hen mod Døren til Spisestuen....

Afblænding.

Tekst: Om Aftenen gav Mimi Renaud en Prøve paa sin Kunst, og hun savnede ikke Tilhørere....

Mimi Renauds Værelse.

Det er udstyret med en vis koketteagtig Luksus. En Del af Pensionærerne er til Stede, - blandt andre ogsaa Saint Valéry og Aline Breton. - Luften er tæt af Cigarettrøg. Paa Kanapeen halvsover en langhaaret, ukæmmet Komponist, - en gammel Kunstkritiker sidder og stanger Tænder, og ved et Bord er den opblæste Impressario ved at præparere "Cocktails".... - Mimi Renaud selv er kaad og overgiven, - øjensynlig ikke helt upaavirket af det hun har drukket... Hun tømmer netop sit Glas, - faar det atter fyldt - og griber saa Violinen og begynder at spille... Billedet toner over i:

270.

Nærb. af Sinnet uden for Mimis Dør.

Den unge Pige staar og lytter til Tonerne med store, bjergtagne Øjne, og med Hænderne haardt knugede mod de feberhede, - bankende Tindinger.

271.

Større Billede paa Gangen.

Døren aabnes fra Mimis Stue, - og Saint Valéry følger Aline Breton ud... Han bliver overrasket, da han faar Øje paa Sinnet, betyder hende, at hun skal gaa med ind, - men Sinnet ryster afvisende paa Hovedet. - Saint Valéry tager dog ikke hendes Protest alvorligt, - lægger blidt sin Arm i hendes og fører hende ind i Værelset efter at have nikket Farvel til Aline. Hun ser med Skinsyge i Blikket efter de to - og gaar saa.

272.

Mimis Værelse.

Mimi tager netop Violinen fra Hagen, da de to kommer ind. Saint Valéry sørger omhyggeligt for, at Sinnet faar en god Plads, hvor hun kan sidde i Fred, - og han vil sætte sig ved Siden

af hende, - men i det samme kalder Mimi, der atter har tømt sit Glas, paa ham....Han skal akkompagnere hende...Og saa spiller hun igen, - spiller den Rapsodi, der er hendes Yndlingsnummer, og som ogsaa Sinnet elsker...Og hun spiller den superbt og med en Understrøm af lidenskabelig Følelse...Der bliver lyttet i aandeløs Tavshed, - selv Kunstkritikeren (Nærb.) opgiver at stange Tænder, - den halvsovende Komponist (Nærb.) vaagner op, - kun Impressarien er uforstyrret og "mikser" videre paa sine Cocktails.

273.

Tekst: Men Sinnet var dog den, der var dybest grebet.... Den smukke Melodi, - der blev spillet af en genial Kunstnerinde, og som hun selv saa ofte havde spillet derhjemme, - førte hendes Tanker til Hjemmet...til alt det, hun havde lagt bag sig...

Nærb. af Sinnet.

Hun hører tungtaandende til....hendes Øjne skinner som i Feber....og Taarerne væder hendes Kinder.

274.

Ved Flygelet.

Mimi slutter af - nikker anerkendende til sin Akkompagnør, hvis Blik dog straks søger hen til Sinnet.

275.

Nærb. af Sinnet.

En kort, brudt Hulken bryder frem i hende...Saa betaget er hun, - saa rørt indtil det dybeste af sit Væsen.

276.

Mimis Værelse.

Saint Valéry skynder sig hen til Sinnet...Mimi ser efter ham, - tænder sig saa en lille Cigar og kræver at faa sit Glas fyldt pany....

277.

Nærb. af Sinnet og Saint Valéry.

Den unge Pige tørrer Taarerne bort og siger saa stille:

Tekst: Hun er vidunderlig, uimodstaaelig, naar hun spiller...Og dog afskyr jeg hende, - raa og tarvelig som hun er!

Saint Valéry hører egentlig slet ikke efter, hvad hun siger, - ser blot paa hende....paa det kære, blege og sygelige Ansigt...og han tager stille hendes Haand mellem sine og kærtegner den blidt.

278.

Mimis Værelse.

Mimi ser sig om, - hendes Blik bliver et Øjeblik ved Sinnet og Saint Valéry, - saa hæver hun sit Glas og raaber med sin gennemtrængende Stemme og med en ikke helt ægte Latter:

Tekst: Skaal, Val...Du uimodstaaelige...Skaal alle-sammen!...Den store, rene og uegennyttige Kærligheds Skaal, - den Kærlighed, som jeg Idiot ogsaa engang troede paa!

Og hun kaster leende Hovedet tilbage og drikker....Men i hendes Latter er Bitterhed og Fortvivlelse.

279.

Nærb. af Sinnet og Saint Valéry.

Den unge Pige væmmes ved Mimis Tale...og selv Saint Valéry lader den til at falde for Brystet.

280.

Mimis Værelse.

Luften er tyk af Cigar- og Cigarettrøg, - og Stemningen bliver mere og mere kaad og løssluppen...Impressarien^{er} den eneste, der sidder stiv og ubevægelig...Uden at tage Cigaren af Munden og uden at holde op med sin "Miksen", dræver han (i Nærb:)

Tekst: Ikke saa bitter, Mimi!...Du kunde jo have ladet være med at gifte dig med en Bourgeois!

281.

Nærb. af Mimi.

Det giver et Chok i hende...hun vil give et rapt Svar, men tager sig i det.....Det bitre og raa Smil om hendes Læber visner, - der kommer et drømmende Udtryk i hendes Øjne, - og hun stirrer frem

for sig...Ind over Bill. toner:

282.

Malerisk Stemningsbillede med Blomster og Træer.

En lille, hvidklædt Pige (den lille Sinnet) løber og samler Blomster...Fra Baggrunden kommer et ungt Par - Eric Anker=stjerne og Naomi - gaaende med hinanden om Livet...De standser og betragter med glade Øjne Barnets Leg, - og Eric drager saa blidt sin Hustru ind til sig og kysser hende ømt. - - Ind over Billedet toner:

283.

Nærb. af Mimi - som 281.

Et lykkeligt Smil skælver om hendes Læber, - men pludselig skifter hendes Ansigt Udtryk, - og hun er igen den gamle, hærgede, næsten tarvelige Kvinde....Hun siger haanende:

Tekst: Jeg elskede ham...tilbad ham!...Men han og jeg var skabt til at misforstaa hinanden...Og første Gang jeg fejlede, kastede han mig paa Døren som en skabet Hund!

Og hendes Blik bliver oprørt, - skælvende hadefuldt...Hun griber sit Glas og tømmer det...Hun vil glemme - for enhver Pris glemme!

284.

Mimis Værelse.

Med en bitter Latter kaster hun Glasset fra sig, - slaar sig ned mellem en Klynge af sine Tilhørere og siger kynisk:

Tekst: Lad os lade "Kærligheden" ligge, - saa skal jeg divertere jer med nogle Historier, i hvilke det=te Ord ikke skal tages alt for højtideligt!

Og Tilhørerkredsen er begejstret og venter sig noget overvattets forførdeligt.

285.

Nærb. af Sinnet og Saint Valéry.

Den unge Pige lider baade legemligt og sjæleligt...Hun kan daarligt faa Vejret i den daarlige Atmosfære, - og hun er oprørt

over Mimi Renauds Rashed....Saint Valéry læser hendes Tanker og siger blidt:

Tekst: Lad os gaa ind til mig...De trænger til et styrkende Glas Vin....Og Mimis Tilstaaelser er ikke for Deres Øren!

Sinnet nikker med et taknemmeligt Smil, - og de gaar....

286.

Saint Valéry's Værelse.

Det er udstyret som en lille lækker Salon med bløde Tæpper, - nogle lave, orientalske Løjbanke og et pragtfuldt Flygel...Saint Valéry fører Sinnet ind og faar hende til at sætte sig paa en af Løjbankene...Hun er alt for oprevet til at have Øje for Værelsets Udstyr....Saint Valéry ser bekymret paa hende og skynder sig at finde Vinen frem. - Men medens han endnu er optaget af dette, brister Sinnet i en voldsom Graad og skjuler Ansigtet bag sine Hænder....Dødsangst iler Saint Valéry hen til hende og knæler ned ved Siden af hende.

287.

Nærb. af de to.

Sinnet tager Hænderne fra det forgrædte Ansigt, - og Saint Valéry griber dem og kærtegner dem blidt....Mellem Taarer - og med Øjne, der skinner af Feber og Længsel, hvisker hun:

Tekst: Aa, Saint Valéry...Saint Valéry...De ved ikke, hvor jeg lider...hvor jeg længes....længes vanvittigt efter mit Hjem...min Fader...og dem alle derhjemme...alt det, jeg i dum Trods forlod....

Saint Valéry nikker stille...og siger saa:

Tekst: Fortæl mig om Deres Hjem....om Deres kære....

Sinnet stirrer drømmende frem for sig - saa begynder hun langsomt at fortælle. Ind over Billedet toner:

288.

Gaardspladsen paa "Lindegaarden".

Birthe fodrer Hønsene...Kaptajn Anker rider ud...Alt er den rene Idyl.....Bill. toner over i:

289.

Sinnets Værelse. Nærb. af Sinnet og Artemis.

Den glade og uegennyttige Artemis reder og friserer Sinnets lange Haar....Billedet toner over i:

290.

Saint Valéry's Værelse. Nærb. - som 287.

Sinnet hulker fortvivlet...tager saa blidt sine Hænder til sig og tørrer sine Øjne med sit Lommetørklæde...Saint Valéry ved ikke, hvordan han skal trøste hende...tvinger hende til at drikke et Glas Vin...og sætter sig ved hendes Side, - tager hendes Haand og søger at berolige hende....Hendes Graad stiller af - og lidt efter siger hun:

Tekst: Jeg føler det...at jeg aldrig naar hjem...at jeg aldrig ser den igen, de kære derhjemme... Havde De ikke været, Saint Valéry, havde jeg forlængst styrtet mig i Seinen!

Med et ømt og straalende Smil drager Saint Valéry den lille, tapre Kvinde ind til sig, - og med et stille, tilfreds Suk lægger hun sin Kind mod hans....Et Øjeblik sidder de ubevægelige, - saa fortrækkes Sinnets Ansigt i Smerte, - hun hiver efter Vejret, - griber sig krampagtigt til Hjertet - og synker saa afmægtig tilbage i sin Elskedes Arme.

291.

Saint Valéry's Værelse.

Saint Valéry lægger blidt den unge Pige tilbage paa Løjbenken, - rejser sig og ringer paa Pigen, som han giver en kort og fyndig Besked...Saa bøjer han sig ned over Sinnet igen, - ligbleg, men rolig...Ikke engang hans Hænder skælver, men i hans Ansigt brænder en mørk, dump Fortvivlelse...Han løfter den Bevidstløse op i sine stærke Arme og bærer hende ud. - Afblønding.

Slut paa 4de Akt.

5te Akt.

292.

Tekst: Nogle Timer efter fik Saint Valéry den frygtelige Sandhed at vide....

Gangen uden for Sinnets Værelse.

Opblønding. - Saint Valéry staar stiv og ubevægelig lænet mod Væggen. - Hans Ansigt er blegt som en Dødnings, og hans Øjne skinner med en fortærende Glød...Den barske og kølige Læge kommer ud fra Sinnets Værelse, lukker atter Døren stille efter sig, - og siger saa som Svar paa det spørgende, fortvivlede Blik, Saint Valéry retter imod ham:

Tekst: Det er Resultatet af en Bronkitis....og Lungerne er stærkt medtagne...Maaske er der et lille Haab... om der kan gøres alt, hvad Penge og Læger for= maar!

Lysen i Saint Valérys Øjne slukkes, - og han nikker dumpt...Lægen gaar, - den anden lægger ikke engang Mærke til det, saa optaget er han af sine egne Tanker....Endelig fatter han en Beslutning (Nærb.) og skynder sig ind til Mimi Renaud. -

293.

Mimis Salon.

Kunstnerinden er alene, - ligger henslængt paa en Divan over et Blad og en Cigar...Saint Valéry træder ind, - hun nikker muntert - men forstaar saa af hans fortvivlede, ligblege Ansigt, at der er noget alvorligt paa Færde - og sætter sig op og beder ham fortælle...Han gør det med rystende Stemme.

294.

Sinnets Værelse. Nærb. ved Sengen.

Den unge Pige kaster sig feberhed om i Sengen...En Sygeplejerske bøjer sig ned over hende, søger at berolige hende og ordner Puderno om hende.

295.

Mimis Salon. Nærb. af Saint Valéry og Mimi.

Saint Valéry slutter med at sige:

Tekst: Den lille blege Pige har gjort mig til en anden....Hun ejer det bedste i mig...Og nu bliver hun maaske taget fra mig...Der er kun et spinkelt Haab...men der skal Penge til...og hun har ingen...og jeg har ingen!

Han dækker sine Øjne mod begge Hænder for at skjule sine Taarer... Mimis røde, oppustede Ansigt faar et Udtryk, der røber hendes Hjertensgodhed og Medfølelse. Hun rejser sig, klapper blidt sin unge Ven over Haaret og gaar saa bort fra Divanen.

296.

Mimis Salon.

Fra Portemonnaier og Tasker finder hun Pengesedler frem, - store og smaa Sedler, trykker dem allesammen i Hænderne paa ham og klapper ham med brysk Venlighed paa Kinden. - Han ser med lysende Øjne paa hende og kysser tavs hendes fyldige, ringbesatte Haand...Skynder sig saa ud...Mimi Renaud ser hovedrystende efter ham, - grunder et Øjeblik og nikker saa...Nu ved hun, hvad hun vil....Afblanding.

297.

Tekst: Og for Saint Valéry's Skyld bragte hun - hvad hun kaldte et stort Offer....

Sinnets Værelse.

Sinnet ligger og halvblunder i sin Seng, der er trukket frem midt i Stuen, og ved Siden af hvilken der staar et lille Bord med et Glas Rødvin, en Isbeholder og et Par Medicinflasker. - En hvidklædt Sygeplejerske sidder derinde og læser i en Bog...Døren gaar stille op, - og Mimi Renaud træder ind med en Flaske Vin og en Buket Blomster. Hun bliver et Øjeblik staaende inden for Døren (Nærb.), - snapper efter Vejret - i den Grad paavirkes hun af Sygeluften og Synet af det fine, blege Hoved i Sengen med det korte Haar, der er klippet i lige Linje med de stærkt accentuerede Bryn, og som giver hende en forunderlig Lighed med Jeanne d'Arc... Mimi tvinger sig dog til at gaa nærmere, Sygeplejersken byder hende en Stol og sætter saa de Blomster, hun kom med, i et Glas...

Sinnet har slaaet Øjnene op, bliver straks ubehagelig til Mode ved at se Mimi, men tvinger sig saa til at smile og takke.

298.

Nærb. ved Sinnets Seng.

Mimi klapper med et djærvt Smil Sinnets Haand og betyder hende, at hun ikke maa anstrenge sig med at tale. - Men selv lider hun frygteligt under Forpligtelsen af at skulle sidde stille - og ikke tale højt, - og hendes mørke, skarpe Øjne glider rundt i Værelset, som Sinnet har søgt at gøre hyggeligt ved Hjælp af mange Smaating, der røber hendes Smag - og hendes Oprindelse. - Pludselig er der et Billede paa Klaveret, der fanger Mimis Opmærksomhed....

299.

Et Portræt af Anker.

Han staar i Ridedragt foran sin Gaard.

300.

Sinnets Værelse i Pensionen.

Mimi rejser sig og gaar tøvende hen og betragter Portrættet nærmere... Hun tager det mellem begge sine Hænder, - og hendes Ansigt mister al sin Farve. Hun vender sig langsomt mod Sinnet (Nærb.) og spørger hende med hæs Stemme om noget... Sinnet har rejst sig lidt op i Sengen og siger:

Tekst: Det er min Far!

301.

Nærb. af Mimi ved Klaveret.

Der bliver en stor, smertelig Stilhed i og omkring hende... Benene svigter under hende, og hendes Arme falder slapt ned, medens Portrættet i den ovale Guldramme tumler paa Gulvet, og dets Glas knuses...

302.

Sinnets Værelse.

Sygplejersken skynder sig hen og tager Mimi, der er ved at

segne om, i Armen. Sinnet bryder ud i et lille, forfærdet Skrig og rejser sig op i Sengen...Mimi tager sig med en Viljeanspændelse sammen, - betyder med et forceret Smil Sygeplejersken, at hun nu har det godt igen....Saa bøjer hun sig ned og tager Fotografiet, der ligger med Bagsiden opefter, op - og læser:

Kartontekst: Kaptajn Eric Anker.
"Lindegården" pr. Aslev.
10-8-20.

Mimi nikker eftertænksomt og lægger Billedet paa Klaveret.

303.

Nærb. af Sinnet.

Hun betragter interesseret Mimi og spørger saa:

Tekst: De har kendt min Far?

304.

Sinnets Værelse.

Mimi gaar lidt nærmere hen mod Sengen, - nikker stille: Ja, - hun har kendt ham....Sinnet blusser af Iver og Glæde og kommer med en Mængde Spørgsmaal, - men Sygeplejersken tysser paa hende og tvinger hende til at lægge sig....Saa spørger Mimi med ry - stende Stemme:

Tekst: Har - De ogsaa - et Portræt af Deres Mor?

Sinnet peger hen mod Kaminen...Mimi gaar derhen og søger efter Billedet med famlende Hænder...Endelig finder hun det bag en Vase med Roser.

305.

Ungdomsbillede af Naomi - som 33.

Det Billede, der altid har været Sinnets kæreste Eje.

306.

Nærb. af Mimi.

Hun ser lange paa det gamle Billede af sig selv...Minderne væl - der frem i hende, - og hendes Blik bliver sløret.

307.

Sinnets Værelse.

Sinnet ser med straalende Øjne hen mod Mimi, - siger saa:

Tekst: Hun var vidunderlig, ikke....en Skønhed og en fuldkommen "Lady" - og som De en stor Kunstnerinde...Jeg har sørget - og sørget over, at hun døde, da jeg var saa lille....!

Og Taarerne pipler frem i hendes Øjne....Mimi aander tungt og spørger saa med hæs Stemme - (Nærb.):

Tekst: Hvem -- har sagt Dem alt dette?

Hun ser ikke paa Sinnet, men venter dirrende paa hendes Svar....

Sinnet siger:

Tekst: Hvem?....Min Far, naturligvis!

308.

Nærb. af Mimi.

Hun ser op....Og der er en sølsom Blanding af stum Lidelse og undrende Lykke i hendes Blik....Hun kaster Hovedet tilbage og retter de brede Skuldre - som parat til at bære en tung Byrde.

309.

Sinnets Værelse.

Saa gaar hun paa vaklende Ben hen til Sinnet, - knuger et Øjeblik hendes Haand mellem sine og skynder sig ud...Sinnet ser undrende efter hende - og lader sig saa pylre om af Sygeplejersken.

310.

Gangen. Nærb. ved Væggen ved Sinnets Dør.

Mimi glider langsomt ind i Billedet.. - Hun støtter sit brændende Hoved ind mod Væggen og stirrer frem for sig med et udsukt Blik....

311.

Hele Gangen.

Mimi staar i Billedets Forgrund, - fra Trappen i Baggr. kommer Saint Valéry hurtigt op belæsset med Blomster og Pakker.....

Han har været paa Apoteket og i en Mængde Forretninger... Han hænger sin Hat fra sig - og bliver staaende over for Mimi, - undrende sig over hendes forstyrrede Ansigt og hendes fortvivlede Blik.... Hun siger, idet hun lukker Øjnene:

Tekst: Bryd dig ikke om mig.... Jeg er løbet paa et Spøgelse - min egen Ungdom, - og det har suget al Kraft og Marv ud af mig!

Saint Valéry forstaar hende ikke - men vil ikke spørge.... Og pludselig skifter hendes Ansigt Udtryk, - hun ser op med en Flamme i Blikket og siger saa:

Tekst: Saint Valéry.... hendes Familie maa underrettes... og hun maa ikke dø for os!... Hun skal leve!

Og hun trykker krampagtigt Saint Valérys Haand - og gaar saa ind til sig selv... Den blege og forpinte unge Mand ser efter hende, - banker saa forsigtigt paa Døren til Sinnets Værelse og gaar ind.

312.

Sinnets Værelse.

Saint Valéry træder ind - og lister sig paa Tærne hen til Sengen.... Og Sinnet modtager ham med et lyst og lykkeligt Smil.

313.

Del af Mimis Salon.

Mimi sætter sig febrilsk til at skrive et Telegram.

314.

Sinnets Værelse. Ved Sengen.

Saint Valéry pakker sine smaa Kærlighedsgaver ud. - Sinnet er glad og lykkelig og lægger taknemmeligt sin lille Haand i hans. - Han er nær ved at græde - men anstrænger sig for at være munter og fortrøstningsfuld. - - - Afblænding.

315.

Kaptajnens Arbejdsværelse.

Opblænding. - Anker sidder bøjet over sine Regnskaber, da

Artemis - stærkt ophidset - kommer ind med et Telegram i Haanden.
Hun siger:

Tekst: Fra Paris....Fra Sinnet maaske!

316.

Ved Skrivebordet.

I spændt Forventning aabner Kaptajnen Telegrammet, - læser det, og dets Indhold lader til at gøre et overraskende stærkt Indtryk paa ham. - Han ligesom synker sammen i Stolen, stryger sig med Haanden over Panden - og læser Telegrammet igen....Saa rækker han det med en Haand, der ryster af Sindsbevægelse, til Artemis, - og hun læser:

Telegramtekst: Skæbnen har ført mig sammen med vor Datter. Hun er syg, og du maa komme straks. Grand Hotel de la Touraine, Boulevard St. Germain.

Naomi.

Al Farve viger fra Artemis' Ansigt. - (Nærb.). Hun lukker Øjne=ne i Smerte, og det varer lidt, før hun atter bliver Herre over for sig selv. - Hun ser paa Kaptajnen, hvis Ansigtsudtryk er haardt, - og hun hører ham sige:

Tekst: Et Komplot selvfølgelig...Jeg skal fanges ind igen...skal glemme og tilgive....!...Nej, aldrig!

Og han tager Telegrammet, som Artemis har lagt paa Bordet, krøller det sammen i sin Haand og kyler det foragteligt fra sig...Hans Ord fylder i første Øjeblik Artemis med Glæde, - men hurtigt vinder hendes Retskaffenhed og Storsind Magten over hendes egoistiske Følelser, - og hun siger blidt, men bestemt:

Tekst: Saadan har De ikke Lov at tale, Herre...Sinnet er syg...hun trænger til Dem, og for hendes Skyld maa alt andet vige!

Det giver et Ryk i Anker, - han stirrer forundret op mod den Talende, - forundret og nærmest forarget over, at hun vover at tage ham i Skole, - men hun møder roligt hans Blik, og hans Sind blødgøres, og det kolde og haarde Udtryk i hans Ansigt forsvinder. - Han rejser sig, - tager Artemis' Haand mellem

sine og siger mildt og bevæget;

Tekst: Tak, Artemis! - Du har vist mig, hvad der er min Pligt! - Jeg rejser, og du følger mig - baade for Sinnets Skyld og for min egen!

Den unge Pige nikker tøvende, tager saa hurtigt sin Haand til sig og skynder sig ud.

317.

Arbejdsværelset.

Artemis forsvinder ud, - og Kaptajnen ser efter hende med lysende Øjne. - Saa sukker han tungt og sætter sig igen. - Afblænding.

318.

Tekst: Og to Dage efter.....

Minis Salon.

Mini sidder sammensunken i en Stol foran Vinduet. - Pludselig hæver hun lyttende Hovedet, - rejser sig og kaster et Blik ned paa Gaden - i en underlig, dirrende Forventning. Hun ser:

319.

Foran Indgangen til Hotellet - Bill. taget skraat ovenfra.

En Bil standsor foran Hotellet - Kaptajnen stiger ud, hjælper blidt og nænsomt Artemis ud - og gaar med hende under Armen hen til Indgangsdøren.

320.

Minis Salon. Nærb. ved Vinduet.

Mini vender sig tungtaandende fra Vinduet. Hun føler sig svimmel, - syg...og Hadet til han, der i sin Tid saa brutalt kastede hende paa Døren, blusser igen op i hende...Hun knytter Hænderne, - bider næsten Læberne til Blods og gaar saa med vaklende Skridt bort fra Vinduet.

321.

Minis Salon.

Hun støtter sig tungt mod et Bord, - og i det samme lukker Pigen

Kaptajnen og Artemis ind. De Indtrædende, der har skilt sig af med deres Overtøj, bliver staaende inden for Døren. Mimi ser fra den smukke, blomstrende unge Pige hen til Manden med det haarde Ansigt og det tætte, graanende Haar....Og langsomt skifter hendes Ansigt Udtryk, - det barske og hadefulde forsvinder i det - og kun en varm og sund Følelse af ærlig Sorg bliver tilbage i hende.- Og impulsivt - med fremstrakte Hænder - gaar hun ham i Møde...Og han tager hendes Hænder (Nærb.) og holder dem voldsomt fast...og i det stumme, vældige Haandslag tilgiver de hinanden....lægger Vaabene ned...

322.

Nærb. af Artemis ved Døren.

Hun stirrer med skinsyge Blikke hen mod de to...Hvor hun hader hende, - den sminkede, gamle Kvinde...hende, der har været Roden til alt ondt.

323.

Nærb. af Kaptajnen og Mimi.

Endelig slipper de hinandens Hænder - og saa først taler de...Kaptajnen siger:

Tekst: Hvorledes har hun det...Du maa sige mig Sandheden... Er der slet intet Haab?....

Mimi ryster paa Hovedet...hendes Næsefløje vibrerer....og der er Fortvivlelse i hendes Øjne...Saa begynder hun at fortælle...Bill. toner bort.

324.

Sinnets Værelse. Ved Sengen.

Saint Valéry sidder ved Sengen med et Glas isafkølet Champagne i Haanden og tvinger den feberglødende, unge Pige til at drikke... Hun drikker lidt, stønner og skubber saa atter Glasset fra sig... Saint Valéry taler blidt og indtrængende til hende, - siger:

Tekst: Hvis De holder af mig, Sinnet, saa ligger De stille - ganske stille...Og saa varer det ikke længe, før De ser Deres Far igen...Han kommer her og tilgiver Dem...og Deres lille Veninde kommer...og

hun vil børste Deres Haar som i gamle Dage...Og De vil blive helt rask igen!

Sinnet lytter med Taarer i Øjnene til Vennens Ord...Der kommer Ro over hende....om hendes Mund spiller et lykkeligt Smil....og hun lægger sin Haand i Saint Valéry's...Og hendes trøtte Øjne falder til....

325.

Mimis Salon. Nærb. af Kaptajnen og Mimi.

Hun slutter sin Beretning....Kaptajnen blinker med Øjnene, - men holder sig dog rank, - i Modsætning til Mimi, der ikke helt kan lægge Skjul paa sin Fortvivlelse..,Saa spørger Anker - nervøst og ligesom med undertrykt Angst:

Tekst: Hun ved, hvem du er?

Mimi møder et Øjeblik hans Blik, - ryster saa kort paa Hovedet:

- Nej!....

og ser bort....Anker er baade overrasket og en god Del imponeret, - han vil sige noget, men kan ikke rigtig finde Ord og nøjes saa med at trykke Mimis Haand...Hun tager den hurtigt til sig - og gør en Hovedbevægelse mod Døren, hvor Artemis staar.

326.

Mimis Salon.

Kaptajn Anker forstaar hendes stumme Spørgsmaal - og præsenterer Artemis, der med store, taarevædede Øjne har lyttet til Samtalen, ved at sige:

Tekst: En ung Pige, der har været - opdraget sammen med Sinnet - og som har været som en anden Datter for mig - de sidste forfærdelige Maaneder!

De to Kvinder hilser paa hinanden uden Venlighed...og Mini skynder sig ud af Stuen efter at have bedt de andre vente et Øjeblik.

327.

Sinnets Værelse.

Den unge Pige er falden i Søvn, - men Saint Valéry sidder stadig med hendes Haand i sin. Han er blevet ældet i disse Dage, - og

naar han tror sig ene, ligger der over hans Væsen noget uendelig haabløst og bittert.....Mimi aabner sagte Døren - og ser spørgende paa Saint Valéry....Han nikker, - og Mimis Ansigt forsvinder igen.

328.

Nærb. ved Sengen.

Saint Valéry tager varsomt sin Haand ud af Sinnets, - og i et Blik, tungt af Kærlighed og Lidelse, tager han Afsked med hende... Han bøjer sig ned over hende og kysser blidt hendes hvide, rene Pande....Saa retter han sig op...og forsøger at møde Skæbnen med oprejst Pande.

329.

Sinnets Værelse.

Sygeplejersken kommer stille ind, - fulgt af Kaptajnen og Artemis. Saint Valéry gaar forbi dem med et Buk, - møder et Sekund Ankers forskende Øjne med et hadefuldt Blik - og er saa borte.... Kaptajnen sætter sig stille ved Datterens Seng...Artemis bliver staaende ved Fodenden....

330.

Mimis Salon.

Mimi sidder i Sofaen...Der staar et lille Bord ved Siden af denne, - og paa det har hun en Absinth staaende, som hun er ved at tilberede sig...Saint Valéry kommer ind med stive, søvngængeragtige Skridt...Hans Ansigt er som stivnet i Smerte og Fortvivlelse, - og pludselig bryder han helt sammen, - kaster sig ned foran Mimi Renaud og med Hovedet i hendes Skød græder han ud....Mimi betragter ham med et mildt, moderønt Blik - og stryger ham blidt over det lokkede Haar....Afblønding.

331.

Sinnets Værelse. Ved Sengen.

Sinnet er ikke vaagnet endnu...og Kaptajnen sidder stadig paa Saint Valéry's Plads...Saa slaar den Syge Øjnene op...hun ser

Faderen, lukker saa igen Øjnene og tror, hun drømmer...men da Faderen saa hvísker hendes Navn, - forstaar hun, at det er Virkelighed....hendes Øjne faar et straalende, forklaret Udtryk, og angerfuld og henrykt strækker hun sine tynde Arme ud imod ham...og Far og Datter finder hinanden i en Omfavnelse, som vilde de aldrig slippe hinanden mere.

332.

Nærb. af Artemis ved Sengens Fodende.

Hun græder og ler paa een Gang.

333.

Større Billede ved Sengen.

Mod varme, hungrige Øjne studerer Sinnet Faderens kære, kendte Træk....hun ser, hvad han har lidt, og hvor bevæget han er.... Saa drejer hun Hovedet - og faar Øje paa Artemis...Det jubler i Sinnet af glad Overraskelse...hun kalder paa sin trofaste Veninde, - og Artemis gaar hen til hende og falder paa Knæ ved Sengen...Med et Blik, der har en ubeskrivelig Inderlighed, betragter hun hende - og siger saa bevæget:

Tekst: Søde, tossede lille Misse...hvor er du smuk...
hvor ser du rask ud...og hvor jeg holder af dig!
.....Og saa har jeg dog altid været saa styg imod dig....

Artemis ser bønligt paa hende...tager hendes Haand, - knuger den blidt i sin og kysser den..., Sinnet ser med et stille, lykkeligt Smil fra Artemis til Faderen - og fra Faderen til Artemis..., men saa kommer Smerten atter op i hende, og hun er ved at kvæles i Hoste....

334.

Sinnets Værelse.

Sygeplejersken skynder sig hen til Sengen, - giver den Syge nogle Draaber og faar hende til at lægge sig ned...Sinnet adlyder viligt, - blot hun kan faa Lov til at holde Faderens Haand i sin...

335.

Nærb. ved Sengen.

Sinnet ligger stille et Øjeblik, - saa siger hun besværligt:

Tekst: I er saa gode og saa kære, begge to...Men Saint Valéry har ogsaa været saa god - saa god imod mig...Og du vil nok tale med ham, Far....

Et lyst, ømt Smil glider over hendes Ansigt, - og Kaptajnen nikker bevæget...Og med et lille tilfreds Suk lukker Sinnet Øjnene og sover ind.....

336.

Mimis Salon. Nærb. af Mimi og Saint Valéry.

Han ligger endnu med Hovedet i hendes Skød, - men Graaden er stilnet af, og der er kommen Ro over ham...Mimi sidder og stirrer eftertænksomt frem for sig...Hendes Øjne har et mildt og rørende Udtryk....Saa løfter Saint Valéry sit forgrædte Ansigt, tørrer Taarerne af Øjnene og smiler et stille, taknemmeligt Smil til Mimi. Rejser sig saa. Mimi betragter ham forskende, - stryger med Haanden det tjavsede Haar tilbage, - og der gaar et djærvt, brutalt Lys henover hendes Ansigt....Hun drager Saint Valéry ned ved Siden af sig paa Sofaen, og uden at slippe hans Hænder siger hun:

Tekst: Saint Valéry, min Dreng...Jeg adopterer dig og sørger for din Uddannelse....Du er for god til at forsumpe mellem alle disse Fruentimmer.

Han stirrer paa hende, blændet, - revet med af det Perspektiv, hendes Løfte aabner for ham...og med et Udbrud, der røber hans Glæde og Taknemmelighed, giver han hendes Hænder et fast Tryk...

Afblanding.

337.

Tekst: Ret længe fik Sinnet ikke Lov til at være sammen med sine kære...For ud paa Aftenen....

Sinnets Værelse.

Det er kun oplyst af en enkelt Lampe...Kaptajnen sidder stadig i Lænestolen ved Sengen...men Trætheden og Sindsbevægelsen har lullet ham i Søvn....Artemis sidder ved Bordet og ser med store,

bedrøvede Øjne hen mod de to...Sygeplejersken er falden i Søvn med Hovedet mod Bordpladen...Billedet toner over i et:

338.

Nærb. ved Sengen.

Pludselig gør Sinnet en Bevægelse...hun snapper efter Vejret og rejser sig halvt op i Sengen...Kaptajnen vaagner...og bøjer sig dødsensangst ned over hende...Hun gør igen en Bevægelse med Hænderne, som skulde hun kvæles....og raaber:

Tekst: Far....Far.....

Og Faderen griber hende i sine Arme, - og i dem udaander hun....

339.

Sinnets Værelse.

Baade Sygeplejersken og Artemis skynder sig hen til Sengen. - Artemis synker vaklende i Knæ foran Fodenden, - Sygeplejersken tager varsomt Sinnet ud af Faderens Arme, - bøjer sig ned over hende, - og hendes Blik fortæller Kaptajnen, at Datteren er død...Artemis (Nærb.) hulker højt - og skjuler sit Ansigt i Tæppet...Kaptajnen lukker den Dødes Øjne, - kysser hende paa Panden - og synker saa sammen i Stolen.....Sygeplejersken gaar stille ud....Artemis løfter Hovedet - ser hen mod Kaptajnen, forstaar, hvad han lider, - og tager sig saa med en Viljeanspændelse sammen og gaar hen til ham.

340.

Nærb. af Kaptajnen og Artemis.

Hun lægger sin Haand om hans Skulder, - og han ser op med et udsukt Blik...Hun møder det, - og de ser et Øjeblik paa hinanden i Tavshed og Smerte....Saa glider hans Hoved ned, - og brændende **Taarer** styrter frem af hans Øjne...Og han gemmer sig ind til Artemis, - giver sig hendes Arme i Vold som et forskræmt Barn....

341.

Nærb. ved Døren.

Den aabnes, - og Mini kommer ind...Hun bliver staaende inden for

Døren og ser hen mod de to.

342.

Nærb. af Kaptajnen og Artemis.

Der er ved at komme Ro over Kaptajnen, - men Artemis' Arme ligger stadig om ham...Saa ser de begge op - uden at forandre Stilling.

343.

Nærb. af Mimi ved Døren.

Hun ser mildt - og uden Forbavselse eller Skinsyge i Blikket - hen mod de to - og hvisker saa:

Tekst: Har jeg - - Ret - - til at komme ind?

344.

Sinnets Værelse.

Kaptajnen nikker stille, - rejser sig og gaar hen og tager Minis Haand. Sammen gaar de hen til deres døde Barns Leje og knæler ned Haand i Haand...Artemis er langsomt gaaet hen mod Døren - og staar der og ser paa Mand og Hustru.....

345.

Nærb. af Artemis ved Døren.

Hendes Blik faar et smertefyldt Udtryk....Kvinden....den fremmede Kvinde....har taget hendes Herre igen...Hun presser Hænderne mod Hjertet....har svært ved at betvinge sin Graad - og gaar saa sagte ud.

346.

Gangen.

Artemis kommer ud fra Sinnets Værelse....og græder sin Hjerte= kvide ud med Hovedet mod den kolde Mur....Saint Valéry kommer, - berører Artemis' Haand, - og hun vender sig forskrækket....Hun ser ind i den Fremmedes blege, forstyrrede Ansigt med de brændende Øjne, - og hun læser et Spørgsmaal i hans Blik.....Hun

nikker stille....Saint Valéry vakler, - drejer sig om paa Hælen med en kort, hæs Stønnen og gaar....Artemis ser efter ham, - og hun synes pludselig, at hendes egen Sorg er saa lille, saa ubetydelig - mod den andens.

347.

Saint Valéry's Værelse.

Saint Valéry kommer ind...synker stønnende sammen -- med Ansigtet gemt bag sine Hænder.....Afblænding.

348.

Tekst: Sinnet Anker fandt sin Grav paa en idyllisk Plet af den protestantiske Kirkegaard, og 14 Dage gik, før Kaptajnen kunde rive sig løs fra den lille Grav derude....Men saa kom dog Afrejsens Dag, og for sidste Gang besøgte han og Artemis Naomi.....

Mimis Salon.

De tre sidder ved Kaffen....Kaptajnen taler med Mimi, men i en Pause i Samtalen ser han over mod Artemis med en saadan Hunger i Blikket, at den unge Pige føler sig svimmel og maa se ned....Mimi ser opmærksomt paa de to (i et Nærb.) - uden Vrede og Skinsyge - nærmest med et svagt Smil....Saa vender Kaptajnen sig igen mod sin Hustru - og siger tøvende:

Tekst: I Aften rejser vi saa, men...men der var noget, jeg gerne vilde have sagt dig forinden.....

Mimi ser overrasket paa ham...og nikker. - Artemis rejser sig stille, - sætter Kopperne paa en Bakke og gaar ud med den....Mimi er gaaet hen til et af Vinduerne og stirrer ned paa Gaden, - og Kaptajnen gaar nu langsomt hen til hende.

349.

Nærb. af Kaptajnen og Mimi.

Han ser paa hende, - saa siger han med sagte Stemme:

Tekst: Naomi -- jeg har miskendt dig...Det var først, da du sagde mig, at Barnet ikke vidste, hvem du var, at jeg saa, hvor god og stor du er...Lad os nu glemme Fortiden og leve Livet sammen paa ny!

Mimi drejer sig pludselig om mod ham, - indigneret, rasende...Men saa lægger hun Baand paa sig og ler, - ler højt og skingrende.... Kaptajnen betragter hende uforstaaende, - tager saa hendes Haand og gentager sit Forslag....Hun ler ikke mere...hun betragter ham med en moderlig beskyttende Mine, - lægger saa sine Hænder paa hans Skuldre og siger dybt alvorligt:

Tekst: Herregud, Eric, kan du da aldrig blive fornuftig... Som om vi to ikke havde gjort hinanden Fortrød nok... Nej, vi skal ikke.....fortsætte...vi skal have vor Skilsmisse i Orden derimod...For der er jo en anden, du elsker!

Kaptajnen bliver rød under hendes Blik - og staar foran hende som en Skoledreng...Mimi betragter ham med et overbærende, svagt ironisk Smil og gaar saa bort fra ham.....

350.

Mimis Værelse.

Hun gaar hen og tænder sig en Cigaret - og betragter med et næsten muntert Blik Kaptajnen, der er blevet staaende ubevægelig....

351.

Del af Sinnets tidligere Værelse.

Artemis kommer ind i Billedet, - sætter sig foran Skrivebordet, og med en Blanding af dump Fortvivlelse og fast Beslutsomhed i Blikket begynder hun at skrive....

352.

Mimis Salon.

Kaptajnen og Mimi staar som før...Saa smider Mimi pludselig Cigaretten og gaar hen til sin Mand.

353.

Nærb. af de to.

Hun tvinger hans Blik ind i sit - og siger saa:

Tekst: Gør det nu ikke saa knudret og indviklet det hele....Hun...den lille Pige, du elsker, vil give Livet Værd for dig, og hende vil du kunne leve med...Gud skal vide, at jeg vilde give alt

for at være jævn, harmonisk....og fuldt ud normal som hun!

Og et kvalt Suk trænger sig frem fra Mimis Læber...Saa drejer hun sig resolut om paa Hælene - og betyder den anden, at han skal følge hende.....

354.

Mimis Værelse.

Mimi gaar hen mod Døren, - og Eric Anker følger efter hende i en underlig drømmende, - uvirkelig Tilstand....Men med Haanden paa Dørgrebet bliver Mimi staaende.

355.

Nærb. ved Døren.

Hun ser op mod Kaptajnen, - hendes Blik bliver sløret, og hendes Stemme skælver, da hun siger:

Tekst: Blot een Ting, Eric, inden vi skilles....Jeg takker dig for dit Tilbud...Det har bødet paa alt det andet. Det har gjort det Umagen værd at leve!

Og med Taarer i Øjnene rækker hun ham sin Haand, - og de veksler et fast Haandtryk....Saa vender hun sig hurtigt mod Døren og aabner den....

356.

Sinnets gamle Værelse. Nærb. af Artemis.

Hun sidder med Haanden under Kinden og stirrer underlig fortabt frem for sig....Det er kun gaaet smaat med Brevskrivningen....Hun kaster et Blik paa de Linjer, hun har skrevet, og læser:

Brevtekst: Kære Herr Ingeniør Selwyn!
Jeg husker endnu det Løfte, jeg gav Dem i sin Tid, og som De ogsaa senere har erindret mig om. - Og nu er jeg overflødig her, - min Herre har ikke Brug for mig mere -

Mere har hun ikke faaet skrevet....Men medens Taarerne presser sig frem i hendes Øjne, - tager hun Pehneskaftet i sin Haand og skal til at fortsætte Brevet....I det samme hører hun nogen komme, - og hun drejer Hovedet mod Døren.....

357.

Nærb. ved Døren.

Den aabnes, - og det er Mimi, der først kommer ind...Med en bydende Hovedbevægelse faar hun Kaptajnen til at træde ind - og nikker saa med et uforstaaeligt Smil til Artemis.

358.

Nærb. af Artemis.

Hun ser undrende over mod de to....Det er som en Taage gaar for hendes Øjne, - og hun presser haardt den ene Haand mod Bordpladens Kant.

359.

Sinnets gamle Værelse.

Mimi ligesom morer sig over Artemis' Forvirring - og siger saa med en stor, bred, patetisk Humor, der minder lovlige stærkt om Scenen:

Tekst: Frøken Artemis! - Lyt til mine Ord; for det er Visdommens Ord, jeg taler...Det gør intet, at man er døbt Artemis Sebastopol, naar man af Skæb=
nen er bestemt til at hedde Artemis Anker=
stjerne!

Og saa ler Mimi - kort og haardt, som hun plejer, og Døren falder til efter hende. Hverken Kaptajnen eller Artemis rører paa sig, - men deres Øjne mødes.....den enes Blik brænder sig fast i den andens....

360.

Del af Saint Valéry's Værelse.

Saint Valéry sidder ved Flygelet og spiller dæmpet, da Mimi kommer ind og gaar hen til ham....Han vender sig mod hende, da han hører hende komme, og hun tager hans Hoved og siger med et barsk Smil:

Tekst: Saa...Saint Valéry, nu er Boet gjort op...og nu
begynder vi to paa en ny Tilværelse!

Han ser op paa hende med et vemodigt Smil over sit blege, smukke Ansigt - og nikker....Saa tager hun sin Violin, der ligger

paa Flygelet og stemmer den.

361.

Sinnets gamle Værelse.

Endnu har hverken Kaptajnen eller Artemis rørt sig...Men nu gaar han langsomt hen imod hende, - og hun rejser sig, - skælvende i bange, men frydefuld Forventning.

362.

Nærb. ved Skrivebordet.

Han gaar helt hen til hende, - ser paa hende...og ser saa Brevet, hun ikke fik sluttet....Før hun kan forhindre det, har han læst det, - og medens han betragter den forvirrede Artemis med et blidt, vemodigt Smil, river han det skrevne i smaa, bitte Stumper... Og saa er hans Arme om hende, - og han siger:

Tekst: Jeg trænger til dig, Artemis....Intet Menneske paa Jorden trænger til dig som jeg...du, der baade er min Elskede og mit Barn, - vil du forlade mig nu?

Artemis ser op mod ham, - og hun ryster med et lykkeligt Smil paa Hovedet....Saa hører de begge Toner...og de lytter. Bill. toner over i:

363.

Ved Flygelet i Saint Valéry's Værelse.

De to derinde søger i Musikken Glemsel for deres Sorger og Lidelser...Bill. toner over i:

364.

Sinnets Værelse. Nærb.

Et Øjeblik lytter de to, - saa drager Kaptajnen blidt Artemis helt ind til sig...Hun ser op paa ham med et taarevædet Smil og hvisker:

Tekst: Jeg er jo kun en dum og uvidende lille Pige...men jeg elsker min Herre....har altid elsket ham!

Kaptajnen ser ømt og bevæget paa hende...og med et lille Jubelskrig slaar hun begge Arme om hans Hals....Afblanding.

S l u t .

Afstandsliste af Gaarden 1.

Ved en Sidebygning 12 3. 7. 10. 11. 13. 15. 16. 19. 21. 25. 26.

Sinnets Værelse 2. 4. 5. 6. 8. 28. 30. 32. 33. 34. 36. 65. 67. 120. 124. 125. 126.
127. 132. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 166. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190.
191. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 226. 227. 228. 235. 236. 350.

Trappen i Baggr. For ud til Gaarden. 9. 12. 14. 20. 22. 29.

Stranden ved et Kirkeleje. 17. 18.

Gaardspladsen. 23. 24. 27. 80. 81. 82. 84. 86. 94. 96. (147 Aften)
205. 206. 207. 288.

Kapt. Ankers Arbejdsværelse. 31. 35. 37. 52. 53. 64. 66. 99. 100. 101. 102.
103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 116. 117. 118. 119. 121. 161. 162. 164.
165. 167. 169. 171. 173. 174. 209. 210. 212. 213. 315. 316. 317. 1200.00

Galen eller Haverstue. 37^a 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49.
50. 51. 192. 600.00

Foran Villæns Indgangsdør. 53^a

Vertibulen. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 300.00

Stationsbygens Fremgangsbenov. 68. 69. 70.

Plasterens Spisestue 71. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. intet

Verbilled ved en Dør. 72.

Ved Hovedtrappen. 83. 85. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 95. (Aften 153. 154
155. 156. 157. 158. 159)

* Køkkenet. 97. 98. 113. 115. 144. 145. 208. 211. 214. 215. 216. 217. 218. 175.00

Korridor. 114. 122. 123.

Ved Svinstien. 128. 129. 130. 131.

Skoven mod Mosen 133. 134. 135.

Ved Reden 136. 137.

Allé ved Gaarden Aften. 146.

Spisestuen. 148. 149. 160. 168. 170. 172. 175. 176. 177. 178.
179. 180. 181. 182. 500.00

Hall. 150. 152. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 100.00

Verbilled af Autamabit køn. 151.

Malerisk Skov af Engparti 163.

~~Sinnets Paabl. og Lovendelse 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 289.~~

250.00

~~Gangne paa 1de Sal. 229. 230. 232. 233. 234.~~

Kapt. Aukers Lovendelse. 231.

~~Sinnets Pensionatsverke. 237. 294. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303.
304. 305. 306. 307. 308. 309. 312. 314. 324. 327. 328. 329. 331. 332. 333. 334.
335. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 351. 356. 357. 358. 359.
361. 362. 364.~~

300.00

~~Md. Gerards Salow. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247
248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264.
265. 266. 267. 268.~~

350.00

~~Udven ved Lindegaarden. 256. 257.~~

~~Mimi Renauds Verke. 269. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278.
279. 280. 281. 283. 284. 285. 293. 295. 296. 313. 318. 320. 321. 322.
323. 325. 326. 330. 336. 348. 349. 350. 352. 353. 354. 355.~~

300.00

~~Udven Mimi's Soi. 270. 271.~~

Malerisk Stemningsbillede med Blomster og Træer. 282.

~~Saint Valerys Verke. 286. 287. 290. 291. 347. 360. 363.~~

200.00

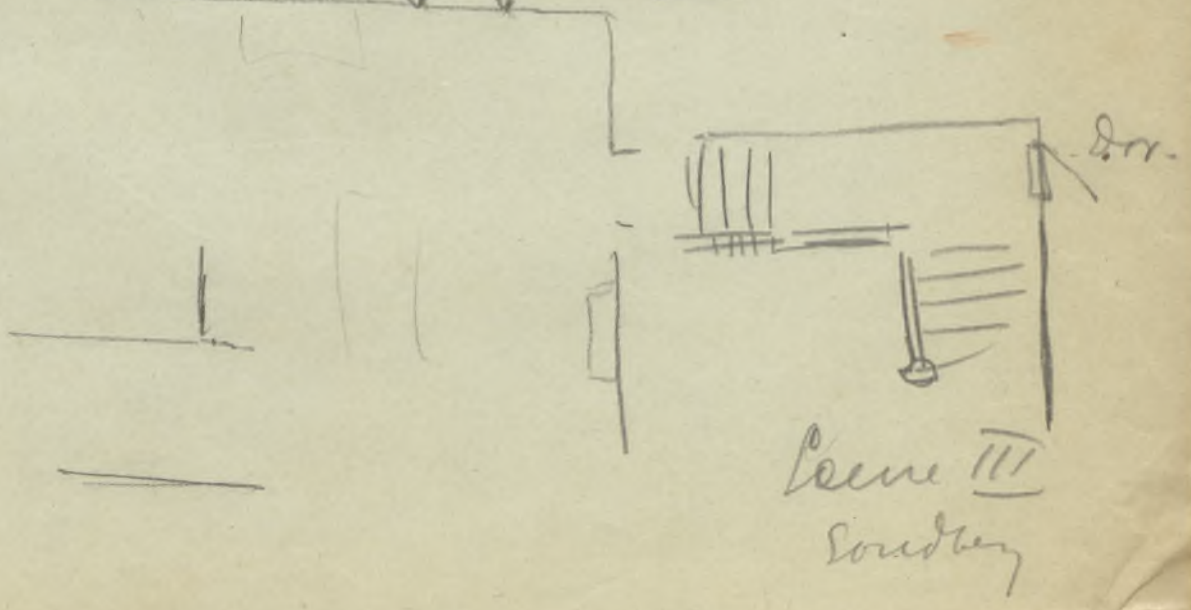
~~Gangne udenfor Sinnets Verke 292. 310. 311. 346~~

Foran Indgangen til Hotellet 319.

~~Monday Mrs. Gerard - Scene III~~
~~Tuesday - Spisestue Scene III I~~
~~" - Vestibule " I Troppeus i Paa~~
~~Wednesday - Søjtehus St. - I~~
 Thursday } arbejds
 Friday }
 Saturday }
~~Sunday Gøtzers (Paris)~~
~~" Køkken~~

Købt Anders Søver.

Tuesday bygges Hallen paa I Toys per søndag
 Sunday " Spisest " III Toys per søndag
 " " Gøtzers Paris III
~~Monday " Køkken - " I Scene III~~ Tirsdag 12
 Tuesday bygges Søjtehus paa III
 " bygges Søjtehus paa III

257
4
1028 ~
128
1156

1852.

Frie Fugle.

- 1 1 Foran Lindegaarden - Vognen kører frem.
- 1 2 Fru Sonne frem i Døren.
- 1 3 Bertel Krause paa Vognen, hilser.
- 1 4 Fru Sonne gaar fra Døren.
- 1 5 Bertel Krause staar ned af Vognen.
- 1/2 6 Værelse - Nærb. af Fru Linde med Hunden.
- 1/2 7 Fjernb. Fru Linde rejser sig, gaar hen til Vinduet.
- 1/2 8 Nærb. Fru Linde ved Vinduet.
- 1 9 Bertel Krause viser Fru Sonne Kødet.
- 1/2 10 Nærb. Fru Linde taler, gaar.
- 1/2 11 " af Hunden, der gaar.
- 1/2 12 Fru Linde og Hunden ud af Døren.
- 1/2 13 Fru Linde og Hunden hen til Døren.
- 1 14 Bertel Krause taler til Fru Sonne.
- 1 15 Bertel Krause og Fru Sonne taler sammen.
- 1 16 Nærb. af Bertel Krause.
- 1 17 Krause og Fru Sonne taler sammen
- 1/2 18 Nærb. Fru Linde og Hunden foran Døren.
- 1 19 Krause og Fru Sonne taler sammen.
- 1/2 20 Fru Linde og Hunden gaar fra Døren.
- 1 21 Krause og Fru Sonne taler sammen.
- 1 22 Wiehe rider ind i Gaarden.
- 1 23 Krause og Fru Sonne ser efter ham.
- 1 24 Wiehe ved Hesten gaar.
- 1 25 Wiehe gaar op ad Trappen, Krause taler til Fru Sonne.
- 1/2 26 Fru Linde sætter sig ved Bordet.
- 2 27 Nærb. af Fru Linde.
- 2 28 Herreværelse - Wiehe staar ved Skrivebordet.
- 2 29 Værelse - Fru Linde hen ved Toiletbordet.
- 2 30 Nærb. af Fotografiet.
- 2 31 " " Fru Linde ved Spejlet med Fotografiet.
- 2 32 Herreværelse - Wiehe læser Avis.
- 2 33 Værelse - Fru Linde begynder at spille.
- 2 34 Herreværelse - Wiehe lytter.
- 2 35 Værelse - Fru Linde spiller.
- 2 36 Herreværelse - Wiehe i Stolen, Synet toner frem, Dagligstuen, Fru Ipsen spiller.
- 2 37 Dagligstue - Fru Ipsen og Fønss spiller sammen.
- 2 38 Fjernb. af Dagligstuen - Jacob.hen til Fru Ipsen.
- 2 39 Nærb. Jacob. og Fru Ipsen.
- 2 40 " Wiehe.
- 2 41 " Jacob. og Fru Ipsen, Fru Ipsen spiller.
- 2 42 Den lille Pige kommer ind af Døren.
- 2 43 Nærb. Fru Ipsen, opdager den lille Pige. *L. spiller*
- 3 44 Den lille Pige græder.
- 3 45 Nærb. Fru Ipsen spiller videre.
- 3 46 Fjernb. Fru Ipsen spiller, Jacob. hen til den lille Pige.
- 3 47 Nærb. Fønss ved Flygelet, skriver paa Noden.
- 3 48 " Fru Ipsen spiller.
- 3 49 Jacob. med den lille Pige paa Skødet.
- 3 50 Nærb. Fru Ipsen spiller.
- 3 51 Fjernb. Fru Ipsen holder op med at spille, Fønss hen til hende, *Wiehe* kysser hende paa Haanden.
- 3 52 Dagligstue - *Wiehe* ser hen mod dem.
- 3 53 Nærb. Jacob., Fru Ipsen og Fønss, Jacob. gaar med den lille Pige.
- 3 54 Wiehe læser paa Noden.
- 3 55 Nærb. af Jacob., Fru Ipsen og Fønss.
- 3 56 " " Wiehe.
- 3 57 " " Fønss og Fru Ipsen.
- 3 58 Fjernb. Herrerne tager Afsked, Billedet toner over til Herreværelset, Wiehe sidder i Stolen.
- 3 59 Wiehe hen til Kaminen.
- 4 60 I Hallen - Wiehe kommer ind, Fønss og Fru Ipsen ned ad Trappen.
- 4 61 Wiehe ser paa dem. Nærb.
- 4 62 Nærb. Fønss og Fru Ipsen kyskes.
- 4 63 Wiehe bliver forfærdet, gaar.
- 4 64 Wiehe hen til de to, Opgør mellem de tre, Fønss gaar.
- 4 65 Fjernb. Fønss gaar ned ad Trappen.
- 4 66 Paa Trappen - Nærb. Wiehe taler til fru Ipsen.
- 4 67 Nærb. Wiehe fortvivlet.
- 4 68 Fjernb. Fru Ipsen kommer ned til Wiehe, gaar.

- 5 69 Fjernb. Fru Ipsen ned ad trappen, Billedet toner over til Herreværelset, Nærb. af Wiehe.
- 5 70 Værelse - Nærb. Fru Linde spiller.
- 5 71 Herreværelse - Wiehe løber ud.
- 5 72 Wiehe ind af Døren.
- 5 73 Fru Linde holder op at spille.
- 5 74 Nærb. Wiehe i Døren.
- 5 75 Fjernb. Wiehe gaar ud, Fru Linde sætter sig bedrøvet ved Bordet.
- II 5 76 Nærb. Fru Linde.
- 5 77 Værelse - Krause og fru Lorenzen ved Bordet.
- 5 78 Frk. Spangsfeldt bag Glasruden i Døren.
- 5 79 De to ved Bordet opdager hende.
- 5 80 Nærb. af Frk. S. bag Glasdøren.
- 5 81 Krause lukker Frk. S. ind.
- 5 82 Nærb. Krause og Frk. S.
- 5 83 Frk. S., Krause og Fru Lorenzen sætter sig ved Bordet.
- 5 84 Nærb. Frk. S. og fru Lorenzen.
- 5 85 " Krause.
- 5 86 Fjernb. de tre ved Bordet.
- 6 87 Nærb. - Frk. S.
- 6 88 "- - Krause.
- 6 89 "- - Frk. S. ler.
- 6 90 Fjernb. - Fru Lorenzen henter Kaffe til Frk. S.
- 6 91 Nærb. - de 3 ved Bordet.
- 6 92 Nærb. - Frk. Spangsfeldt spiser Chokolade.
- 6 93 Wiehe rider ind i Gaarden.
- 6 94 Wiehe rider hen til Trappen.
- 6 95 Nærb. - Frk. S.
- 6 96 Wiehe taler til Frk. S.
- 6 97 Nærb. - Frk. S. paa Trappen.
- 6 98 Nærb. - Frk. S. og Wiehe paa Trappen.
- 6 100 Frk. S. gaar fra Wiehe med Hesten.
- 6 99 Nærb. - Hestehovene.
- 6 101 Gaarden - Frk. S. kommer trækkende med Hesten.
- 6 102 Wiehe paa Trappen, ser efter hende.
- 7 103 Frk. S. hen til Wiehe, de gaar ind.
- 7 104 Køkken - Wiehe viser Frk. S. ind, hun sætter sig
- 7 105 Nærb. - Frk. S. faar ondt i Maven.
- 7 106 Herreværelse - Wiehe sætter sig i Stolen.
- 7 107 Nærb. - Frk. S. lukker Døren op.
- 7 108 Wiehe ser op.
- 7 109 Nærb. - Frk. S. i Døren.
- 7 110 "- - Wiehe i Stolen.
- 7 111 "- - Frk. S. i Døren.
- 7 112 Wiehe rejser sig.
- 7 113 Herreværelse - Wiehe peger ud, Frk. S. gaar.
- 7 114 "- - Frk. S. ind til Wiehe.
- 7 115 Nærb. - Frk. S.
- 7 116 Badeværelse - Frk. S. faar Styrtebad.
- 7 117 Nærb. - Frk. S. fortæller.
- 7 118 Fjernb. - Wiehe ler af hende.
- 7 119 Nærb. - Wiehe sætter sig i Stolen, ler.
- 7 120 Fjernb. - Wiehe ler af Frk. S.
- 7 121 Køkken - Frk. S. og Fru Sonne.
- 7 122 Nærb. - Wiehe ind af Døren.
- 7 123 Frk. S. taber Kasserollen.
- 7 124 Wiehe gaar ud af Døren.
- 7 125 Frk. S. løber. Fru Sonne tager Kasserollen op.
- 7 126 Herreværelse - Frk. S. ind til Wiehe, begynder at trække hans Støvle af.
- 7 127 Frk. S. sætter sig paa Gulvet.
- 8 128 Værelse - Fru Linde gaar.
- 8 129 Gang - Fru Linde ud, kalder.
- 8 130 Herreværelse - Frk. S. løber ud.
- 8 131 Gangen. - Frk. S. kommer løbende hen til Fru Linde, gaar ind.
- 8 132 Herreværelse - Wiehe gaar ud.
- 8 133 Gangen - Frk. S. ud fra Værelset.
- 8 134 Nærb. - Fru Linde.
- 8 135 "- - Frk. S.
- 8 136 Fjernb. - Frk. S. gaar lige hen til Fru Linde.
- 8 137 Værelse - Wiehe ind til Fru Linde.
- 8 138 Nærb. - Wiehe.

- 8 139 Nærb. - Fru Linde.
8 140 Fjernb. - Wiehe taler til Fru Linde. Billedet toner over i Svinestien.
8 141 Nærb. - Frk. S. sover mellem Svinene.
8 10 142 Svinestien - Wiehe vækker Frk. S.
8 10 143 Nærb. - Frk. S. mellem Svinene.
8 10 144 Fjernb. - i Svinestien - Billedet toner over til Værelset, Wiehe ind til Fru Linde, der sætter sig ved Bordet.
8 11 145 Nærb. - Wiehe taler til Fru Linde.
8 11 146 -" - Fru Linde.
8 11 147 -" - Wiehe.
9 11 148 Fjernb. - Wiehe taler til Fru Linde, hun tager ham om Halsen.
9 11 149 Nærb. - Wiehe.
9 11 150 Fjernb. - Fru Linde gaar fra Wiehe, sætter sig bedrøvet i Stolen - Wiehe gaar.
9 151 Køkken - Frk. S. børster Støvler. Wiehe kommer ind, gaar ud igen.
9 152 Nærb. - Frk. S.
9 153 -" - Fru Sonne og Frk. S.
9 154 -" - Frk. S.
9 155 Fru Sonne giver Frk. S. en Lussing.
III. 9 12 156 Spisestuen - Frk. S. lægger Brænde i Kaminen.
9 12 157 Fjernb. Fru Sonne dækker Bord, Frk. S. hen til hende.
10 13 158 Hallen - Wiehe ind, tager Overtøjet af, standser.
11 14 159 Udenfor - Jacob. sidder i Bilen.
10 13 160 Wiehe gaar ud.
11 14 161 Wiehe ud paa Trappen, ser Jacob. i Bilen.
11 14 162 Jacob. staar ud af Bilen, gaar ind sammen med Wiehe.
10 13 163 Hallen, - Wiehe og Jacob. ind, de gaar.
10 12 164 Herreværelse - Wiehe og Jacob. ind, sætter sig ved Kaminen.
10 12 165 Nærb. Wiehe.
10 12 166 " Jacob. taler.
10 12 167 Fjernb. Wiehe og Jacob. ved Kaminen, Jacob. stiller sig bag Wiehes Stol.
10 12 168 Nærb. Jacob. taler.
10 12 169 Fjernb. Jacob. sætter sig i sin Stol.
10 12 170 Værelse - Nærb. Fru Linde begynder at spille.
10 12 171 Herreværelse - Wiehe og Jacob. rejser sig, lytter.
10 12 172 Nærb. Wiehe og Jacob.
10 12 173 " Frk. S. ind af Døren.
10 12 174 " Wiehe taler til Jacob.
10 12 175 " Frk. S. i Døren.
12 176 " Wiehe taler til Jacob.
12 177 " Frk. S. ind af Døren, gaar frem.
12 15 178 Herreværelse - Frk. S. hen til Wiehe og Jacob., gaar ud, Jacob og W. giver hinanden Haanden.
12 15 179 Nærb. Jacob. og wiehe, de gaar.
12 15 180 Spisestuen - Fru Linde sætter sig ved Kaminen, rejser sig igen.
12 15 181 Fjernb. Wiehe og Jacob. ind til Fru Linde.
12 15 182 Nærb. Fru Linde hilser paa Jacob.
12 15 183 Fjernb. de gaar til Bords.
12 11 184 Værelse - Jacob., fru Linde og Frk. S. ved Kaffeboardet.
12 11 185 Nærb. Fru Linde tænder en Tændstik til Jacob., gaar.
12 11 186 " Fru Linde begynder at spille.
12 11 187 " Jacob. og Frk. S. ved Bordet.
12 11 188 " Fru Linde spiller.
12 11 189 " Jacob.
13 11 190 " Fru Linde spiller, Billedet toner over til Fru Ipsen, der spiller, toner tilbage til Fru Linde.
13 11 191 Nærb. Jacob.
13 11 192 Fjernb. Jacob. hen til Fru Linde.
13 11 193 Nærb. Frk. S. taler til Jacob.
13 16 194 Værelse - Nærb. Fru Linde.
13 16 195 " - Jacob. hen til Fru Linde, træster hende, Fru Linde græder.
13 16 196 Frk. S. og Jacob. gaar fra fru Linde.
13 16 197 Nærb. Fru Linde græder.
13 16 198 Hallen - Frk. S. og Jacob. ned.
13 16 199 Nærb. Frk. S. ler.
13 16 200 " Jacob. griber fat i Frk. S.
13 16 201 Fjernb. Frk. S. løber fra Jacob.
13 9 202 Køkken - Wiehe ud, kalder paa Frk. S., hun gaar ud.

- ~~13 14~~ 203 Herreværelse - Frk. S. ind til Jacob.
~~13 14~~ 204 Nærb. Jacob. taler.
~~13 14~~ 205 " Frk. S. ser op.
~~14 16~~ 206 Fjernb. Jacob. og Frk. S.
~~14 17~~ 207 Køkken - Wiehe ved Køkkenbordet.
~~14 18~~ 208 Nærb. Frk. S. og Jacob.
~~14 18~~ 209 Fjernb. Frk. S. løber hen til Jacob.
~~14 18~~ 210 Herreværelse - Nærb. af Frk. S.
~~14 18~~ 211 Fjernb. Frk. S. kysser Jacob., løber ud.
~~14 17~~ 212 Køkken - Frk. S. ind til Wiehe.
~~14 17~~ 213 Nærb. Kedlen paa komfuret.
~~14 17~~ 214 Frk. S. hen til komfuret., Wiehe efter hende.
~~14 17~~ 215 Nærb. Frk. S. ser op paa Wiehe.
~~14 17~~ 216 " Wiehe ser paa Frk. S.
~~15 17~~ 217 Fjernb. Wiehe gaar fra Frk. S.
~~15 18~~ 218 Værelse - Frk. S. friserer Fru Linde, Fru Linde græder, Frk. S.
hen til hende.
~~15 18~~ 219 Nærb. Frk. S. trøster Fru Linde.
~~15 18~~ 220 " Frk. S.
~~15 18~~ 221 Fjernb. Fru Linde rejser sig, Frk. S. gaar mod Døren.
~~15 18~~ 222 Frk. S. hen til Døren.
~~15 18~~ 223 Fru Linde løber efter hende.
~~15 18~~ 224 " " hen til Frk. S., omfavner hende, gaar.
~~15 18~~ 225 Fru Linde sætter sig ved Toiletbordet.
~~15 18~~ 226 Frk. S. gaar ud af Døren.
~~15 18~~ 227 Fru Linde ved Toiletbordet.
~~15 18~~ 228 Værelse - Frk. S. finder Brevet, viser Wiehe det.
~~16 18~~ 229 Nærb. Wiehe og Frk. S. læser Brevet.
IV. ~~16 18~~ 230 Salon, Pensionat - Fru Winding ind med Fru Linde.
~~16 18~~ 231 Nærb. Fru Winding præsenterer Fru Linde.
~~16 18~~ 232 Fjernb. Fru Linde gaar frem i Stuen, sætter sig.
~~16 18~~ 233 Nærb. Fru Linde.
~~16 18~~ 234 Fjernb. P.Malberg ind.
~~16 18~~ 235 Nærb. P.Malberg.
~~16 18~~ 236 " af to af Pensionærerne.
~~16 18~~ 237 " af Fru Linde.
~~16 18~~ 238 " P.Malberg smiler.
~~16 18~~ 239 " Fru Linde smiler.
~~16 18~~ 240 " P.Malberg.
~~16 18~~ 241 " Fru Linde ser ned.
~~16 18~~ 242 Fjernb. P.Malberg hen til Fru Linde.
~~16 18~~ 243 Nærb. P.Malberg hilser paa Fru Linde, de gaar.
~~16 18~~ 244 " af de to Pensionærer.
~~16 18~~ 245 " Fru Linde og P.Malberg, P.Malberg gaar.
~~16 18~~ 246 Nærb. P.Malberg hen til Pensionærerne, giver den ene af Herrer-
ne en Lussing.
~~17 18~~ 247 De andre Pensionærer morer sig.
~~17 18~~ 248 Fjernb. Stuen.
~~17 18~~ 249 Nærb. P.Malberg sætter sig hos Fru Linde.
~~17 18~~ 250 Salon - Selskab, Fru Linde ind.
~~17 18~~ 251 Nærb. Fru Linde hen til P.Malberg.
~~17 18~~ 252 Fjernb. Gæsterne stiller sig op, Fru Ipsen frem i Døren.
~~17 18~~ 253 Nærb. Fru Ipsen i Døren.
~~17 18~~ 254 Fjernb. Fru Ipsen frem til Gæsterne.
~~17 18~~ 255 Salonen - Fru Ipsen mellem Gæsterne.
~~17 18~~ 256 Fjernb. Fru Ipsen gaar fra Gæsterne.
~~17 18~~ 257 Nærb. Fru Ipsen hen, omfavner P.Malberg, gaar igen.
~~17 18~~ 258 Salonen - Fru Ipsen mellem Gæsterne.
~~17 18~~ 259 Nærb. P.Malberg og Fru Linde.
~~18 18~~ 260 Salonen - Fru Ipsen mellem Gæsterne, Fru Winding ind, Fru
Ipsen omfavner hende.
~~18 18~~ 261 Nærb. P.Malberg og Fru Linde.
~~18 18~~ 262 " Fru Linde.
~~18 18~~ 263 " P.Malberg taler til Fru Linde.
~~18 18~~ 264 Atelier - Fru Ipsen spiller for Kunstnerne.
~~18 18~~ 265 Nærb. Fru Ipsen spiller.
~~18 18~~ 266 " Fru Linde og P.Malberg hører efter.
~~18 18~~ 267 " Fru Ipsen spiller.
~~18 18~~ 268 Fjernb. Fru Ipsen spiller for Kunstnerne.
~~18 18~~ 269 Nærb. Fru Linde.
~~18 18~~ 270 " Fru Ipsen spiller.
~~18 18~~ 271 Nærb. Kunstnerne hører efter.

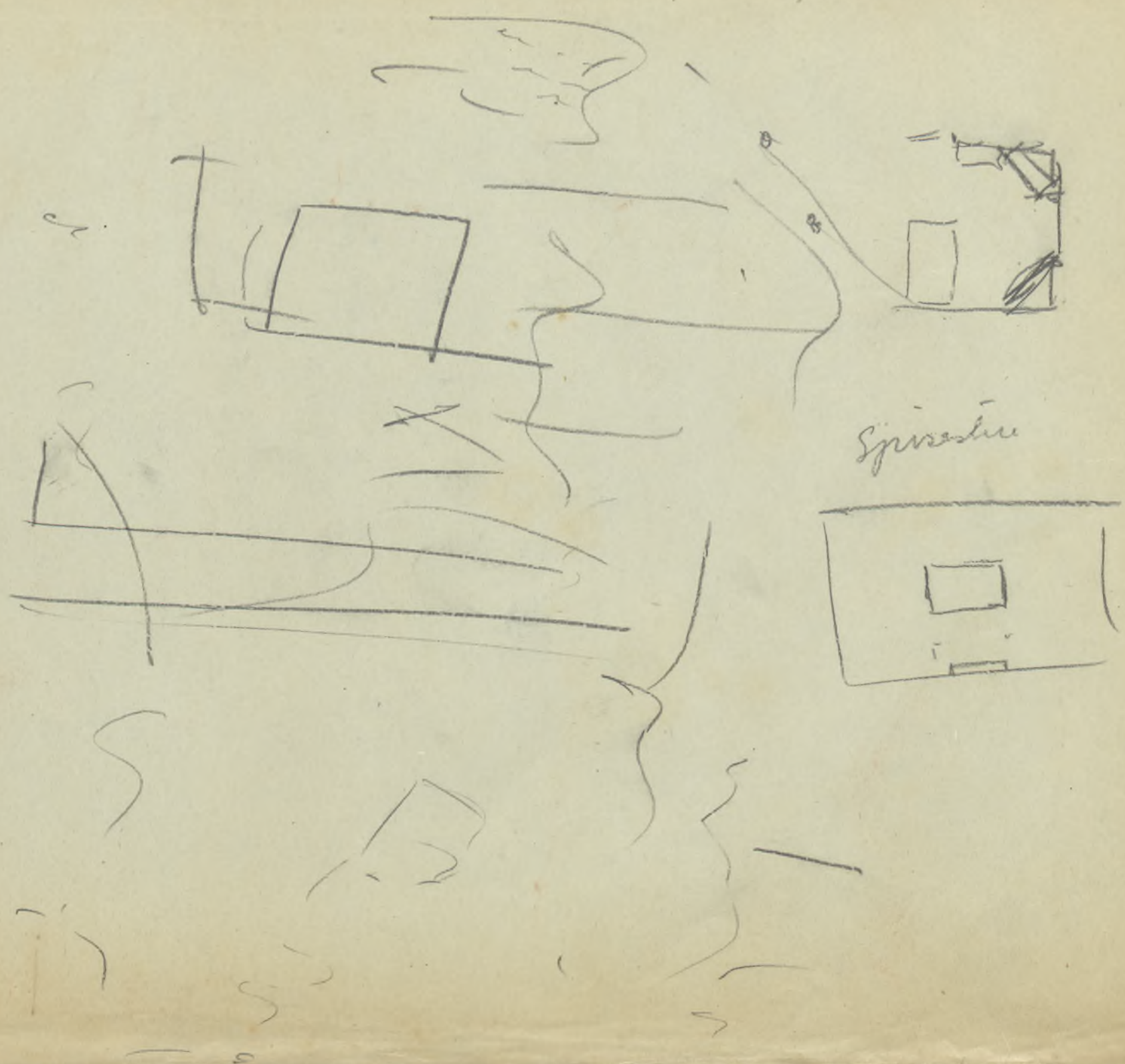
- ~~18 22~~ 272 Nærb. Fru Ipsen spiller.
~~18 22~~ 273 " Fru Linde og P.Malberg.
~~18 22~~ 274 " Fru Ipsen slutter Spillet.
~~19 22~~ 275 Fjernb. Fru Linde rejser sig, gaar hen mod Fru Ipsen.
~~19 22~~ 276 Nærb. Fru Ipsen tager Fru Linde under Hagen.
~~19 22~~ 277 Fjernb. Ateliet - Fru Ipsen taler til Kunstnerne.
~~19 22~~ 278 Nærb. Fru Linde taler til P.Malberg.
~~19 22~~ 279 Et Hjørne i Ateliet - En Herre sætter sig ved Flygelet.
~~19 22~~ 280 Fjernb. En af Herrerne giver sig til at danse, Fru Ipsen tager et Glas.
~~19 22~~ 281 Nærb. Fru Ipsen hæver sit Glas.
~~19 22~~ 282 Nærb. Fru Linde og P.Malberg.
~~19 22~~ 283 " Fru Ipsen hæver Glasset, taler, drikker.
~~19 22~~ 284 " Fru Linde og P.Malberg.
~~19 22~~ 285 Fjernb. Simon taler til Fru Ipsen, hun slaar ham, falder grædende ned over Flygelet.
~~20 22~~ 286 Nærb. Fru Ipsen fortvivlet, ser Synet i Haven.
~~20 22~~ 287 Fjernb. Fru Ipsen rejser sig.
~~20 22~~ 288 Fru Ipsen gaar frem, sætter sig, Gæsterne slutter Kreds om hende.
~~20 22~~ 289 Nærb. Fru Ipsen fortæller Gæsterne Historien.
~~20 22~~ 290 " P.Malberg taler til Fru Linde.
~~20 22~~ 291 " Fru Ipsen fortæller, P.Malberg og Fru Linde gaar.
~~20 22~~ 292 Værelse - Fru Linde og Peter Malberg ind.
~~20 22~~ 293 Nærb. P.Malberg.
~~20 22~~ 294 Nærb. Fru Linde.
~~20 22~~ 295 " P.Malberg.
~~20 22~~ 296 Fjernb. Fru Linde sætter sig paa Divanen.
~~20 22~~ 297 Nærb. P.Malberg gaar.
~~20 22~~ 298 P.Malberg hen til Fru Linde.
~~21 22~~ 299 Nærb. P.Malberg trøster Fru Linde.
~~21 22~~ 300 " P.Malberg omfavner Fru Linde.
~~21 22~~ 301 Fjernb. Fru Linde faar et Hosteanfald, Malberg lægger hende paa Divanen, bærer hende ud.
~~21 22~~ 302 Salon - Fru Ipsen ligger paa Divanen, P.Malberg ind til hende, taler til hende.
~~21 22~~ 303 Soveværelse - Nærb. Fru Linde i Sengen, Sygeplejersken giver hende noget at drikke.
~~21 22~~ 304 Salonen - Nærb. O.Malberg og Fru Ipsen, P.Malberg bedrøvet.
~~21 22~~ 305 Salonen - Fru Ipsen kalder P.Malberg hen til sig, giver ham Penge, han gaar.
~~21 22~~ 306 Nærb. Fru Ipsen.
~~22 22~~ 307 Fru Ipsen tager blomsterne, gaar ud.
~~22 22~~ 308 Soveværelset - Fru Ipsen ind til Fru Linde, sætter sig ved hendes Seng.
~~22 22~~ 309 Soveværelset - Nærb. Fru Ipsen ved Fru Lindes Seng, opdager Blomsterne.
~~22 22~~ 310 Nærb. af Blomsterne.
~~22 22~~ 311 Fru Ipsen ved Sengen rejser sig, Nærb.
~~22 22~~ 312 Fjernb. Fru Ipsen tager Fotografiet.
~~22 22~~ 313 Nærb. af Fotografiet.
~~22 22~~ 314 " Fru Ipsen med Fotografiet.
~~22 22~~ 315 " Fru Linde i Sengen.
~~22 22~~ 316 " Fru Ipsen med Fotografiet.
~~22 22~~ 317 Fjernb. Fru Ipsen falder om.
~~22 22~~ 318 Soveværelset - Fru Linde i Sengen, Sygeplejersken hjælper Fru Ipsen op, Fru Ipsen hen til Fru Linde.
~~23 22~~ 319 Nærb. Fru Ipsen lægger Fru Linde tilbage i Sengen.
~~23 22~~ 320 Nærb. Fru Ipsen hos Fru Linde, Fru Linde viser hende Fotografiet.
~~23 22~~ 321 Nærb. Fotografiet og Fru Ipsen.
~~23 22~~ 322 Fru Ipsen falder grædende ned over Fru Lindes Seng.
~~23 22~~ 323 Nærb. Fru Linde i Sengen.
~~23 22~~ 324 " Fru Ipsen løfter Hovedet.
~~23 22~~ 325 " Fru Linde i Sengen.
~~23 22~~ 326 " Fru Ipsen.
~~23 22~~ 327 Fjernb. Sygeplejersken giver Fru Ipsen hendes Slag, hun gaar.
~~23 22~~ 328 Nærb. Fru Ipsen ind af Døren.
~~23 22~~ 329 " Fru Linde i Sengen, hoster.
~~24 22~~ 330 Fjernb. Fru Ipsen gaar fra Døren.
~~24 22~~ 331 Nærb. Fru Ipsen ved Skrivebordet.
~~24 22~~ 332 Soveværelset - P.Malberg hen til Fru Lindes Seng.
~~24 22~~ 333 Nærb. Peter Malberg kysser Fru Linde.
~~24 22~~ 334 Værelse - Fru Ipsen hen til Vinduet.
~~24 22~~ 334 Gade - Automobilten kommer kørende, standser, Wiehe staar ud.

- 1 336 Wiehe hjælper Frk. S. ud af Bilen. X
- 24 337 Fru Ipsen gaar fra Vinduet.
- 24 338 Fjernb. Salonen - Wiehe ind til Fru Ipsen.
- 24 339 Nærb. Fru Ipsen hen til Wiehe, tager ham om Hovedet.
- 24 340 Nærb. Frk. S. ved Døren.
- 25 341 " Wiehe taler til Fru Ipsen.
- 25 342 " P.Malberg ved Fru Lindes Seng.
- 25 343 " Wiehe taler til Fru Ipsen.
- 25 344 Fjernb. Frk. S. hen til Fru Ipsen og Wiehe, Fru Ipsen gaar.
- 25 345 P.Malberg ved Fru Lindes Seng.
- 25 346 Wiehe og Frk. S. ind, hen til Fru Lindes Seng.
- 25 347 Salonen - P.Malberg ind, knæler ned hos Fru Ipsen, græder, Fru
Ipsen drikker..
- X 26 348 Soveværelset - Wiehe hen til Fru Lindes Seng, hun tager ham om
Halsen, Billedet toner over til Nærb. Fru Linde
dør.
- 26 349 Fjernb. Frk. S. trøster Wiehe.
- 26 350 Nærb. Frk. S. trøster Wiehe.
- 26 351 Fru Ipsen strækker Armen ud.
- 26 352 Fjernb. Wiehe og Frk. S. ser mod hende.
- 26 353 Nærb. Fru Ipsen bedrøvet.
- 26 354 Fjernb. Fru Ipsen og Wiehe hen til Sengen, Fru Ipsen knæler
ved Sengen.
- 26 355 Ved Døren - P.Malberg hen til Frk. S., gaar fra hende.
- 26 356 Værelse - P.Malberg ind, sætter sig paa Divanen.
- 27 357 Værelse - Fru Ipsen ind til Wiehe.
- 27 358 Nærb. Frk. S. læser Brevet.
- 27 359 Nærb. Fru Ipsen og Wiehe.
- 27 360 " Wiehe taler til Fru Ipsen.
- 27 361 Fjernb. Fru Ipsen gaar fra Wiehe, løber hen til ham igen, gaar
hen til Døren.
- 27 362 Nærb. ved Døren - Wiehe hen til Fru Ipsen, Fru Ipsen gaar,
Wiehe følger efter.
- 27 363 Fru Ipsen lukker Døren op for Wiehe.
- 27 364 Nærb. Frk. S. rejser sig.
- 27 365 Ved Døren - Wiehe tager Afsked med Fru Ipsen, gaar ind.
- 27 366 Wiehe hen til Frk. S.
- 28 367 Værelse - P.Malberg sidder ved Flygelet, Fru Ipsen hen til ham,
sætter sig, læner sig op til ham.
- 28 368 Værelse - Nærb. Wiehe taler til Frk. S.
- 28 369 Nærb. P.Malberg spiller for Fru Ipsen, Billedet toner over til
Frk. S. og Wiehe, der omfavner hinanden.

Linnetts Daglystue	Det 25	3.75	00
Linnetts Paakl. of Sover.	(syd skab)	2.50	
Vestibule chibler 75	- Det 295	3.00	
Kaptainens Varelse	(chibler of genat. 1100 d. 100)	12.00	
Salon of Hovest.	(chibler of Plouder)	6.00	x
Playterens Spisestue			
Kokkenet	(Rekviriter)	75	
Spisestuen	(4 stole / Bruffet)	1.50	
Hallen		1.00	
Kaptainens Sover			
Linnetts. Passionatv.	(eng)	1.00	
Md. Gerards Salon	(Abelia)	3.50	
Mrs. Renauds Varelse		3.00	
x Saint Valerys Varelse		2.00	
		<hr/>	
		43	50
Dekaration		4.75	
		<hr/>	
		50	75
		<hr/>	
		22	25, 00

Mr. Ste

4.75
4.75

Spizestiu

1852

Frie Fugle

1. Frie Fugle
2. Skuespil i 5 Akter efter Betty Marie Ahlbergs Roman
Artemis Sebastopol
Bearbejdet for Film af Valdemar Andersen.
3. Iscenesat af Emanuel Gregers
Manus.:
Foto:
Musik:
Medv.:
4. Fremstillet af Nordisk Films Kompagni, København.
- 4 a. Varemarked.
5. ✓ Rygterne gik om Kaptajn Ankers Gaard "Lindegaarden", - men noget bestemt vidste man ikke.
6. ✓ Tykke Slagter Munk var en af dem, der roste sig af at kende noget til Gaardens Beboere, men i Virkeligheden strakte Bekendtskabet sig ikke længere end til gamle Birthe.
Munk.....Bertel Krause
Birthe.....Petrine Sonne.
7. ✓ Der var ingen Frue paa Gaarden, men der var en Datter, den fine og blege Sinnet, som Faderen ikke var god imod,.... saadan sagde man i hvert Fald, men man vidste ingenting.
Sinnet Vera Berg von Linde.
8. ✓ - Det er saa lekkert, at det formelig smelter paa Tungen. Jeg skal love for, at det skal faa selv Kaptajnen til at smile, om han saa aldrig har smilet før, og det er der ingen af mit Bekendtskab, der har set ham gøre!
9. ✓ - Nej - heller ikke af mit!
10. ✓ - Nu har min Søster paa Livs fundet En, som Birthe kan være tjent med til Hjalpepige. Det er Fisker Jens Hansens Plejedatter - et troskyldigt Pjok, men flink og villig. Men det er et tøsset Navn, hun har, hun hedder Artemis Sebastopol!
11. ✓ - Hun er jo altsaa hvad man kalder usete Men hvad Pokker, - saa har man jo ingen Vrøvl med Familien!
12. ✓ - Den lille Prøken Sinnet kan osse ha' godt af lidt ungt Selskab, - selv om det kuns er en Tjenestepige!
13. ✓ - Hun har saamand heller ikke andet end sin Violin, men bare Kaptajnen hører en Tone, bliver han rasende!
14. ✓ Det var Gaardens Ejer, der vendte hjem. Den tavse og alvorlige Kaptajn Anker.....
Viggo Wiehe.
15. ✓ - Skal jeg da henleve hele min Ungdom inden for disse fire døde Vægge - med en Fiskertøs til Selskab!
16. (Avis) Vor udmærkede Landsmand, Ingeniør Claus Selwyn, er efter 15 Aars Ophold i Sydamerika vendt hjem og agter at slaa sig ned her for bestandig.
17. ✓ - Mor, hvorfor fik jeg ikke Lov til at beholde dig? - - - Nu har jeg slet ingen, jeg kan fortælle mine Længsler og mine Drømme!
18. ✓ Hans Ungdoms bedste Ven var kommen tilbage, og med ham Minderne om de tungeste Timer i hans Liv.
19. ✓ Som et brusende Tonevæld, som et Hjerte, der brister i usigelig Lykke, havde Violinen sunget hin skabnesvangre Aften, da Claus Selwyn for sidste Gang var Gæst i hans og Naomis Hjem.

- 20
39. ✓ De var lige betagne af hans Hustrus Spil, - Vennen og dennes unge Adoptiv søn...
Naomi, Ankers Hustru.....Bodil Ipsen
Claus Selwyn.....Frederik Jacobsen
Paul Selwyn.....Aage Fønss.
21. ✓ - Spil lidt mere, Naomi, jeg beder dig - - - Det er saa vidunderligt, du kalder Ungdommens Drømme tilbage i mit Sind!
22. ✓ - Han hadede det, ~~hva~~ hun kaldte sin Kunst... Hvad hjalp det, at han havde faaet hende til at opgive sin frie Zigeunertilværelse, naar hun alligevel i sin Musik havde en Verden, som han stod udenfor
23. ✓ (Et Par Modelinier, mellem hvilke er løst henkastet - med Blyant)
Naomi Naomi Du Dejlige.
24. ✓ (toner bort) Og Minderne stormede ind paa ham ... Han skulde have fulgt Vennen en Dagrejse sydpaa, men Ordene paa Nodebladet brændte som Ild i hans Sjæl, fyldte ham med bange Anelser og tvang ham til at vende hjem.
25. ✓ - Ereskænder!.... De skal komme til at bøde med Deres Liv!
26. ✓ - Gaa! ... Her har du ikke længere Ret til at være!
27. ✓ Og Tiden gik, femten lange Aar. - Naomi var som død for ham - han kendte ikke hendes Veje, - og sin eneste Ven havde han mistet, da han dræbte hans søn i en Duel. Og nu levede han, ene og glemt i en fremmed Egn, under et fremmed Navn.
28. ✓ -Hold op! eller jeg splinter den Violin!
- II Akt.
29. ✓ Artemis Sebastopol dukker op. ArtemisIngeborg Spangsfeldt.
30. ✓ (Paa skilt, - troskyldigt skrevet) Til Slakter Munk
Aslev Stasjon
Venligst.
31. ✓ - Madammen maa ikke blive gal i Ho'det, men jeg vil hellere lade det staa. Det lugter saa sært altsammen!
32. ✓ - Stik hellere Tøsen en Kop Kaffe og et Par Basser ... Det ved hun da, hvad er!
33. ✓ - Hos Jens^{Hansens} havde je' faaet Hug, hvis de stegte Sild havde lugtet saadan.
34. ✓ - Slog han godt Jens Hansen?
35. ✓ - Ja ... og tit!
36. ✓ Et Par Timer efter sad Frøken Artemis i ensom Majestat paa en af "Lindegaarden"s Trappesten
37. ✓ (Seddel) Arbeddige Onskylninger. Nye Pige Artemis Sebastopol kommen og har afsat hender paa Trappen, da jeg fandt Gaarden Tom.
Arbeddigst Peter Emanuel Munk.
- 37.a. ✓ - Hedder du Artemis?
38. ✓ - Jo, - det er efter Jens Hansens Skude, hvis det ikke kreperer Husbond!
39. - Jens Hansen er altsaa min Plejefar ... Forældre har je' ingen af, fordi je' altsaa er usgte.....
40. ✓ Helt umulig var hun dog sjensynlig ikke
41. - Ned ad Gangen sidste Dør til venstre!
42. ✓ Men et Øjeblik efter skingrede et Skrig gennem Huset, - et Skrig som fra et Menneske i Livafare.....

43. ✓ - Ja' hev i en Himstregims, som hang der
44. ✓ For første Gang, siden Eric Anker jog Naomi ud af sit Hus, lo han. Hans sunde Lune, som i saa mange Aar havde været dødt, var atter kaldt til Live, takket være den lille Bondepiges Ubehjælpsomhed.
45. ✓ Det var Artemis' Debut paa "Lindegaarden" ... Men helt saa muntert forløb den kommende Tid ikke. For det var forbløffende, som alle forstod at udnytte hende.....
46. ✓ - Ar - ti - mis!
47. ✓ - Ar - ti - mis!
48. ✓ - Siden Artemis er kommen, kan vi sjensynlig slet ikke hjælpe os selv Skal vi ikke se at ændre dette ... Hun er jo en ung Pige som du!
49. ✓ - Hun skal maaske optages i Familien!
50. ✓ - Hun skal i hvert Fald behandles som et Menneske!
51. ✓ - ... Som nu i Morges, da jeg gik min sædvanlige Runde
52. ✓ - Jeg havde jo lovet Jonas at give Hestene det sidste Fo'er om Aftenen og Spren at genne Svinene ud om Morgenens, og saa var jeg saa træt i Aftes, at jeg blev liggende her for ikke at sove over mig, - men det har jeg nok gjort alligevel!
53. ✓ - Jeg tror, vi vilde faa Glæde af det, Sinnet, om vi tog os lidt af hende ... underviste hende og satte Skik paa hende.....
54. ✓ - En smuk Opgave, Kaptajn Anker giver sin DatterOpdragerske for et usgte Barn!
55. ✓ - Sinnet hvis du vidste, hvor det pincer mig, at vi er blevet saa fremmede for hinanden.....
56. ✓ - Fa'r, giv mig Lov til at maaske studere Musik!
57. ✓ - Den Slags Arbejde skal Artemis ikke gøre mere. - Hun har saa meget andet at lære, og min Datter og jeg vil for Fremtiden tage os lidt af hende!
58. ✓ - Birthe ... det er en dejlig Mand, Kaptajnen. Det er godt, at han ingen Kone har!
59. ✓ - Naar jeg bliver rigtig stor, saa gifter jeg mig med ham!
60. ✓ Der var noget saa hjemligt over den Lussing. Og for første Gang i den Tid, hun var paa "Lindegaarden", følte hun sig hjemme.....
- III Akt.
61. ✓ Der gik et Aar.... et for Artemis betydningsfuldt Aar, og den Forvandling, der var sket med hende, overtraf selv Kaptajnen og Sinnets dristigste Forventninger.
62. ✓ Den Fremmede havde aldrig hørt Kaptajn Ankers Navn nævne, men han kendte dog den Mand, der stod oppe paa Trappen.....
63. ✓ - Claus Selwyn
64. ✓ - Jeg staar til din Disposition, Selwyn. Men Skandale maa undgaas af Hensyn til mit Barn!
65. ✓ - Claus Selwyn sad i hans Stue, - Vennen, som han havde gjort til en ensom Mand, Og nu skulde han staa til Regnskab
66. ✓ - Jeg er kommen for at købe en Hest ... ikke for at hævne! Lange ... lange gik jeg med Hævntanker i Sindet til jeg forstod og tilgav!
67. ✓ - Claus ... Gud velsigne dig!
68. ✓ - At du endnu ikke har kunnet glemme!...Herregud det gik jo, som det maatte gaa.Du spærrede en fri Fugl inde i et gyldent Bur, .. og hun fulgte sin

69. ✓ - Husk, Sinnet ved kun det, hun skal vide .. at hendes Mo'r er gd!
70. ✓ -Du spiller højt Spil, Anker Verden er kun lille...For to Maaneder siden hørte jeg i Wien den geniale Mimi Renaud spille, og Mimi Renaud og Naomi Anker!
71. ✓ -Claus, vil du - og kan du gøre mig den Glæde, at være min Gæst?
72. ✓ -Ja, er hun ikke sød? - Det er en lille ung Pige, jeg har taget i Huset til Selskab for Sinnet!
73. ✓ - Han har kendt hele vor Slægt. Og han har baaret dig paa sine Arme, da hun var en lille Pige!
74. ✓ - Saa har De ogsaa kendt min Mo'r! .. Hun var vidunderlig ikke?
75. ✓ Den næste Dag medens Faderen var i Marken, holdt Sinnet Selskab .. Og Claus Selwyn var Hædergæsten, for han havde jo kendt hendes Mo'r ...
76. ✓ - Den Sonate elskede Deres Mor at spille, og i den gav hun hele sin rige Kunstnersjæl!
77. ✓ - Var Mor Kunstnerinde, - rigtig Kunstnerinde? - Det vidste jeg slet ikke!
78. ✓ - Bestem Dem ikke til at følge Kaldet, Barn ... Vælger en Kvinde Kunsten, maa hun ofre Kvinden..... Gaar hun paa Akkord, lægger hun sit Liv paa!
79. ✓ - Og min Mo'r ...gik paa Akkord ... og blev ulykkelig.....
80. ✓ - Hun skulde selvfølgelig aldrig haft det at videJeg fordømte, gamle Sladretaske.....
81. ✓ - Artemis....Tak De Deres Gud og Skaber, at der ikke er Kunstnerblod, i Dem men at De kun er en sød og umiddelbar lille Kvinde!
82. ✓ -Artemis..... Bliver De ved at le paa den uopdragne, men hjertebesnarende Maade, tvinger De mig til at kysse Dem!
83. ✓ Selwyn havde svært ved at løsrive sig fra "Lindegaarden". Der var En, som bandt ham, - En, han gerne vilde have med sig, naar han drog bort.
84. ✓ - Min Ven vil gerne tale med dig!
85. ✓ -Artemis! Jeg ved godt, at jeg er frastødende...og gammel...og sør. Men alligevel.. Vil De gifte Dem med mig?
86. ✓ - Jeg holder af Dem, Artemis, og jeg vil byde Dem en Tilværelse, der er Deres Skønhed værdig!
87. ✓ - Jeg er altsaa smuk
88. ✓ Han kunde ikke fatte det ... At Vennen kunde handle saa vanvittigt... og saa hensynsløst. For Artemis hørte da ligefrem med til "Lindegaarden"....
89. ✓ - Jeg burde have vidst det ...Jeg gamle Idiot!
90. ✓ -Jeg vil saa nødig bedrøve Dem...Men jeg føler mig ikke fri, saa længe Kaptajnen ...og min Frøken har Brug for mig
91. ✓ - Men jeg er Dem saa usigelig taknemmelig, fordi De ..holder af mig .. og jeg lover at komme den Dag, jeg er overflødig her!
92. ✓ - Maa jeg kysse Dem til Afsked, Artemis, bare paa Kinden.....
93. ✓ - Jeg sagde, at ...saalænge Kaptajnen og Frøkenen havde Brug for mig, var min Plads her... Var det ikke rigtigt?
94. ✓ For første Gang i mange, mange Aar gik det op for ham, at der var andre Kvinder til end Naomi.....

95. ✓ Selwyn drog bort, ensom som han kom....Men hans Besøg havde sat sine Spor....
96. ✓ - Aa, Misse... jeg er saa ulykkelig....
97. ✓ -Men jeg vil ikke spilde mit Liv og mine Evner! Jeg reiser...og jeg løber min Vej!
98. ✓ - Nej, det maa De aldrig gøre!...Kunde De nanne at forvolde Deres Fader den Hjertesorg?
99. ✓ - Jeg vil ikke være ulykkelig, som Mofr var det Jeg lader mig ikke ofre, som hun lod sig ofre!
100. ✓ -Misse, du er Jordens bedste og sødeste, lille Menneske..og du kan jo ikke gøre for, at vi to er saa forskellige som Nat og Dag!....
101. ✓ - Og saa slaar min lille Frøken de dumme Grillen af Hovedet....
102. ✓ Men Sinnet lod sig ikke bølge, og den næste Morgen....
103. (Brev) Elskede Fader!
Tilgiv mig den Sorg, jeg nu voldet dig, men jeg maa følge det Kald, jeg føler bor i mig, og naar jeg er bleven stor Kunstnerinde, kommer jeg atter tilbage til dig. Saalange maa du glemme og tilgive din Datter.
Sinnet
- IIII Akt.
104. ✓ Et Par Uger efter fik Kunstnerpensionen "Grand Hotel de la Touraine" i Paris et nyt Medlem....
105. ✓ -Miss Kate Scott....en ny og lovende Elev af Professor Olivier!
106. ✓ Saint Valéry-----en underlig Blanding af en kynisk Don Juan og en sentimental Bohème, men med den evige Længsel dybt i sit Hjerte.
Saint Valéry.....Peter Malberg.
107. ✓ ~~xxxxxxx~~ At Aline Breton ikke holder sig for god til en Person af hans Kaliber... med alle hans Kvindehistorier Man burde ikke taales i ordentligt Selskab!
108. ✓ -En pragtfuld Konstellation....Skørtejageren og den unge "lovende" Kunstnerinde!
109. ✓ -Ver saa venlig at gentage Deres Udtalelse!
110. ✓ -Jegjeg sagde virkelig ikke noget, og ...sagde jeg noget, mente jeg det i hvert Fald ikke.....
111. ✓ -Bravo, Val.....Godt pareret!
112. ✓ -Det betyder ikke nogetBare en Smule Bronkitis.....
113. ✓ Men hendes Bronkitis forværrede sig, hun var altid træt, og kun den hellige Ild, der brændte i hendes Indre, gav hende Kræfter til at fortsætte sine Studier. - - Men til Valéry fulgte hun sig mere og mere draget. Hun læste i hans Øjne en stum Tilbedelse, der fyldte hendes Sjæl med Varme, og hun følte sig tryk, naar hun var hos ham.
114. ✓ - Ved De ikke, at man venter Mimi Renaud- Violivirtuesen! ... Der er altid Fest her, naar hun er i Paris!
115. ✓ Mimi Renaud.
116. ✓ - Hvor er det velsignet at se jer igen, Børn!
117. ✓ - Men Val... hvor er Val?
118. ✓ - Ja, Val har alle Dage været en Hjerteknuser af Rang...Sidst var det Aline Breton.....

119. ✓ - Og det er Mime Renaud!Saa hensynsløs og simpel.....
120. ✓ - Mimi er god nok..Hun har bare lidt Skibbrud engang...Og naar De afskyr hende, bør De ogsaa afsky mig....med det Rakkerliv, jeg har ført...
121. ✓ - Dumme, ~~hans~~ dumme Saint Valéry...at De ikke forstaar, at for Dem vil jeg altid finde Undskyldninger!
122. ✓ Og som ved et Trylleslag sankede der sig en Stemning, et Væld af Skønhed ned over dem, - hver enkelt hørte kun sit eget Hjertes Melodi, - men det var Naomi, den store Kunstnerinde Naomi, der skabte det alt sammen med sine Toner.
123. ✓ - Hun er vidunderlig, naar hun spiller.....
124. ✓ - Og jeg kan ikke faa mig selv til at synes om hende!
125. ✓ - Skaal, Val....Du af Kvinder elskede....
126. ✓ - En Skaal for Kærligheden...den store, rene, uegennyttige Kærlighed...
127. ✓ - ... Den Kærlighed, som jeg Idiot ogsaa engang troede paa!
128. ✓ - Nu ikke noget Praleri, Mimi...Du sætter ham da nogle pene Horn, - din store, rene Kærlighed!
129. ✓ - Jeg elskede ham...tilbad ham...men han og jeg var som skabt til at misforstaa hinanden....
130. ✓ -...Og første Gang jeg fejlede, kastede han mig paa Døren som en skabet Hund!
131. ✓ -Saa.... nu er det Anfald ovre og nu skal I faa en Historie, Børn....
132. ✓ - Mimis Historier er ikke for Deres Øren...Lad os gaa, Sinnet...Jeg har noget Vin, der vil gøre Dem godt!
133. ✓ - Jeg er syg, Saint Valéry. Rigtig syg tror jeg. Og jeg længes...længes vanvittigt efter Gaarden derhjemme, efter Fa'r..og Artinis og dem alle.....
134. ✓ - Havde jeg ikke haft Dem, Saint Valéry, var jeg for lange siden sprunget i Seinen....
135. ✓ Nogle Timer senere, da Løgen havde været hos Sinnet.....
136. ✓ - Mimi, hun er syg, den lille, blege Pige, jeg holder af...dødsyng. Det er Brystet, siger Løgen....
137. ✓ - Hun har gjort mig til en anden. Hun ejer det bedste i mig. Og nu bliver hun taget fra mig. Nu jeg netop har fundet hende....
- 138- ✓ - Hun maa ikke dø! ...Der maa gøres alt for hende! Havde jeg blot Penge....
199. Og for Saint Valérys Skyld besluttede hun at bringe - hvad hun kaldte et stort Offer.....
140. ✓ - Sikke fine Billeder De har...Med fine Selvrammer om!
141. ✓ - Det er min Fa'r!
- V Akt.
142. ✓ - Har ...De ogsaa et Billede af ...Deres Mo'r? ?
143. ✓ - Hun var saa smuk...saa karlig og god..og saa var hun den store Kunstnerinde... Jeg har sørget saa meget over, at hun døde, da jeg var ganske lille....Jeg har slet ikke noget Indtryk af hende!
144. ✓ - Hvem.....har sagt Dem alt det?
145. ✓ - Hvem? ...Min Fa'r naturligvis.....